

การศึกษาเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK THAILAND

ปริญญาพนธ์

ของ

กอง เคลือบพินิจกุล

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม ๒๕๑๖

การศึกษาเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

บทคัดย่อ

ของ

กอง เคลือบพินิจกุล

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม ๒๕๑๖

บทคัดย่อ

เรื่อง การศึกษาเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาเนื้อหาในแบบเรียนว่า มีความสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพียงใด
๒. เพื่อสำรวจเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนว่า สอดคล้องกับความมุ่งหมายในการ
สอนภาษาไทยเพียงใด
๓. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับลักษณะของหนังสือแบบเรียนว่า
มีความเหมาะสมกับการเรียนวรรณคดีไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพียงใด

ขอบเขตและวิธีการของการค้นคว้า

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
๗ โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร และมวลประชากร จากครูผู้สอนวิชาวรรณคดีไทย
ในโรงเรียนรัฐบาล ๔๔ โรง และโรงเรียนราษฎร์ ๕๔ โรง ในเขตกรุงเทพมหานคร
ในระหว่างภาคปลายปีการศึกษา ๒๕๑๔

ใช้แบบสอบถามแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยแบ่งออกเป็น ๕ ตอน ซึ่งถามเกี่ยวกับความสนใจ
ของผู้เรียนที่มีต่อเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียน ลักษณะและความเหมาะสมของเนื้อหาและกิจกรรม
ในแบบเรียน

จำนวนแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ มี ๔๖๔ ชุด ทั้งนี้ โดยรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง
โดยผู้วิจัยนำไปสอบถามเอง และในจำนวนนี้ มีส่วนหนึ่งที่สอบถามมวลประชากร (ครูผู้สอน)
ได้ทางไปรษณีย์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติค่าเฉลี่ยเป็นเปอร์เซ็นต์ และค่าแห่งความสำคัญ จาก Scale Value โดยใช้เครื่องคิดเลขเป็นอุปกรณ์ในการหาค่าดังกล่าว

สรุปผลของการวิจัยครั้งนี้

จากผลของการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า เนื้อหาของเรื่องส่วนมากเป็นที่สนใจของผู้เรียน และยังมีเนื้อหาของเรื่องที่จะต้องปรับปรุงเพิ่มเติมคือ เรื่อง เมืองอุทอง จันทบุรีราคา จุฬามาย ราชทูตไทย และคุนย่าเพ็ง เป็นต้น เรื่องที่ค่อนข้างจะสมบูรณ์เป็นที่สนใจของผู้เรียนคือ นวนิยาย เรื่องละครแห่งชีวิต สามกรุง บทละครเรื่องอิเหนา และเสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนฯ เป็นต้น

ผู้เรียนมีความสนใจเรียนเรื่องประเภทร้อยกรองมากกว่าเรื่องประเภทร้อยแก้ว ในจำนวน ๒๓ เรื่อง ผู้เรียนมีความสนใจอยู่เพียง ๑๑ เรื่อง ซึ่งมีทั้งเรื่องประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง และเนื้อหาของเรื่องที่มีความสอดคล้องกับความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทยมากที่สุด ๑๖ เรื่อง ได้แก่ ลิลิตตะเลงพ่าย ลัทธิเออาอย่าง กาพย์เห่เรือ นิราศภูเขาทอง เป็นต้น

สำหรับกิจกรรมส่วนมากสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยในหลักสูตร แต่มี กิจกรรมอยู่ ๒ เรื่อง ที่ยังไม่เหมาะสมกับการสอนภาษาไทยคือ กิจกรรมทำเรื่องสมุทรโฆษชาดก และสามกรุง ฯ

ครูผู้สอนมีความเห็นว่าเรียนจากเรื่องฉบับเต็มสมบูรณ์ดีกว่าเรียนจากเรื่องที่คัดเลือกตัดเอามา เฉพาะบางตอน และครูเห็นว่าเรื่องที่มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เรียนต่อไป ๘ เรื่อง คือ เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก กาพย์เห่เรือ กาพย์ห่อโคลงประพาสธารทองแดง นิราศภูเขาทอง บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา บทละครเรื่องอิเหนา และขุนช้างขุนแผนฯ ส่วนเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้อยู่ในเกณฑ์จะต้องปรับปรุงแก้ไข

สิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขคือ เนื้อหาของเรื่องที่คัดมาเฉพาะบางตอน คาอธิบายศัพท์ รูปภาพ กิจกรรม และแบบฝึกหัด เป็นต้น

A STUDY OF THE VALIDITY OF CONTENTS OF THE THAI
LITERATURE READERS AT THE UPPER
SECONDARY SCHOOL LEVEL

ABSTRACT

BY

KONG KLEUPPANITCHAKUL

Presented in Partial Fulfilment of the Requirements
for the Master of Education Degree
at the College of Education

March 9, 1973

A STUDY OF THE VALIDITY OF THE CONTENTS OF THE THAI LITERATURE
READERS AT THE UPPER SECONDARY SCHOOL LEVEL

Purpose of the study

1. To find out to what extent the contents of readers materials are appropriate with the interest of the students understudy.
2. To find out to ~~with~~ extent the contents and activities included in the books are in agreement with the objectives of teaching Thai literature.
3. To determine the opinions of teachers whether or not these readers are appropriate ~~for~~ the teaching of Thai literature at upper secondary school level.

Method of study

The sample of this study was selected randomly from the ~~students~~ studying in the upper secondary school level (Matayom Suksa 4 - 5) in seven government schools in Bangkok during the third quarter of the academic year 1971. Is also included teachers of Thai literature in forty - eight secondary government schools and fifty - eight secondary private schools in Bangkok during the third quarter of the academic year 1971.

The investigator used a set of scale questionnaire namely the Likert's Scoring Type Scale to estimate the validity of the contents and activities of Thai literature readers.

Four hundred and ~~sixty~~ - four completed questionnaires were collected by the investigator himself, and those for the teachers were sent by mail.

The statistical method used for analysing the data included the computation of percentage, mean ($\bar{X}$) and the meaning of Average (Scale Value or Arbitrary Weight) in a statistical calculation.

Major findings :

The study indicated that most of the contents of were interesting to the students. Adjustment showed be made to some selections such as Muang Outong (เมืองอุทอง), Chantaruparaka (จันทร์ปารกา), Letter from Thai Ambassador (จดหมายราชทูตไทย) and Kunya Perng (คุนยาเพ็ง). The rest of the selections, according to the study, were profexable to the students. They were Lakorn - Chévit. (ละครแห่งชีวิต), Samkrung (สามกรุง), Inow (อินโหม) and Khunchang - Khunphan (ขุนช้างขุนแผน)

The readers preferred poetry to prose out of the twenty-three selections the students showed their interest in only eleven because they were in agreement with the objectives of teaching literature.

They were Lilittalengphay (ลิลิตตะเลงพ่าย) Lutti Ouyang (ลัทธิเออาอย่าง) Karb He Rua (กาพย์เห่เรือ) and Niras Phukawtong.

Most of the activities included in the readers complied with the objective to teaching Thai literature except two of them. They were Samuthakostchadok (สมุทรโฆษชาดก), and Samkrung. (สามกรุง)

The teachers indicated that to teach a complete story was better than to teach seloctions. They thought that seven stories were appropriate to the class, namoly, Lilita lengphay (ลิลิตตะเลงพ่าย), Vessandornchadok (เวสสันดรชาดก), Karb He Rua (กาพย์เห่เรือ), Karb Hor Klong Prapas,

Thamtongdang (ภาพหล่อโคลงประพาสธารทองแดง), Nirasphukawtong (นิราศภูเขาทอง)
and Mattanapatha (มัทนะพาธา) I now (อีเหนา) The rest remained to be revised.

Revision work should include some selected materials, vocabulary,
illustrations, activities and exercises.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษา

ศาสตราจารย์ ดร. กฤษณาสกุล ประธานกรรมการ

ศาสตราจารย์ ดร. สมิต งามนัย กรรมการ

๔ มีนาคม ๒๕๑๖

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเพราะได้รับความช่วยเหลือแนะนำอย่างดียิ่ง

จากรองศาสตราจารย์ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา อาจารย์พิเศษ วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ซึ่งเป็นประธานกรรมการควบคุม การทำปริญญานิพนธ์ อาจารย์บุญกอบ วิสมิตะนันท์
แผนกวิจัยบุคลากรโรงเรียน คณะวิชาวิจัยการศึกษา ซึ่งเป็นกรรมการ รองศาสตราจารย์กุลหลาว
มัลลิกะมาส และอาจารย์พจน์ สะเพียรชัย อาจารย์ทั้งสี่ท่านนี้ ได้กรุณาให้ความคิดเห็นช่วยเหลือ
แนะนำ ตลอดจนตรวจแก้ไขตั้งแต่ต้นจนตลอด ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง
จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้รับความกรุณาช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ๆ อีก อาทิเช่น อาจารย์ใหญ่
อาจารย์หัวหน้าหมวดภาษาไทย และอาจารย์ที่สอนวิชาวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งใน
โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ เขตกรุงเทพมหานคร ที่อำนวยความสะดวกในการจัดกลุ่ม
ตัวอย่าง และจัดทำห้องทดสอบตลอดจนช่วยตอบแบบสอบถามฉบับที่ ๒ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
และขอบพระคุณเจ้าหน้าที่กระทรวงศึกษาธิการ และเพื่อน ๆ ที่มีส่วนช่วยให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ
ลงโดยสมบูรณ์

กอง เคลือบพนิชกุล

สารบัญ

—บทที่—

หน้า

๑ บทนำ

๑

ภูมิหลัง

๑

• ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ว่า

๔

• สมมุติฐานของการศึกษาครั้งนี้ว่า

๔

• ความสำคัญของการศึกษาครั้งนี้ว่า

๕

ข้อตกลงเบื้องต้น

๕

ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้ว่า

๖

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๗

๒ เอกสารการวิจัยและรายงานที่เกี่ยวข้องกับการครั้งนี้ว่า

๘

๓ วิธีดำเนินการศึกษาครั้งนี้ว่า

๑๘

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

๑๘

การสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูล

๒๑

การทดสอบเพื่อวิเคราะห์แบบสอบถามก่อนนำไปใช้จริง

๒๒

วิธีรวบรวมข้อมูล

๒๔

การจัดกระทำกับข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ผล

๒๕

สรุปวิธีดำเนินการครั้งนี้ว่า

๒๖

๔	การวิเคราะห์ข้อมูล และการเสนอผลการค้นคว้า	๒๓
	การตรวจให้คะแนนแบบสอบถาม	๒๓
	การวิเคราะห์ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อเรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียน โดยใช้ (Scale Value)	๒๔
	สรุปข้อแสดงความคิดเห็นของนักเรียน	๕๖
	การวิเคราะห์ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับลักษณะแบบเรียน	๕๕
	การวิเคราะห์เรื่องที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความมุ่งหมาย ในหลักสูตร	๖๕
	การวิเคราะห์เกี่ยวกับกิจกรรมในแบบเรียน	๗๐
๕	บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และเสนอแนะ	๗๕
	บทย่อ	๗๕
	ปัญหาและความมุ่งหมาย	๗๖
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	๘๐
	อภิปรายผล	๘๓
	ขอเสนอแนะ	๘๓
	บรรณานุกรม	๘๕
	ภาคผนวก	๘๖

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

๑	เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนเกิดอารมณ์สะเทือนใจ	๒๘
๒	เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนบังเกิดภาพพจน์	๓๑
๓	เรื่องที่ทำให้ความรู้ในด้านหลักภาษา	๓๓
๔	เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนบังเกิดความเข้าใจอันดีต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทย ทั้งในอดีตและปัจจุบัน	๓๕
๕	เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน	๓๗
๖	เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจซาบซึ้งในคุณค่าของวรรณคดี	๓๘
๗	เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจแจ่มแจ้งโดยละเอียด	๔๑
๘	บทนำของเรื่องที่ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ	๔๓
๙	คำอธิบายศัพท์ต่าง ๆ ในเรื่องที่ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ	๔๕
๑๐	รูปภาพในเรื่องที่ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ	๔๗
๑๑	หนังสืออ่านประกอบที่แนะนำไว้ตอนท้ายแต่ละเรื่อง ส่งเสริมความเข้าใจ ในการเรียนวรรณคดีไทยของผู้เรียน	๔๘
๑๒	กิจกรรมที่แนะนำไว้ท้ายเรื่องช่วยส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องแก่ผู้เรียน	๕๑
๑๓	เรื่องที่คัดมาเฉพาะบางตอนทำให้เข้าใจวรรณคดีฉบับสมบูรณ์ ได้อย่างถูกต้อง	๕๓
๑๔	ผู้เรียนมีความต้องการ เรียนเรื่องประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง	๕๔
๑๕	เรื่องที่น่าสนใจเรียนทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง	๕๕
๑๖	เกี่ยวกับลักษณะของเรื่องที่คัดมาเป็นตอน ๆ	๕๘

ภูมิหลัง

เนื่องจากจะมีการประกาศบังคับให้ใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ ปีพุทธศักราช ๒๕๐๓ ในวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๔ กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรการศึกษาระดับต่าง ๆ ของชาติใหม่ทั้งหมด เพื่อให้เหมาะสมกับกาลสมัย และความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ เมื่อได้แก้ไขหลักสูตรเรียบร้อยแล้ว จึงเปลี่ยนแปลงปรับปรุงแบบเรียนที่กำหนดให้นักเรียนใช้ในระดับชั้นต่าง ๆ ทุกวิชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบเรียนวรรณคดีไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลาย ก็ได้รับการปรับปรุงขยายเนื้อหาต่าง ๆ ออกไปให้มีทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรองหลายแบบอยู่ในเล่มเดียวกัน ได้คัดเลือกคัดตอนเนื้อเรื่องจากวรรณคดีเล่มสำคัญ ๆ ของชาวไทยผู้มีชื่อเสียงสมัยต่าง ๆ โดยมุ่งหวังให้หนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยดังกล่าวมีความเหมาะสม และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ในหลักสูตรปัจจุบันที่ต้องการให้ผู้เรียนรู้จักกวีสำคัญหลาย ๆ ท่าน และคำประพันธ์ต่าง ๆ หลายแบบ แบบเรียนวรรณคดีไทยสำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้รับการปรับปรุงใหม่นี้ กระทรวงศึกษาธิการได้สั่งให้ใช้ในโรงเรียน ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๐๐ (ตอนที่ ๑ หรือเล่ม ๔) และปีการศึกษา ๒๕๐๑ (ตอนที่ ๒ หรือเล่ม ๕) เป็นต้นมา

ถ้าได้อ่านหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยที่ใช้อยู่เป็นปัจจุบันในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งสองเล่มนี้ ให้ตลอดโดยละเอียดแล้ว จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างไปจากแบบเรียนภาษาไทยของกระทรวงศึกษาธิการที่เคยใช้เรียนกันอยู่เดิมก่อนปีการศึกษา ๒๕๐๐ คือ

หนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทย ที่ใช้เรียนกันอยู่เดิมก่อนปีการศึกษา ๒๕๐๐ นั้น มีเล่มละหนึ่งเรื่อง บางเล่มมีเนื้อหาตั้งแต่ต้นจนจบโดยละเอียด บางเล่มเป็นเรื่องคัดตอนมาชานาญยาว และมีไม่กี่เรื่อง มีทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง ได้แก่ ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก ๕ กัณฑ์ พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว หนังสืออ่านกวีนิพนธ์เรื่อง ลิลิตตะเลงพ่าย หนังสือเรื่องพิศหก และอบายมุขหก

ส่วนหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยที่ได้รับการปรับปรุงขึ้นใหม่นี้ มีหลายเรื่องหลายรส และคำประพันธ์มากแบบกว่าเดิม ในรูปชุมนุมวรรณคดี คือคัดเลือก บางกอนที่ไม่ยาวนานนัก

ของเรื่องต่าง ๆ ไทแก้ว ลิลิตตะเลงพ่าย ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก ๑๓ กัณฑ์

เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา สามกรุง บทละครเรื่องอิเหนา บทพากย์รามเกียรติ์ และนวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต กับเรื่องร้อยแก้วและร้อยกรองขนาดสั้นที่แต่งจบในตัว เป็นละครบ้าง บทความบ้าง นวนิยายบ้าง และสารคดีบ้าง **รวมเป็น**

ประเภทร้อยแก้ว ๑๐ เรื่อง และประเภทร้อยกรอง ๑๒ เรื่อง

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ คณะกรรมการผู้จัดทำแบบเรียนวรรณคดี มีเจตนารมย์จะให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยในหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๐๓ : ๕ - ๖) ซึ่งได้กำหนดไว้ดังนี้

๑. ให้เห็นความสำคัญของภาษาไทย อันเป็นภาษาประจำชาติ และเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยที่จะต้องศึกษาและเชิดชู
๒. ให้สามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องและเป็นประโยชน์
๓. ให้สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลิน
๔. ให้มีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยเพียงพอที่จะศึกษาต่อ หรือศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้
๕. ให้ซาบซึ้งและเข้าใจคุณค่าของศิลปะในการใช้ภาษาไทย และสุนทรียภาพของวรรณคดีไทย
๖. ให้มีความเจริญทางจินตนาการ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

นอกจากนี้ในหลักสูตรยังได้กล่าวถึงเรื่องการสอนหลักภาษา และการใช้ภาษาให้สัมพันธ์กับการเรียนวรรณคดี เป็นต้นว่า ต้องการให้ผู้เรียนวรรณคดีได้เรียนรู้คุณค่าของหนังสือ เข้าใจซาบซึ้งในคุณค่าของวรรณคดีของชาติ ในแง่หลักภาษา รสไพเราะ และประวัติวรรณคดี กับลีลาและแนวการเขียน ความรู้สำนึกคิด การเลือกเฟ้นคำของกวีแต่ละคน ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ และศีลธรรมที่เกี่ยวข้องอยู่ในวรรณคดีที่เรียน รู้หลักการวิจารณ์ตามสมควร สามารถอภิปรายแสดงความรู้ความคิดเห็นได้อย่างเสรี รู้จักเปรียบเทียบความสามารถของผู้ประพันธ์ในการประพันธ์เรื่อง

ทำให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจ รู้จักค้นคว้าศึกษาด้วยตนเอง และมีความเพลิดเพลินต่อการอ่าน "

✓ แบบเรียนต่าง ๆ ย่อมมีบทบาทและความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพราะถ้าเป็นแบบเรียนที่มีคุณภาพดีและมีความเหมาะสมแล้ว ทั้งนักเรียนและครูผู้สอนย่อมจะได้รับประโยชน์โดยตรงอย่างเต็มที่ คือนักเรียนก็จะเรียนได้ดี ครูก็ได้นั่นเองในการอธิบาย

การจัดทำแบบเรียนให้มีคุณภาพนั้น จำเป็นจะต้องพิจารณาหลาย ๆ ด้าน ทั้งในด้านจิตวิทยา การเรียนรู้ พัฒนาการของเด็ก การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ตลอดจนการจัดเนื้อหาและกิจกรรมกับการทำรูปเล่มให้เหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องกับจุดหมายของหลักสูตร และความสามารถของผู้เรียน ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงเรื่องแบบเรียน ดังต่อไปนี้

ดักกลัสส์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ The High School Curriculum (Douglass, 1956 : 162) และ ชอร์ส ได้กล่าวถึงบทบาทและความสำคัญของแบบเรียนในหนังสือ Instructional Materials (Shores, 1960 : 17 - 19) ต่างก็กล่าวถึงประโยชน์และความสำคัญของแบบเรียน พอสรุปได้ดังนี้

๑. ช่วยจัดลำดับและรวบรวมเนื้อหาวิชาในการเรียนการสอน

๒. เป็นอุปกรณ์การสอนอันสำคัญที่มีเนื้อหาวิชาของหลักสูตร เพื่อให้นักเรียนศึกษาหาความรู้ได้เต็มตาม ความมุ่งหมายของหลักสูตร และตามวัตถุประสงค์ของโรงเรียน ดังนั้นแบบเรียนจึงมีบทบาทช่วยส่งเสริมปรับปรุงหลักสูตร

๓. ช่วยเสริมสร้างนิสัยรักการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และฝึกทักษะในการอ่านเพิ่มเติม เพื่อกระตุ้นและฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดหาเหตุผลวิจารณ์เปรียบเทียบ สรุปความจริงที่ค้นคว้า และเข้าใจว่าส่วนใดของแบบเรียนเป็นความคิดส่วนตัวของผู้แต่ง ส่วนใดเป็นความจริง

๔. เป็นศูนย์กลางให้นักเรียนที่มีความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ร่วมเรียนเรื่องเดียวกัน

๕. เป็นคู่มือแนะนำการหากิจกรรมเพิ่มเติม และวัสดุประกอบการเรียนการสอน กับช่วย

วางโครงการทำงานของนักเรียนในห้องเรียน

๖. ส่งเสริมให้มีแหล่งความรู้ ช่วยสรุปให้ง่ายพอเหมาะแก่วัย และความสนใจของผู้เรียน

๗. ช่วยสื่อความหมายให้ครูและนักเรียนเข้าใจเนื้อหาเรื่องเดียวกันได้ตรงกัน เพื่อดำเนิน
การเรียนการสอน ให้บรรลุผลสำเร็จ"

แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้เรียน
ในโรงเรียนปัจจุบันทั่วประเทศ จะมีคุณค่าครบถ้วน เหมาะสมทั้งกล่าวหรือไม่นั้นยังไม่มีใครบอกได้
แน่นอน ผู้วิจัยจึงสนใจใคร่จะสำรวจดูความเหมาะสมว่า คณะกรรมการผู้จัดทำแบบเรียนได้กำหนด
เรื่องต่าง ๆ และกิจกรรมสนองความสนใจของผู้เรียนเพียงใด และตรงกับความต้องการของหลักสูตร
ตลอดจนสอดคล้องกับแผนการศึกษาชาติ ปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ หรือไม่ประการใด และถ้าจะเปลี่ยนแปลง
แก้ไขปรับปรุงใหม่ ควรแก้ไขในรูปใด จึงจะได้ผลคุ้มค่าและเหมาะสมที่สุด

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

๑.๐๐ เพื่อศึกษาเนื้อหาในแบบเรียนว่า มีส่วนสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลายเพียงใด

๒.๐๐ เพื่อสำรวจเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนว่า สอดคล้องกับความมุ่งหมายในการสอน
ภาษาไทยเพียงใด

๓.๐๐ เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับลักษณะของหนังสือแบบเรียนว่า
มีความเหมาะสมกับการเรียนวรรณคดีไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพียงใด

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานสำหรับหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายไว้ว่า
มีลักษณะที่เหมาะสม ควรเป็นดังนี้

๑. มีเนื้อหาเป็นที่พอใจ และเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน
๒. ให้ประโยชน์แก่ผู้อ่านทั้งทางตรงและทางอ้อม
๓. มีหลาย ๆ เรื่องและหลาย ๆ รสอยู่ในเล่มเดียวกัน เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียน
๔. มีถ้อยคำสำนวนภาษาที่เข้าใจ ไม่ยากและง่ายเกินไปสำหรับผู้เรียน
๕. มีเนื้อหาเหมาะสมกับบุคลิกภาวะของผู้เรียน

ผลของการศึกษาค้นคว้าและวิจัยครั้งนี้ มีความสำคัญดังนี้

๑.๐๐ ทำให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียนว่า เรื่องใดยังมีความเหมาะสมเป็นที่สนใจของผู้เรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากน้อยเพียงใด

๒.๐๐ เพื่อทราบเนื้อหาในแบบเรียนว่า เรื่องใดมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการในการเรียนการสอนตามหลักสูตรเพียงใด

๓.๐๐ จะทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของผู้สอนว่า การตัดตอนเรื่องยาวในวรรณคดีมาเรียนหลาย ๆ เรื่อง กับการเรียนเรื่องเต็มั้น มีข้อดีและข้อเสียอย่างไรบ้าง

๔.๐๐ ทำให้ทราบถึงความต้องการของผู้สอนและผู้เรียน เกี่ยวกับลักษณะอันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ และเหมาะสมของแบบเรียน ซึ่งจะเป็นแนวทางผู้แต่งแบบเรียน หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาแบบเรียน หรือนักวิชาการได้พิจารณาปรับปรุงแบบเรียนวรรณคดีไทยให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน ✓

ข้อตกลงเบื้องต้น

เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

๑. ความเหมาะสมของเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในที่นี้หมายถึง เนื้อหาของทุกเรื่องที่มีอยู่ทุกบททุกตอน ในแบบเรียนจะต้องมีคุณค่าที่สนองความต้องการ ความสนใจและความสามารถของผู้เรียนโดยตรง

๒. เนื้อหาและกิจกรรมที่นำมาวิเคราะห์ครั้งนี้ จะถือเอาเนื้อหาและกิจกรรมของทุกเรื่องในแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

๓. ภาษาที่ใช้ในแบบเรียนมีทั้งประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง

๔. กิจกรรมในแบบเรียน จะต้องให้ความรู้และทักษะที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยให้ความเข้าใจที่ถูกต้อง (concept) เป็นเกณฑ์

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑.๐๐ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. ๕) แผนกโรงเรียนส่วนกลาง—กองโรงเรียนรัฐบาล กรมสามัญศึกษา (กรมวิสามัญศึกษาเดิม) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนประมาณ ๓๐๐ คนเท่านั้น

๒.๐๐ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนประมาณ ๒๕๐ คนเท่านั้น

๓.๐๐ ใช้แบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเล่ม ๔ กับเล่ม ๕ ของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับพิมพ์ครั้งที่แปด (เพิ่มเติมครั้งที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๐ และหนังสือหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. ๔ - ๕ - ๖) พุทธศักราช ๒๕๐๓ เป็นหลักในการศึกษาค้นคว้า

๔.๐๐ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือ

๔.๑๐ แบบสอบถาม ๒ ฉบับ เพื่อสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน และของครูผู้สอน ตามหัวข้อต่อไปนี้

- รายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาในแบบเรียนที่มีความสอดคล้องกับความมุ่งหมายในการสอนการเขียนภาษาไทยตามหลักสูตร
- ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียน
- การจัดเนื้อหาในแบบเรียน ที่มีเนื้อเรื่องขนาดสั้นและขนาดยาว โดยตัดตอนเอามาจากวรรณคดี หรือกำหนดเอาเรื่องทั้งหมดมาเรียนนั้น เป็นวิธีการที่ดีหรือไม่ วิธีการใดดีเพียงใด
- ข้อคิดเห็นของครูเกี่ยวกับลักษณะของแบบเรียนและกิจกรรมต่าง ๆ

ในแบบเรียน ว่าเรื่องใดยังมีความเหมาะสมพอที่จะใช้เป็นบทเรียนต่อไปเพียงใด

๔.๒๐ หนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทย เล่ม ๔ กับ เล่ม ๕ ฉบับพิมพ์ครั้งที่แปด (เพิ่มเติมครั้งที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๐ กับหนังสือหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. ๔ - ๕ - ๖) พุทธศักราช ๒๕๐๓ ของกระทรวงศึกษาธิการ

✓ คำนิยามศัพท์เฉพาะ

✓ ๑. "ครู" หมายถึง ครูทั้งหญิงและชายผู้ทำหน้าที่ประจำ ทำการสอนวิชาวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๔ เฉพาะภายในเขตกรุงเทพมหานคร

๒. "นักเรียน" หมายถึง นักเรียนทั้งชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ทั้งแผนกศิลปะและวิทยาศาสตร์ ของโรงเรียนรัฐบาลและ โรงเรียนราษฎร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๔ **ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง**

✓ ๓. "โรงเรียนรัฐบาล" หมายถึง โรงเรียนที่สังกัดอยู่ในกรมสามัญศึกษา (กรมวิสามัญศึกษาเดิม) แผนกโรงเรียนส่วนกลาง กองโรงเรียนรัฐบาล กระทรวงศึกษาธิการ ที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร

๔. "โรงเรียนราษฎร์" หมายถึง โรงเรียนเอกชนที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของ สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชน (กองโรงเรียนราษฎร์เดิม) กระทรวงศึกษาธิการ เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ภายในเขตกรุงเทพมหานคร

๕. "หลักสูตร" หมายถึง หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ของกระทรวงศึกษาธิการ ตอนที่ว่าด้วยการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยแขนงวรรณคดีไทย

๖. "ความมุ่งหมาย" หมายถึง วัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมายที่กำหนดไว้สำหรับการสอนภาษาไทย ทั้งแขนงหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดีในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ของกระทรวงศึกษาธิการ

✓ ๗. "แบบเรียน" หมายถึง แบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เล่ม ๔ กับ เล่ม ๕ ของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับพิมพ์ครั้งที่แปด (เพิ่มเติมครั้งที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๐ ซึ่งกำหนดให้ใช้เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. ๔ - ๕) ทั้งแผนกศิลปะ แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกทั่วไปปัจจุบัน

✓ ๘. "เนื้อหา" หมายถึง เนื้อเรื่อง ใจความสำคัญของเรื่องทั้งที่เป็นเรื่องสั้นและเรื่องยาว ประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง ซึ่งปรากฏอยู่ในแบบเรียนวรรณคดีไทย เล่ม ๔ กับ เล่ม ๕ สำหรับ

ใช้เรียนในชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๔ และ ปีที่ ๕ ทั้งแผนศิลปะ แผนวิทยาศาสตร์ และแผนทั่วไป

๔. "บทนำเรื่อง" หมายถึง ข้อความอธิบายเบื้องต้นและนำก่อนจะถึงเนื้อหาของเรื่อง กล่าวถึงประวัติผู้แต่ง และรายละเอียดบางประการเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ

✓ ๑๐. "กิจกรรม" หมายถึง ปัญหาหรือแบบฝึกหัดที่กำหนดให้ เลือกใช้เป็นภาคปฏิบัติ ตามควรแก่กรณีมีอยู่ท้ายบทของแต่ละเรื่อง ซึ่งอาจเป็นการอภิปรายโต้ว่าที่ การอ่านทำนองเสนาะ การแสดงละคร การวิจัย การพานักเรียนออกไปศึกษานอกสถานที่ และการเชิญวิทยากรมาให้ความบรรยาย รวมทั้งการตอบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องในบทนั้น ๆ เป็นต้น อันเป็นวิธีการศึกษาจากการปฏิบัติจริง หลังจากเรียนเรื่องหนึ่ง ๆ จบสิ้นลงแล้ว หรือกำลังเรียนอยู่ ซึ่งทั้งนี้จะต้องส่งเสริมให้เกิดสภาพการเรียนรู้ และเป็นการกระทำที่นักเรียนมีความพอใจ

๑๑. "หนังสืออ่านประกอบ" หมายถึง หนังสือประกอบที่จะช่วยส่งเสริมความเข้าใจของผู้เรียนในเรื่องได้อย่างละเอียด กว้างขวางออกไปอีก เช่น พงศาวดาร วรรณคดี ชีวิตประวัติของผู้แต่ง และรายละเอียดอื่น ๆ ที่มีส่วนส่งเสริมความเข้าใจในแต่ละเรื่องที่กำหนดไว้ ตอนท้ายเรื่องนั้น ๆ

เอกสารการวิจัยและรายงานที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าเรื่องนี้ได้แก่ เอกสารการวิจัยและรายงานที่เกี่ยวข้องกับความเหมาะสมของเนื้อหาของแบบเรียนนั้น เท่าที่ปรากฏส่วนใหญ่เป็นของสหรัฐอเมริกา และประเทศอื่น ๆ ประเทศไทยยังมีจำนวนน้อยมาก เพราะเพิ่งเริ่มเห็นความสำคัญของเรื่องนี้เพียงไม่กี่ปีมานี้เอง ผู้วิจัยได้จำแนกเอกสารไว้เป็นพวก ๆ ดังนี้

๑. เอกสารการวิจัยและรายงานเกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อวรรณคดี

๒. เอกสารการวิจัยและรายงานเกี่ยวกับเนื้อหาสาระสำคัญในแบบเรียนที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอนการเรียนภาษาตามหลักสูตร

๓. เอกสารการวิจัยและรายงานเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเลือกเนื้อหาในแบบเรียนให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน

① เอกสารการวิจัยและรายงานเกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนที่มีต่อวรรณคดี

ครูภาษาอังกฤษ ของคณะกรรมการควบคุมหลักสูตรภาษาอังกฤษแห่งชาติ ได้ร่วมกันให้ความหมายของวรรณคดีในหนังสือ Language Arts for Today's (The Commission on the English Curriculum of the National Council of Teachers of English, 1950 :

75 - 79) โดยตกลงกันในเรื่องที่น่ามากำหนดไว้ในหลักสูตรดังนี้ "วรรณคดีคือหนังสือที่ผู้อ่านได้อ่านแล้วเกิดความปิติยินดี และมีอิทธิพลเหนืออารมณ์ของผู้อ่าน จึงเป็นพลังช่วยให้เด็กทั้งชายและหญิงเกิดพัฒนาความคิดริเริ่ม ผลของความคิดริเริ่มนี้ทำให้ผู้อ่านรู้แจ้งเห็นจริง มีความประทับใจในสิ่งที่ตนพึงพอใจ และจะเก็บรักษาไว้ในความทรงจำอย่างไม่มีวันลืม"

ฮาล ร. ดักกลัสส์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ The High School Curriculum (Douglass, 1964 : 410 - 411) ว่า "วรรณคดีสมัยใหม่กำลังขึ้นชื่อได้กับยุคนี้" อ่านนั้น วิคุณค่าน่าสนใจยิ่งกว่าวรรณคดีแบบมาตรฐานที่มีอยู่เดิม ฉะนั้นการกำหนดเรื่องให้เรียนต้องคำนึงว่า ผู้เรียนอยู่ในวัยที่อาจเข้าใจเรื่องได้ซาบซึ้งหรือไม่ เพราะวรรณคดีเป็นเรื่องของ

นามธรรม ผู้เรียนจะต้องใช้จินตนาการจึงจะพบคุณค่าและความหมายที่แท้จริง ดังนั้นนักเรียนควรจะได้รับการแนะนำให้เลือกอ่านวรรณคดีที่จะให้ประโยชน์ต่อชีวิตของผู้เรียน ความสนใจจะวัดความสามารถของนักเรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน การเลือกเรื่องวรรณคดีสำหรับผู้เรียนแต่ละชั้นจึงจะต้องจัดให้มีความเหมาะสมที่สุด เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน "

ยอร์จ จ. นอร์เวลล์ ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในการอ่านของนักเรียนมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลาย และรายงานไว้ในหนังสือ The Reading Interests of Young People (Norvell, 1950 : 75 - 79) ว่า "ความยากง่ายของเนื้อหา และเพศของผู้เรียน เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมความสนใจสนนิมและเสริมสร้างทักษะแก่ผู้เรียนในห้องเรียนได้มาก การบังคับให้ผู้เรียนมีความสนใจวรรณคดีเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือตอนใดตอนหนึ่งโดยเฉพาะนั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดความล้าบองยุ่งยากใจ ทำให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่เรียนยาก เพราะว่าวรรณคดีมีแต่ความสลับซับซ้อน ยากที่จะเข้าใจลึกซึ้ง"

รูธ จ. สตรีกแลนด์ ได้เขียนรายงานพร้อมกับให้คำแนะนำเกี่ยวกับการจัดแบบเรียนวรรณคดีและภาษาไว้ในหนังสือ Guide for Teaching English, Our Language (Strickland, 1950 : 38 - 39) ความว่า "ที่นักเรียนมีความนิยมชมชอบเรื่องราวในบทร้อยกรองของหนังสือวรรณคดีนั้น เพราะครูสอนให้เด็กเข้าใจลึกซึ้ง และมีความซาบซึ้ง แสดงให้เห็นชัดว่าเรื่องในหนังสือแบบเรียนนั้นได้รับการคัดเลือกมาเป็นอย่างดีให้มีความเหมาะสมกับระดับความเจริญเติบโต ตรงกับความสนใจ และสอารมณ์ของผู้เรียน จึงทำให้เด็กเกิดสนนิมในเรื่องที่เรียน กับมีความพึงพอใจที่จะอ่านซ้ำอีก หนังสือวรรณคดีที่เด็กชอบฟังครูอ่าน และอ่านเองอย่างเพลิดเพลินด้วยความเข้าใจซาบซึ้งนั้น จะต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เหมาะกับระดับวุฒิภาวะของเด็กเอง ครูจึงควรตระหนักว่าการจัดแบบเรียนให้เด็กวัยรุ่นใดเรียนนั้น ต้องคำนึงถึงความสนใจ และความต้องการของเด็กเป็นสำคัญ ฉะนั้นวรรณคดีทุกประเภทซึ่งยังเป็นที่นิยมของผู้เรียนอยู่ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน จะมีความหมายต่อผู้เยาว์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาคือเมื่อเป็นเรื่องที่ตรงกับความสนใจและความต้องการของเด็กเองด้วยเสมอ"

มิลเทรท คอสัน และ โชลลิงเยอร์ มาเรียบีน ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวรรณคดี
ไว้ในหนังสือ *Guiding Language Learning* (Dawson and Zollinger, 1957 : 180)
สรุปความว่า "โดยปกติเด็กจะเลือกอ่านหนังสือตามที่พวกของเขาชอบ แต่โดยทั่วไปแล้วเด็ก
จะสนใจหนังสือตามกลุ่มอายุของตน กล่าวคือเด็กวัยรุ่นตอนต้นชอบเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ เรื่องเกี่ยวกับ
นิทานต่าง ๆ คอลเลกชันเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย ชอบเรื่องเกี่ยวกับคนในยุคต่าง ๆ ดินแดนต่าง ๆ ;...
เด็กวัยรุ่นตอนปลายเมื่อเด็กเรียนชั้นสูงขึ้น เรื่องราวที่เด็กอ่านจะจำกัดวงแคบเข้าตามรสนิยมของเขาเอง
เด็กวัยนี้เริ่มสนใจเรื่องเกี่ยวกับแนวชีวิตของเขาเอง เช่น สนใจการเมือง ปัญหาสังคม การอาชีพ
ตลอดจนงานอดิเรกต่าง ๆ "

ประเพณี นครทรรพ ได้แนะนำไว้ในหนังสือคู่มือครูประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นวิชาภาษาไทย
เล่ม ๑ (ประเพณี นครทรรพ, ๒๕๐๔ : ๕) ว่า "สิ่งใดที่เป็นประโยชน์และมีความหมายต่อชีวิต
และอยู่ในแนวความสนใจของนักเรียนแล้วก็จะทำให้นักเรียนเรียนได้ดี ทั้งจำได้แม่นยำโดยไม่ต้อง
เคี่ยวเข็ญ"

รอยอล จ. มอร์เซย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ *Improving English Instruction*
(Morsey, 1968 : 30 - 33) ว่า "ความมุ่งหมายประการสำคัญที่สุดในการเรียนการสอนวรรณคดีนั้น
ครูต้องสามารถส่งเสริมให้นักเรียนให้มีรสนิยมในวรรณคดี การสร้างรสนิยมต่อวรรณคดีนั้น จะต้องยึดหลัก
การเลือกตามวิถีทางแห่งความเข้าใจ และการแสดงออกด้วยความพอใจในเนื้อหาของวรรณคดี ทั้งนี้
ครูสามารถสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างกว้างขวาง และเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ก่อให้เกิดความซาบซึ้ง
ในวรรณคดี ในเมื่อครูสามารถเลือกหนังสือที่มีความเหมาะสมกับความสนใจ และความสามารถของ
ผู้เรียน"

ผลการวิจัยและรายงานที่เกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนที่มีต่อวรรณคดีก็กล่าวมาแล้ว
พอสรุปได้ดังต่อไปนี้

๑. เนื้อหาควรเหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน
๒. เนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน
๓. เนื้อหาสร้างความประทับใจและความพึงพอใจแก่ผู้เรียน

๔. เนื้อหาสนองความต้องการของผู้เรียน และมีประโยชน์แก่ผู้เรียนโดยตรง
๕. เนื้อหาและกิจกรรมเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
๖. เนื้อหาและกิจกรรมเหมาะสมกับบุคลิกภาวะของผู้เรียน //

๒ เอกสารการวิจัยและรายงานเกี่ยวกับเนื้อหาสาระสำคัญในแบบเรียนที่สอดคล้องกับ
ความมุ่งหมายของการสอนภาษาตามหลักสูตรที่กำหนดไว้

ก่ สวัสดิภาพิธิย์ ไค้กล่าวไว้ในศูนย์ศึกษา (ก่ สวัสดิภาพิธิย์, ศูนย์ศึกษา
๓ : ๓๒ - ๓๒ มีนาคม ๒๕๐๓) ว่า "หนังสือเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง
สำหรับการศึกษาเล่าเรียนของเด็ก ... การสอนวิชาต่าง ๆ แทบทุกวิชาต้องอาศัยหนังสือเรียน
เป็นคู่มือ ทั้งนี้แบบเรียนตามระดับชั้นเรียนในแต่ละวิชาชั้น ผู้เขียนต้องเขียนให้ตรงตามหลักสูตร
และต้องผ่านการควบคุมตรวจสอบตราของกระทรวงศึกษาธิการก่อนที่จะได้รับอนุญาตให้ใช้เรียนใน
โรงเรียนได้"

ฮาล ร. คักกลัสส์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ The High School Curriculum
(Douglass, 1964 : 405) ถึงรายละเอียดของการจัดหลักสูตรวิชาวรรณคดีระดับมัธยม
ศึกษาตอนปลายไว้ว่า "ปัจจุบันนี้ได้มีการจัดวางหลักเกณฑ์ที่จะช่วยให้เด็กเรียนทั้งชายและหญิงได้เรียน
วรรณคดีด้วยความพึงพอใจอย่างลึกซึ้ง เพื่อส่งเสริมให้เด็กทั้งหลายได้มีความเจริญงอกงามทางสังคม
คือได้เรียนรู้คุณค่าของวัฒนธรรมอันเป็นแนวทางได้ดำรงตนในระบอบประชาธิปไตย และเพิ่มพูนพัฒนาการ
การรู้จักคุณค่าของชีวิต"

จากบันทึกรายงานของสถาบันเทคโนโลยี แห่งคาร์เนกี ในหนังสือ The Changing
School Curriculum (Goodlad and others, 1966 : 73) แสดงการปรับปรุงและพัฒนา
หลักสูตรวิทยาลัย และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ไว้ว่า "วิชาวรรณคดีเป็นโปรแกรมอันหนึ่งที่
ควรจัดทำให้ไ้มาตรฐาน คือองค์กรคัดเลือกเรื่องวรรณคดีให้มีเนื้อหาสาระสำคัญได้สัดส่วนกับภาษา และ
มีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกับวรรณคดีเรื่องขนาดยาวที่ได้จัดให้เรียนในระดับชั้นต่าง ๆ เพื่อให้ผู้สอน
และผู้เรียนได้ใช้อ้างอิงเป็นประโยชน์ต่อไป และต้องมีส่วนผูกพันเกี่ยวข้องกับชีวิตอันแท้จริงของมนุษย์

๔. เนื้อหาสนองความต้องการของผู้เรียน และมีประโยชน์แก่ผู้เรียนโดยตรง
๕. เนื้อหาและกิจกรรมเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
๖. เนื้อหาและกิจกรรมเหมาะสมกับบุคลิกภาวะของผู้เรียน

เอกสารการวิจัยและรายงานเกี่ยวกับเนื้อหาสาระสำคัญในแบบเรียนที่สอดคล้องกับ
ความมุ่งหมายของการสอนภาษาตามหลักสูตรที่กำหนดไว้

ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ ได้กล่าวไว้ในศูนย์ศึกษา (ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์, ศูนย์ศึกษา
๓ : ๓๒ - ๓๖ มีนาคม ๒๕๐๗) ว่า "หนังสือเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง
สำหรับการศึกษาเล่าเรียนของเด็ก ... การสอนวิชาต่าง ๆ แทบทุกวิชาต้องอาศัยหนังสือเรียน
เป็นคู่มือ ทั้งนี้แบบเรียนในแต่ละวิชาตามระดับชั้นเรียนนั้น ผู้เขียนต้องเขียนให้ตรงตามหลักสูตร
และต้องผ่านการควบคุมตรวจสอบของกระทรวงศึกษาธิการก่อนที่จะได้รับอนุญาตให้ใช้เรียนใน
โรงเรียนได้"

ฮาล ร. คักกลัสส์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ The High School Curriculum
(Douglass, 1964 : 405) โดยเล่าถึงรายละเอียดของการจัดหลักสูตรวิชาวรรณคดีระดับมัธยม
ศึกษาตอนปลายไว้ว่า "ปัจจุบันนี้ได้มีการจัดวางหลักเกณฑ์ที่จะช่วยให้นักเรียนทั้งชายและหญิงได้เรียน
วรรณคดีด้วยความพึงพอใจอย่างลึกซึ้ง เพื่อส่งเสริมให้เด็กทั้งหลายได้มีความเจริญงอกงามทางสังคม
คือได้เรียนรู้คุณค่าของวัฒนธรรมอันเป็นแนวทางได้ดำรงตนในระบอบประชาธิปไตย และเพิ่มพูนพัฒนาการ
การรู้จักคุณค่าของชีวิต"

จากบันทึกรายงานของสถาบันเทคโนโลยี แห่งคาร์เนกี ในหนังสือ The Changing
School Curriculum (Goodlad and others, 1966 : 73) ได้ทำการปรับปรุงและพัฒนา
หลักสูตรวิทยาลัย และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย แลงว่า "วิชาวรรณคดีเป็นโปรแกรมอันหนึ่งที่
ควรจัดทำให้ได้มาตรฐาน คือต้องคัดเลือกเรื่องวรรณคดีให้มีเนื้อหาสาระสำคัญได้สัดส่วนกับภาษา และ
มีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกับวรรณคดีเรื่องขนาดยาวที่ได้จัดให้เรียนในระดับชั้นต่าง ๆ เพื่อให้ผู้สอน
และผู้เรียนได้ใช้อ้างอิงเป็นประโยชน์ต่อไป และต้องมีส่วนผูกพันเกี่ยวข้องกับชีวิตอันแท้จริงของมนุษย์"

เช่น ในสหรัฐอเมริกา ได้เน้นถึงความสำคัญของวรรณคดีอเมริกันที่เป็นมรดกตกทอดมาจากชาวอังกฤษ กึ่งเดิม ผู้นับถือศาสนาอย่างเคร่งครัด (puritans) ซึ่งได้อพยพไปอยู่ในทวีปอเมริกาสมัยก่อน จนถึงปัจจุบัน และได้กำหนดให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายได้ศึกษาวรรณคดีอังกฤษทั้งเรื่องละครโศก อันเป็นเรื่องเศร้าสลด เรื่องความกล้าหาญ และเรื่องล้อเลียนสังคม"

มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ได้แถลงไว้ในหนังสือ The Changing School Curriculum (Goodlad and others, 1966 : 74 - 75) ว่า ได้จัดโครงการพัฒนาหลักสูตรใหม่ โดยทำการทดสอบและวิจัยเกี่ยวกับเนื้อหาของภาษาและวรรณคดี เพื่อจัดสัดส่วนของเนื้อหาให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเรียนตามเกณฑ์ที่ว่า "หลักสูตรที่ควรกำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนเรื่องที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดความสนใจ เช่น วิชาตรรกวิทยาอันเป็นวิชาที่ส่งเสริมความคิดอย่างมีเหตุผล ซึ่งเป็นรากฐานของการเรียนนาถศิลป์ วรรณกรรมมาตรฐาน กับภาษาศาสตร์ ทั้งจะทำให้เข้าใจหลักการเขียน และการแต่งเรื่อง เป็นต้น

มหาวิทยาลัยโอเรกอน อันเป็นศูนย์รวมของโรงเรียนสหศึกษา ถึงเจ็ดโรงเรียน ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อพัฒนาหลักสูตรทางภาษา และวรรณคดี กับศิลปการพูด ในชั้นมัธยมศึกษา พบว่า "หลักสูตรทางภาษาส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงตามหลักไวยากรณ์... ส่วนการเลือกหนังสือวรรณคดีควรให้คิดพร้อม ๓ ประการ คือ

๑. เรื่อง (Subject)
๒. ลักษณะแบบแผน (Form)
๓. ความคิดเห็น (Point of View)

และการศึกษาพิจารณาเพ่งเล็งเกี่ยวกับงานประพันธ์ยิ่งกว่าเรื่องอื่น เช่น สมัยของการแต่งหรือประวัติผู้แต่ง"

เอ็ดเวิร์ด เอ. ครัก ได้บรรยายไว้ในหนังสือ The Secondary School Curriculum (Krug, 1960 : 238 - 246) โดยศึกษาและวิเคราะห์การจัดโปรแกรมในหลักสูตรระดับชั้นมัธยมศึกษา ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า "การเรียนในระดับนี้ไม่ได้มุ่งให้นักเรียนอ่านได้

เพียงอย่างเดียว แต่จะต้องมุ่งให้มีทักษะในการเขียน การพูด การฟังด้วย ดังนั้นวรรณคดีต้องมีเนื้อหาที่จะเป็นพื้นฐานส่งเสริมทักษะทั้งสี่ด้านดังกล่าว ... ฉะนั้นการเลือกเนื้อหาในวรรณคดีที่จะนำมาใช้เป็นบทเรียนนั้น จึงต้องอาศัยแนวความคิดที่ละเอียดอ่อนของผู้เลือกตามหลักเกณฑ์ดังนี้

๑. คำศัพท์ต่าง ๆ จะต้องไม่ง่ายหรือยากจนเกินไป
๒. ต้องมีทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง "

รอยอล จ. มอร์เซย์ แปลงไว้ในหนังสือ Improving English Instruction (Morsey, 1968 : 30 - 33) ที่ได้ทำการศึกษาและสำรวจความคิดเห็นของนิสิตทั้งหมด ๒๕ สถาบัน ในหัวข้อที่ว่า "เราจะได้รับประโยชน์อะไรบ้าง เมื่อได้เรียนวรรณคดีที่กำหนดให้เรียนตามวัตถุประสงค์ในหลักสูตร และครูผู้สอนได้ทำการสอนเต็มตามหลักสูตรแล้ว" คำตอบของนิสิตต่อข้อถามดังกล่าวสรุปได้ดังนี้

๑. ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่านยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ
๒. มีความเข้าใจถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรทั่วโลก ว่าทุกคนมีการดำรงตนอยู่ตามสมควรแก่สภาพในท้องถิ่นของตน
๓. มีความพึงพอใจที่ได้รับประสบการณ์หลาย ๆ ด้านจากเรื่องในวรรณคดี
๔. ช่วยให้เข้าใจชีวิตของตนเองและผู้อื่น สามารถใช้เหตุผลและประโยชน์จากวรรณคดีเพื่อการดำรงชีวิตให้ดีที่สุด
๕. ทำให้ได้รับความรู้พื้นฐานในแขนงวิชาการต่าง ๆ โดยเฉพาะวิชาประวัติศาสตร์เป็นอย่างดี
๖. ช่วยให้สามารถใช้อรรถาธิบายคำแต่งประโยคตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องดียิ่งขึ้น
๗. ช่วยปรับปรุง การอ่าน การพูด และความเข้าใจภาษาให้ดียิ่งขึ้น
๘. ช่วยให้อ่านออกเสียงได้ชัด หรืออย่างน้อยก็ช่วยขจัดความเข้าใจผิดน้อยลงได้
๙. ช่วยเพิ่มพูนความรู้ในด้านต่าง ๆ โดยทั่วไป
๑๐. ส่งเสริมการเรียนรู้ และกระตุ้นความสนใจในวรรณคดีเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

จากผลการวิจัยและรายงานเกี่ยวกับการจัดเนื้อหาสาระสำคัญของแบบเรียนให้สอดคล้องกับ
ความมุ่งหมายของการสอนภาษาตามหลักสูตรดังกล่าวมาแล้ว เนื้อหาของแบบเรียนจะต้องมีลักษณะ
ดังนี้ :-

๑. ได้รับการคัดเลือกอย่างละเอียด เพื่อความเหมาะสมและสอดคล้องกับความมุ่งหมาย
ของหลักสูตร
๒. มีส่วนส่งเสริมทักษะในด้านภาษา และประสบการณ์ของผู้เรียน
๓. มีทั้งเรื่องประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง
๔. มีส่วนส่งเสริมพัฒนาการในด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม และความคิดริเริ่มของผู้เรียน
๕. มีความยากง่ายพอเหมาะกับวัยของผู้เรียน

③ เอกสารการวิจัยและรายงานเกี่ยวกับลักษณะของหนังสือ อันมีหลักเกณฑ์การเลือกเนื้อหาใน
แบบเรียนให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน

ประเทิน มหาจันทร์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือหลักการสอนภาษา (ประเทิน มหาจันทร์,
๒๕๑๔ : ๑๘๘) ว่า "เด็กจะได้รับสิ่งที่ต้องการในด้านต่าง ๆ จากหนังสือที่อ่านเป็นส่วนใหญ่ และ
จะได้รับประโยชน์เต็มที่ด้วยการอ่านหนังสือที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถและถูกกับนิสัย ดังนั้น
หนังสืออ่านสำหรับเด็กจึงสำคัญอยู่ที่ลักษณะและความมุ่งหมายในการแต่ง ว่าเหมาะสมกับเด็กเพียงไร
ผู้เขียนหนังสือประเภทนี้ต้องมีความรู้ในเรื่องการเขียน และเข้าใจเด็กเป็นอย่างดี"

เกรียง เอี่ยมสกุล ได้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องแบบเรียน (เกรียง เอี่ยมสกุล,
วิทยาสาร ๒๒ : ๓๕-๔๕ กรกฎาคม ๒๕๑๕) ว่า "แบบเรียนจะช่วยส่งเสริมการเรียนการสอน
ได้มาก ถ้าแบบเรียนนั้นให้ความรู้ที่ถูกต้องและเขียนตามหลักการเขียนแล้ว ก็จะเป็นประโยชน์แก่
ผู้ไข้มากที่สุด"

เทือก กุสุมา ณ อยุธยา ได้กล่าวสรุปว่าด้วยวิธีการสอนภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในตำราภาษาไทย ตอน ๑ วิธีสอนภาษาไทย ชั้นมัธยม (เทือก กุสุมา ณ อยุธยา, ๒๕๐๕ : ๓๗)
ว่า "ลักษณะแบบเรียนที่เหมาะสมกับความต้องการนั้นต้องมีทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง เรื่องสั้น
และเรื่องยาวที่คัดเลือกคัดมาเฉพาะบางตอน กับที่เป็นเรื่องสมบูรณ์ เช่นแบบเรียนภาษาไทย

ของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน"

✓ ฮาร์ล ร. ดักกลัสส์ ได้บรรยายไว้ในหนังสือ The High School Curriculum (Douglass, 1964 : 405) ว่า "หลักเกณฑ์ของหนังสือแบบเรียนวรรณคดีมี ๒ ประการ คือ

๑. ต้องเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวรรณคดีหลาย ๆ เรื่องอยู่ในเล่มเดียวกัน
๒. ต้องเป็นเรื่องที่แข็งแรง โดยใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาที่สละสลวยตามหลักการเขียนที่ดี และถูกต้อง หรือถ้าเป็นเรื่องร้อยกรอง ก็แต่งถูกต้องตามเกณฑ์ของฉันทลักษณ์

นอกจากนี้ โครงสร้างของหนังสือแบบเรียนนั้นต้องมีรูปแบบที่แน่นอน เพื่อให้ได้ครบตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ เพราะว่าวรรณคดีและภาษาเป็นเนื้อหาวิชาที่จะต้องเรียนรู้ร่วมกันทั้งสองแขนง"

✓ เจ. พ. เลียวนาร์ค ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรในชั้นมัธยมศึกษา และได้แสดงไว้ในหนังสือ Developing The Secondary School Curriculum (Leonard, 1955 : 39) ว่า "การบรรจุเนื้อหาในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีที่ใช้อยู่ในโรงเรียนระดับนี้ จะต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

ขั้นที่ ๑ เลือกเนื้อหาจากเรื่องอมตะของพวกนักประพันธ์ทั้งหลาย เพื่อใช้ส่งเสริมทักษะในการอ่านและการพูด และแนะนำให้นักเรียนได้คุ้นกับวรรณคดีที่ดี

ขั้นที่ ๒ เปลี่ยนแนวการเรียนวรรณคดีจากวิธีการเดิม คือเรียนอ่านเอาเรื่อง มาเป็นศึกษาประวัติของผู้แต่ง และประวัติวรรณคดีควบคู่กันไปกับเนื้อหาของเรื่อง

ขั้นที่ ๓ จัดเลือกเรื่องดี ๆ ที่เป็นผลงานชิ้นเยี่ยมของผู้แต่งที่มีคุณค่าสัก ๒ - ๓ เรื่อง เป็นอย่างน้อย"

จ. ฮิลลอค ได้แสดงเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าการจัดเนื้อหาของเรื่องในแบบเรียนวรรณคดีในหนังสือ The Theme Concept Unit in Literature (Hillock, 1964 : 17 - 18) ว่า "การจัดเรื่องในบทเรียนให้มีคุณค่าและเหมาะสมนั้น มีหลักพิจารณาเบื้องต้น ๒ ประการ คือ

๑. รวบรวมเอาเรื่องต่าง ๆ เข้ามาอยู่ในเล่มเดียวกัน
- หรือ ๒. แยกเรื่องต่าง ๆ ออกเป็นเล่มละ ๑ เรื่อง

ได้มีการอภิปรายเกี่ยวกับหลักเบื้องต้นทั้งสองประการนี้ การที่นักเรียนได้เรียนเรื่องเพียงเรื่องเดียวนั้นไม่ดีเท่ากับการที่นำเอาเรื่องหลาย ๆ เรื่องเข้ามารวมอยู่ในเล่มเดียวกัน เพื่อประโยชน์ในการอ่าน เขียน ฟัง และพูด ตลอดจนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ด้วย คือเป็นการนำเอาแง่ความคิดหลายอย่างของคนหลายคนมารวมกัน เพื่อจัดเป็นประสบการณ์หลาย ๆ ด้านให้แก่ผู้เรียน ... เรื่องที่เลือกนั้นจะต้องเสริมสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้เข้าใจเรื่องวรรณกรรม"

เชสเตอร์ ท. แมจเนอร์เนย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ *The Curriculum* (Monerney, 1953 : 68 - 69) เกี่ยวกับการเลือกเรื่องในแบบเรียนวรรณคดี "เขาชนควรจะได้ศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ จากรูปภาพ จากเนื้อเรื่อง และบทร้อยกรองเรื่องง่าย ๆ และให้สามารถจับใจความในเรื่องที่สลับซับซ้อนได้ การเริ่มต้นเรียนวรรณคดีของเด็กวัยรุ่นนี้ควรใช้วิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นอยากเรียนอยากรู้ด้วยตนเอง"

ลอรอย ค. ฮาเลย์ และเคนเนธ เบิร์กส์ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการคัดเลือกบทละคร เพื่อนำมาใช้เป็นบทเรียนในวรรณคดีได้สรุปหลักเกณฑ์ไว้ในหนังสือ *Patterns and Models for Teaching English* (Haley and Burkes, 1964:13) ว่า "การคัดเลือกเรื่องเพื่อให้เป็นบทเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาต้องพิจารณาความต้องการและความสนใจของนักเรียนในเรื่องต่อไปนี้

๑. ความเข้าใจพื้นฐานของโครงสร้างในวรรณคดี
๒. ความเข้าใจในหลักมูลฐานที่มีส่วนสัมพันธ์กัน หรือแตกต่างกันในผลงานของนักประพันธ์ หรือกวีทั้งหลาย

๓. ความรอบรู้เกี่ยวกับกระสวนของโครงสร้างในวรรณคดี
๔. วิธีการที่จะส่งเสริมความเจริญงอกงามในการอ่านวรรณคดีให้ขึ้นอย่างสม่ำเสมอ "

จากผลของการวิจัยและรายงานเกี่ยวกับลักษณะของหนังสือแบบเรียน ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยการเลือกเนื้อหาให้เหมาะสมกับวัย ความสนใจ และความสามารถของผู้เรียนดังกล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า หนังสือนั้นต้องเป็นดังนี้

๑. ให้ความรู้ทั่วไปหลาย ๆ ด้าน
๒. มีหลายเรื่องหลายรสอยู่ในเล่มเดียวกัน
๓. มีทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรองทั้งเรื่องสั้นและเรื่องยาว
๔. ให้อรรถาธิบายที่สละสลวยไม่ยากหรือง่ายจนเกินไปสำหรับผู้เรียน
๕. มีองค์ประกอบที่จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีแก่ผู้เรียน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

เมื่อได้แสดงถึงแนวทางศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาแบบเรียนวรรณคดี
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในบทต้น ๆ แล้ว จึงเห็นสมควรที่จะได้เสนอวิธีการดำเนินการค้นคว้าเป็นขั้น ๆ
ดังต่อไปนี้

๑. เลือกกลุ่มตัวอย่าง
๒. สร้างแบบสอบถาม เพื่อใช้เป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูล
๓. ทดสอบเพื่อวิเคราะห์แบบสอบถามก่อนที่จะนำไปใช้จริง
๔. รวบรวมข้อมูล
๕. จัดกระทำกับข้อมูล เพื่อวิเคราะห์ผล

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้สำรวจโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ โดยติดต่อกับ
กับเจ้าหน้าที่ประจำแผนกโรงเรียนส่วนกลาง กองโรงเรียนรัฐบาล กรมสามัญศึกษา (กรมวิสามัญศึกษา
เดิม) กระทรวงศึกษาธิการ ทราบข้อเท็จจริงว่า ภายในเขตกรุงเทพมหานคร มีโรงเรียนรัฐบาล
ทั้งสิ้น ๔๔ โรงเรียน และได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างตามท่าเลขที่โรงเรียนตั้งอยู่ (Clustered
random Sampling) โดยพิจารณาความแตกต่างของย่านชุมชนชนในย่านเศรษฐกิจ และสังคม
ได้มา ๗ โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างมีทั้งนักเรียนชายและหญิง ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ ๕ ในแผนกศิลปะ และวิทยาศาสตร์ ของแต่ละโรงเรียน แผนกละ ๑ ห้องเรียน ในอัตราส่วน
๑ : ๓ ของจำนวนนักเรียน และได้จำนวน ๓๐๐ คน

ผู้วิจัยได้สำรวจโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญของโรงเรียน
รัฐบาล กับโรงเรียนราษฎร์ สังกัดกรมสามัญศึกษา (กรมวิสามัญศึกษาเดิม) และสังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาเอกชน (กองโรงเรียนราษฎร์เดิม) ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยติดต่อกับ
เจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการดังกล่าว พบรายละเอียดทราบว่า โรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอน
ปลาย รวมทั้งสิ้น ๑๐๖ โรงเรียน ครูผู้สอนวรรณคดีไทยในระดับชั้นนี้ ๒๕๔ คน จึงใช้ครูทั้งหมด

เป็นมวลประชากร สำหรับการค้นคว้าวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยได้ใช้หนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เล่ม ๔ กับเล่ม ๕ ของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับพิมพ์ครั้งที่สิบ (เพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๐๕ และ ฉบับพิมพ์ครั้งที่แปด (เพิ่มเติมครั้งที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๐ กับหนังสือหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. ๔ - ๕ - ๖) ฉบับพุทธศักราช ๒๕๐๓ ของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นหลักในการสร้างแบบสอบถาม และเปรียบเทียบข้อมูล สำหรับศึกษาค้นคว้าวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับที่ ๑ จำนวน ๓๐๐ ฉบับ ไปให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ทั้ง ๙ โรงเรียน ที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างตอบปัญหาด้วยตนเอง ตรวจสอบแล้ว เป็นฉบับที่สมบูรณ์ใช้ได้ ๒๖๖ ฉบับ คิดเป็น ๘๘.๖๖ % ของจำนวนทั้งหมด นับว่าเป็นข้อมูลซึ่งมีจำนวนมากพอที่จะไม่ทำให้ข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อนไป

ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามฉบับที่ ๒ จำนวน ๒๖๐ ฉบับ ไปยังครูผู้สอนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ที่ใช้เป็นมวลประชากรทั้งหมดตอบปัญหา และได้รับกลับคืนมา ๒๓๔ ฉบับ ตรวจสอบแล้ว เป็นฉบับที่สมบูรณ์ใช้ได้ ๑๔๔ ฉบับ คิดเป็น ๗๖.๙๔ % ของจำนวนทั้งหมด นับว่าเป็นข้อมูลซึ่งมีจำนวนมากพอที่จะไม่ทำให้ข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อนไป

โรงเรียนและจำนวนนักเรียนชายหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้

โรงเรียน	จำนวนนักเรียน
๑. โรงเรียนวัดรางบัว	๕๐ คน
๒. โรงเรียนกุนนทีรุชาราม	๕๕ คน
๓. โรงเรียนบางกะปิ	๔๑ คน
๔. โรงเรียนสตรีวัดจันทร์ประดิษฐาราม	๓๗ คน
๕. โรงเรียนสายน้ำผึ้ง	๔๕ คน
๖. โรงเรียนปทุมคงคา	๓๕ คน
๗. โรงเรียนอิสลามวิทยาลัย ฯ	๓๗ คน
รวม	๓๐๐ คน

จำนวนครูสอนวรรณคดีไทยนั้น มีดังนี้

๑. โรงเรียนรัฐบาล ๔๔ โรงเรียน	จำนวน	๑๒๒ คน
๒. โรงเรียนราษฎร์ ๕๔ โรงเรียน	จำนวน	๑๓๖ คน
รวมทั้งหมด		๒๕๘ คน

การสร้างแบบสอบถาม เพื่อใช้เป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถามสำหรับใช้เป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูลนั้น เป็นแบบลิคเกิร์ตสเกล (Likert Scale) ผู้วิจัยได้นำความรู้จากแบบสอบถามสำหรับใช้สำรวจแบบเรียนของกรมวิชาการ และแบบสอบถามสำหรับใช้สำรวจแบบเรียนวรรณคดีของกรมสามัญศึกษา (กรมวิสามัญศึกษาเดิม) กระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้นำไปใช้สำรวจแนวความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เมื่อปีการศึกษา ๒๕๑๔ กับเกณฑ์การประเมินค่าแบบเรียนของ นายถนอม มากะจันทร์ ในหนังสือ ทฤษฎีการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร (ถนอม มากะจันทร์, ๒๕๑๔ : ๑๕๒) มาเขียนเป็นกระสวนประโยค (Statement) ต่าง ๆ ตามความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้โดยเฉพาะ เพื่อให้ผู้ถูกทดสอบได้แสดงความรู้สึกของตนต่อประโยคต่าง ๆ แต่ละประโยค ตามมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งแบ่งออกเป็น ๕ ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด หรือในรูปที่มีลักษณะคล้าย ๆ กันคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง นอกจากนี้ยังสร้างแบบสอบถามแบบปลายเปิด เพื่อให้ผู้ถูกทดสอบแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี

ตัวอย่างของแบบสอบถามแต่ละตอน เป็นทำนองนี้

๐๐.๐๐ เรื่องใดในแบบเรียนวรรณคดีที่เรียนแล้วทำให้เกิดภาพพจน์มากน้อยเพียงใด

ชื่อเรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ภาพย์เหวเรือ					
ภาพย์หอโคลง					
คำพากย์รวมเกียรติ					

ฯลฯ

043330

ส่วนข้อความที่ต้องการทราบถึงความคิดเห็นของผู้ทดสอบในลักษณะประเด็นสำคัญอื่น ๆ ก็จัดแบบทดสอบแบบปลายเปิดให้ผู้ตอบปัญหาแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี แต่ให้อยู่ในขอบเขตของ ความสำคัญของการค้นคว้าครั้งนี้ เป็นเกณฑ์

ตัวอย่างแบบสอบถามสำหรับครู

๑๐.๐๐ ผู้เรียนชอบเรียนเรื่องประเภทใดในแบบเรียนวรรณคดีที่คัดมาเฉพาะบางตอน มีทั้งร้อยแก้ว ร้อยกรอง และบทละครนั้นมากน้อยเพียงใด

ประเภทของเรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- บทร้อยกรอง					
- บทร้อยแก้ว					
- บทละคร					

การทดสอบเพื่อวิเคราะห์แบบสอบถามก่อนนำไปใช้จริง แบบสอบถามที่สร้างขึ้นทั้งหมด

แบ่งออกเป็น ๒ ฉบับ คือ

ฉบับที่ ๑ สำหรับใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ฉบับที่ ๒ สำหรับใช้กับครูผู้สอนวิชาวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ

แบบสอบถามทั้งสองฉบับนี้ให้แยกรายละเอียดออกเป็นตอน ๆ ดังนี้

แบบสอบถามฉบับที่ ๑ แบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามความสนใจของนักเรียน ๒๕ ข้อ

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นว่าควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมวรรณคดีเรื่องใดมากน้อยเพียงใด จึงจะเป็นที่พอใจแก่ผู้เรียน จำนวน ๑๐ ข้อ

แบบสอบถามฉบับที่ ๒ แบ่งออกเป็น ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามครูเกี่ยวกับการจัดเนื้อหา และกิจกรรมในแบบเรียนว่า การเอาเรื่องฉบับสมบูรณ์ตลอดทั้งเรื่องมาเรียนกับวิธีการตัดเอามาเฉพาะบางตอนมาเรียน วิธีใด เหมาะสมที่จะใช้เป็นแบบเรียน จำนวน ๒๐ ข้อ

ตอนที่ ๒ สอบถามครูเกี่ยวกับรายละเอียดของเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนว่า มีส่วนสอดคล้องกับความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทยหรือไม่ จำนวน ๓๐ ข้อ

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ครูแสดงความคิดเห็นว่าควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมเนื้อหาสาระในแบบเรียนอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับผู้เรียน จำนวน ๑๐ ข้อ

เมื่อได้จัดสร้างแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม ฉบับที่ ๑ ไปทดลอง สอบก่อนนำไปใช้จริงกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนปทุมคงคา อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๐๐ คน โดยวิธีสุ่มตัวอย่างจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด ๓๔๓ คน เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๑๕ และได้ไปควบคุมการตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง ใช้เวลาประมาณ ครั้งละ ๑ ชั่วโมงเศษ ส่วนแบบสอบถามฉบับที่ ๒ (สำหรับครู) ก็ได้ทดสอบในกลุ่มตัวอย่างของครู โรงเรียนราษฎร์ (โรงเรียนสันติราษฎร์บำรุง และโรงเรียนอานวยศิลป์) และกลุ่มโรงเรียน รัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน ๔ โรงเรียน ซึ่งมีจำนวนครูทั้งหมด ๔๖ คน ใช้เวลา ทดสอบประมาณ ๑ ชั่วโมงเศษเช่นกัน แล้วนำแบบสอบถามที่นักเรียนและครูตอบมาวิเคราะห์ทีละข้อ เพื่อปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้น แล้วคัดเลือกเฉพาะข้อที่เหมาะสม เพื่อใช้ทดสอบจริงต่อไป

หลังจากได้วิเคราะห์แบบสอบถามแต่ละข้อแล้ว ปรากฏว่ามีบางข้อที่ผู้ตอบไม่เข้าใจ และตอบ ไม่ตรงประเด็นสำคัญของเรื่องที่ถาม กว้างเกินไปจึงจำเป็นต้องตัดข้อหรือข้อความบางข้อทิ้งหรือปรับปรุง ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ดังนั้นเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลที่สมบูรณ์จึงมีลักษณะดังนี้

ก่อนถึงตัวปัญหาแต่ละตอน ได้จัดทำคำชี้แจงพร้อมกับยกตัวอย่างกำกับไว้ เพื่อให้ผู้ตอบเข้าใจ วิธีตอบ แบบสอบถามทั้ง ๒ ฉบับแบ่งเป็น ๕ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาและกิจกรรม จำนวน ๑๕ ข้อ

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหา และกิจกรรมในแบบเรียนจำนวน ๑๐ ข้อ

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามครูเกี่ยวกับเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียน ว่าวิธีใด เหมาะสมที่สุด เมื่อนำเอาเรื่องสมบูรณ์ตลอดทั้งเรื่องมาเรียน กับวิธีตัดเอามาเฉพาะบางตอน มาเรียน จำนวน ๕ ข้อ และ ๑๐ ข้อตามลำดับ

ตอนที่ ๔ เป็นแบบสอบถามครูเกี่ยวกับรายละเอียดของเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียน ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับและสอดคล้องกับความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทย จำนวน ๔๐ ข้อ

ตอนที่ ๕ เป็นแบบสอบถามครูแบบปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูในการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียน จำนวน ๑๐ ข้อ

รวมทั้ง ๕ ตอน มีจำนวนข้อทั้งสิ้น ๘๑ ข้อ

(ดู รายละเอียดของแบบสอบถามในภาคผนวกท้ายเล่ม)

วิธีรวบรวมข้อมูล

ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ ถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๑๕ ผู้วิจัย^{ผู้วิจัย}ได้นำแบบสอบถาม ไปทดสอบนักเรียนในโรงเรียนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง ๗ โรงเรียน พร้อมกับควบคุมการตอบ แบบสอบถามด้วยตนเอง ก่อนให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม ให้อธิบายชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจวิธีการตอบ แบบสอบถามโดยละเอียด และเน้นให้นักเรียนรู้ถึงคุณค่าของการตอบแบบสอบถามด้วยความรู้สึก ในข้อเท็จจริงอย่างถูกต้องจากประสบการณ์ที่แท้จริงของแต่ละคน ให้เวลาสำหรับตอบแบบสอบถาม ประมาณ ๑ ชั่วโมง แล้วเก็บรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนมาเพื่อตรวจวิเคราะห์ผล

ส่วนแบบสอบถามสำหรับครู ผู้วิจัยได้จัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ โดยสอดซองปิดผนึกไว้พร้อม เพื่อให้ครูตอบแบบสอบถามใช้ส่งกลับทางไปรษณีย์เช่นเดียวกัน บางโรงเรียนผู้วิจัยก็ เดินทางนำแบบสอบถามไปติดต่อทดสอบครูผู้สอนด้วยตนเอง โดยให้เวลาผู้ตอบ ๑ ชั่วโมง เมื่อรวบรวม แบบสอบถามที่ครูส่งมาได้ครบถ้วนแล้ว ก็ตรวจแยกแบบสอบถามที่สมบูรณ์ เพื่อทำการวิเคราะห์ผลต่อไป

การจัดกระทำกับข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ผล

เมื่อได้แบบสอบถามมาครบหมดแล้ว จึงดำเนินการดังนี้

๑. ตรวจแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมด แล้วตรวจคำตอบให้คะแนนในมาตราส่วนประมาณค่า
๒. รวมคะแนนในแต่ละตอนของแต่ละคนทั้งหมด แล้วหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean)

$$\text{จากสูตร } \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ = มัชฌิมเลขคณิต

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนน

N = จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง หรือจำนวนครูในกลุ่มที่ใช้เป็น
มวลประชากร

เมื่อได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตแล้ว จึงเอาจำนวนข้อของแต่ละตอนหารอีกครั้งหนึ่ง เพื่อหาเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ ซึ่งจะนำไปแปลผลที่เกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามจุดหมายที่ได้วางไว้แต่ต้น

นำเอาผลของความคิดเห็นของนักเรียนและครูทั้งหมดมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย เพื่อหาค่าแห่งค่าแห่งความสำคัญของแต่ละข้อย่อย และแปลผลเปรียบเทียบ โดยทำเป็นตารางทุกข้อ

เนื่องจากการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลที่จะกล่าวต่อไปนี้เกี่ยวกับตัวเลขและความหมายทางสถิติอยู่มาก จึงเห็นสมควรที่จะได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อ เพื่อให้การเสนอข้อมูลนั้นเข้าใจง่าย และมีความหมายตรงกัน ดังนี้

X_1	= 1	แทนอัตราส่วนประมาณค่าที่ว่า	น้อยที่สุด
X_2	= 2	แทนอัตราส่วนประมาณค่าที่ว่า	น้อย
X_3	= 3	แทนอัตราส่วนประมาณค่าที่ว่า	ปานกลาง
X_4	= 4	แทนอัตราส่วนประมาณค่าที่ว่า	มาก
X_5	= 5	แทนอัตราส่วนประมาณค่าที่ว่า	มากที่สุด

สรุปวิธีดำเนินการค้นคว้า ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้ คือ

๑. เลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๓๐๐ คน จากนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล ๗ โรงเรียน เฉพาะเขตกรุงเทพมหานคร ตามทำเลที่โรงเรียนตั้งอยู่ และใช้ครูผู้สอนวรรณคดี ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนราษฎร์และรัฐบาลทั้งหมด จำนวน ๒๕๔ คน
๒. ใช้หนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยเล่ม ๔ กับเล่ม ๕ ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑๐ พ.ศ. ๒๕๐๘ และฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๑๐ กับหนังสือหลักสูตร ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช ๒๕๐๓ ของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นหลักในการสร้างแบบสอบถามและเปรียบเทียบข้อมูล
๓. สร้างแบบสอบถามตามแบบลิกเกิสเกล โดยอาศัยแบบสอบถามสำหรับใช้สำรวจแบบเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ ปี พ.ศ. ๒๕๑๔ กับเกณฑ์ประเมินค่าแบบเรียนของนายถนอม มากะจันทร์ ในหนังสือทฤษฎีการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร เป็นตัวอย่าง
๔. การทดสอบเพื่อวิเคราะห์แบบสอบถามก่อนนำไปใช้จริง แบ่งแบบสอบถามออกเป็น ๒ ฉบับ ฉบับแรก สอบถามนักเรียน ฉบับที่ ๒ สอบถามครูผู้สอนวรรณคดี เมื่อทดสอบแล้วได้ตัดข้อหรือข้อความที่ผู้ถูกทดสอบไม่เข้าใจ และตอบไม่ตรงกับประเด็นที่ต้องการทราบ และแก้ไขใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงได้แบบสอบถามทั้ง ๒ ฉบับ แบ่งออกเป็น ๕ ตอน มีจำนวนข้อทั้งสิ้น ๘๑ ข้อ
๕. วิธีรวบรวมข้อมูล สำหรับนักเรียนผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดสอบด้วยตนเอง ส่วนครูผู้สอนนั้น ผู้วิจัยได้จัดส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ ให้ผู้ตอบส่งกลับคืนทางไปรษณีย์เช่นเดียวกัน
๖. คัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์แบบทั้งหมด ตรวจสอบให้คะแนนในมาตราส่วนประมาณค่า รวมคะแนนแต่ละตอนของแต่ละคนทั้งหมดหาค่ามัธยิมเลขคณิต (Mean) จากสูตร $\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$ แล้วนำไปหาค่าแห่งความสำคัญ เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ เพื่อนำมาแปลผลเปรียบเทียบ โดยจัดทำเป็นตารางเกี่ยวกับรายละเอียดทุกเรื่อง

การวิเคราะห์ข้อมูล และการเสนอผลการค้นคว้า

การดำเนินงานค้นคว้าในบทที่แล้ว ทำให้ได้ข้อมูลโดยวิธีทดสอบ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลนี้มาวิเคราะห์และแปลความหมายตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ ผลของการวิเคราะห์นี้เป็นประการใด ขอเสนอตามลำดับต่อไปนี้

๑. ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดี ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
๒. การสำรวจเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทย
๓. ความคิดเห็นของผู้สอนเกี่ยวกับลักษณะของหนังสือแบบเรียน ที่มีความเหมาะสมในการเรียนวิชาวรรณคดี
๔. สรุปแนวความคิดเห็นของนักเรียนและครูผู้สอนเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมเนื้อหาวรรณคดี และกิจกรรมในแบบเรียนวรรณคดี ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

15 - 4

การตรวจให้คะแนนแบบสอบถาม

ได้ทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและครูผู้สอนที่เป็นมวลประชากร ด้วยแบบสอบถามที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเกิต ซึ่งแบ่งเป็น ๕ ระดับ ให้นักเรียนและครูตอบโดยประมาณค่าตนเองตามลำดับเหล่านั้น กับจัดแบบสอบถามแบบปลายเปิดสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนและครูผู้สอนโดยตรง แบบสอบถามทั้ง ๒ ฉบับนี้ มีทั้งหมด ๔๑ ข้อ แยกเป็น ๕ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามความสนใจของนักเรียน มี ๑๔ ข้อ รวมคะแนน

๗ คะแนน ๑๔ ข้อ และข้อ ๑๕ ข้อละ ๑ คะแนน

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด เกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนว่าควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมวรรณคดีเรื่องใด เพียงใด จึงจะเป็นที่พอใจแก่ผู้เรียน จำนวน ๑๐ ข้อ

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามครู เกี่ยวกับการจัดเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนว่าวิธีใดเหมาะสมที่สุด ที่จะนำมาใช้จัดแบบเรียน กล่าวคือ การเอาเรื่องเดิมทั้งเรื่องมาเรียน

กับคัดเอามาเฉพาะบางตอนมาเรียน จำนวน ๖ ข้อ รวมคะแนน ๓๐ คะแนน

ตอนที่ ๔ สอบถามครูเกี่ยวกับรายละเอียดของเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนว่ามีส่วนสอดคล้องกับความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทย จำนวน ๑๐ ข้อๆ ละ ๑ คะแนน

ตอนที่ ๕ สอบถามครูผู้สอนเกี่ยวกับความคิดเห็นว่าเนื้อหาที่คัดเลือกมาของเรื่องต่างๆ ในแบบเรียนวรรณคดีให้ความรู้และส่งเสริมทักษะ กับส่งเสริมวิจรรณญาณแก่ผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ในท้ายบทแต่ละเรื่อง ที่จัดเป็นกิจกรรมประจำแต่ละบท จำนวน ๔๐ ข้อๆ ละ ๑ คะแนน และสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูผู้สอนว่า ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมวรรณคดีเรื่องใดเพียงใด จึงจะเหมาะสมมีความสมบูรณ์เป็นที่สนใจของผู้เรียนมากที่สุด จำนวน ๑๐ ข้อ แบบปลายเปิด

เมื่อรับข้อมูลทั้งหมดกลับมาแล้ว จึงแจกแจงและตรวจให้คะแนนแบบสอบถามทั้งหมด

โดยใช้ระบบการให้คะแนน เป็น ๕, ๔, ๓, ๒, และ ๑ เมื่อนักเรียนและครูตอบในช่องมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ตามลำดับ

ส่วนการคำนวณหาค่าต่าง ๆ ทางสถิติ เช่น หาค่าร้อยละ ค่ามัธยิมเลขคณิต ค่าแห่งความสำคัญ ใช้เครื่องคำนวณ Friden 132 Electronic Calculator

พิจารณาจากการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนที่มีต่อเรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียนวรรณคดีชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามตาราง ดังต่อไปนี้

ตาราง ๑ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนเกิดอารมณ์สะเทือนใจ เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ภาพเหยื่อเรือ	๔๕	๖๔	๕๗	๔๔	๑๔	๘๘๔	๖๖.๘๔
- ภาพเหยื่อโคลงประพาส	๔๒	๕๔	๘๐	๕๔	๓๗	๘๑๑	๖๐.๕๘
- คำพากย์รามเกียรติ์	๔๗	๖๐	๖๕	๔๔	๒๕	๗๘๓	๕๘.๘๗
- นิราศภูเขาทอง	๓๕	๘๐	๗๑	๒๖	๑๔	๕๗๔	๗๓.๒๓
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๖๒	๗๓	๗๐	๖๐	๑๔	๕๔๖	๗๑.๑๓
- สมุทรโฆษคาถา	๔๔	๔๘	๘๕	๔๗	๒๔	๘๒๒	๖๑.๘๐
- สร้อยคอที่หาย	๔๔	๖๕	๘๓	๓๔	๑๘	๘๕๐	๖๓.๕๑
- เมืองอุทอง	๔๓	๕๔	๖๐	๕๖	๗๕	๗๔๘	๖๐.๐๐
- จันทรูปราคา	๓๖	๕๘	๘๒	๖๔	๓๓	๘๐๔	๖๐.๘๓
- ลัทธิเอาอย่าง	๓๖	๗๓	๗๑	๕๒	๒๑	๗๔๐	๕๔.๔๐
- บทละครพุกเรื่องเห็นแก่ลูก	๕๕	๗๗	๖๖	๒๘	๑๕	๘๕๒	๖๔.๐๖
- พระราชดำรัสใน ร.๖	๓๔	๖๑	๔๐	๕๕	๑๘	๘๓๗	๖๒.๕๓
- จกหมายราชทูตไทย	๓๘	๕๐	๖๖	๕๔	๓๖	๗๓๘	๕๕.๔๔
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๗๑	๖๓	๗๐	๓๗	๑๗	๔๐๘	๖๘.๐๗
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๖๑	๘๕	๗๐	๓๕	๗	๔๓๒	๗๐.๐๘
- บทละครเรื่องอิเหนา	๓๔	๖๔	๘๗	๓๓	๑๕	๗๔๓	๕๔.๖๒
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๓๘	๖๓	๘๖	๔๓	๓๓	๘๑๔	๖๑.๕๘
- พระบรมราชาชาทใน ร.๕	๖๐	๗๑	๗๕	๓๖	๑๕	๘๔๖	๖๗.๓๗
- คุณยาเพ็ง	๒๔	๖๖	๖๔	๔๕	๒๔	๗๓๕	๕๕.๖๖
- บทละครพุกคำฉันท์เรื่องมัทนะ	๖๑	๖๔	๗๘	๓๓	๑๗	๘๗๘	๖๖.๐๖

ตาราง ๑ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- คำนินท์ย่อเกียรติฯ	๕๓	๕๓	๘๒	๓๔	๑๑	๘๑๒	๖๑.๐๕
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชาติ	๖๖	๖๔	๓๖	๒๒	๔	๘๖๓	๖๕.๑๔
- สามกรุงตอนขึ้นแสหมอดู	๕๑	๕๕	๓๕	๔๕	๒๔	๘๑๔	๖๑.๕๘

จากตาราง ๑ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสะเทือนใจ เรื่องตามลำดับค่าความสำคัญ
 มากน้อยดังนี้ เรื่องนิราศภูเขาทอง (๓๒.๒๓ %) ลิลิตตะเลงพ่าย เสภาขุนช้างขุนแผนตอน
 กำเนิดพลายงาม และรายยาวมหาเวสสันดรชาดก ส่วนเรื่องที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสะเทือนใจน้อย
 ที่สุด ๒ เรื่อง คือ เรื่องขุนยาเพ็ง ๕๕.๒๖ % และจดหมายราชทูตไทยตามลำดับ ส่วนเรื่องอื่น ๆ
 นอกจากนี้ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสะเทือนใจได้พอประมาณ

ตาราง ๒ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนบังเกิดภาพพจน์ เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ภาพยนตร์เหวี่ยง	๕๖	๙๐	๙๐	๒๙	๑๘	๔๙๖	๖๓.๖๑
- ภาพยนตร์โคลงประพาส	๔๑	๙๕	๙๘	๓๑	๑๖	๘๑๓	๖๑.๔๓
- คำพากย์รามเกียรติ์	๓๖	๘๐	๙๒	๓๘	๒๒	๘๑๖	๖๑.๓๕
- นิราศภูเขาทอง	๕๓	๙๘	๖๐	๓๘	๑๔	๘๙๑	๖๕.๘๘
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๕๑	๘๘	๖๖	๒๙	๑๔	๘๘๑	๖๖.๒๔
- สมุทโฆษชาดก	๓๔	๖๔	๘๘	๓๘	๒๕	๘๒๔	๖๑.๘๕
- สร้อยคอหอย	๓๓	๙๓	๘๕	๔๓	๒๘	๘๖๖	๖๓.๕๑
- เรื่องเมืองอุทอง	๓๐	๕๑	๖๒	๖๒	๖๖	๙๓๐	๕๔.๘๘
- จันทบูรพา	๔๐	๖๖	๘๒	๔๔	๒๑	๘๑๘	๖๑.๕๘
- ลัทธินิเวศนวิทยา	๔๐	๖๒	๖๓	๓๓	๒๓	๙๔๒	๕๕.๙๘
- บทละครพูดเรื่องเหินแกลูก	๕๕	๙๐	๘๘	๒๓	๑๖	๘๖๘	๖๕.๓๔
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖	๔๑	๕๖	๘๓	๔๒	๒๘	๙๔๑	๕๘.๔๓
- จดหมายราชทูตไทย	๔๐	๕๓	๘๖	๔๖	๒๓	๘๐๓	๖๐.๖๘
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๔๕	๙๓	๙๘	๓๐	๑๘	๘๓๐	๖๒.๔๑
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๖๑	๘๕	๖๒	๒๑	๑๓	๘๘๖	๖๖.๖๒
- บทละครเรื่องอิเหนา	๕๐	๙๑	๙๖	๓๑	๑๖	๘๘๐	๖๓.๑๖
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๖๕	๕๓	๘๖	๕๔	๓๓	๙๕๒	๙๑.๕๘
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	๓๕	๙๔	๘๓	๕๐	๓๐	๘๕๐	๖๓.๘๑
- เรื่องขุนช้างขุนแผน	๓๘	๕๑	๙๒	๔๒	๓๕	๙๓๔	๕๕.๑๘

ตาราง ๒ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนา	๓๙	๓๑	๖๕	๓๓	๒๑	๓๖๙	๕๓.๘๒
- คำฉันท์ข่อยเกียรติา	๓๓	๕๐	๓๘	๓๓	๒๙	๓๒๒	๕๔.๒๙
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตา	๔๔	๖๖	๘๖	๓๙	๒๓	๘๘๓	๖๓.๓๘
- สามกรุงตอนขึ้นเสวยขวัญ	๓๐	๕๘	๘๓	๕๐	๓๑	๓๓๙	๕๘.๑๙

จากตาราง ๒ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนบังเกิดภาพพจน์ เรียงตามลำดับค่าความสำคัญ มากน้อยดังนี้ เรื่องพระราชวิจารณ์ในรัชกาลที่ ๕ (๓๑.๕๘ %) เสภาขุนช้างขุนแผน ตอนกำเนิดพลายงาม ลิลิตตะเลงพ่าย และนิราศภูเขาทอง ส่วนเรื่องที่สร้างภาพพจน์ได้น้อยที่สุด ๓ เรื่องคือ เรื่องข่อยเกียรติาจนครราชสีมา (๕๔.๒๙ %) เมื่งูะทอง และลัทธิเหาอย่าง ตามลำดับ นอกนั้น เป็นเรื่องที่สร้างภาพพจน์ได้พอประมาณ

ตาราง ๓ เรื่องที่ให้ความรู้ในค่านหลักภาษา เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ภาพเห็นเรือ	๓๒	๓๓	๓๓	๑๖	๑๐	๓๒๙	๕๔.๘๑
- ภาพห่อโคลงประพาส	๓๐	๖๙	๓๓	๑๙	๙	๖๙๒	๕๒.๐๓
- คำพากย์รวมเกียรติ	๓๐	๓๑	๓๒	๒๖	๙	๓๑๑	๕๓.๖๖
- นิราศภูเขาทอง	๓๖	๖๘	๖๐	๒๑	๘	๖๘๒	๕๑.๒๘
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๕๑	๓๒	๕๐	๒๑	๙	๓๙๔	๕๕.๙๔
- สมุทรโฆษคาถา	๒๘	๕๔	๓๔	๓๓	๑๕	๖๓๒	๕๐.๕๓
- สรวอยคหิ์หาย	๒๑	๓๘	๖๒	๖๓	๒๐	๕๘๙	๔๔.๒๘
- เมืองอุทอง	๑๓	๓๒	๓๔	๔๙	๒๖	๕๕๙	๔๒.๐๓
- จันทรูปราคา	๒๐	๔๖	๓๑	๔๙	๑๘	๖๑๓	๔๖.๐๙
- ลัทธิเอาอย่าง	๒๘	๕๖	๓๘	๓๙	๑๓	๖๙๓	๕๒.๑๑
- บทละครพูดเรื่องเหินแกลูก	๒๓	๓๙	๓๖	๔๐	๑๙	๕๙๘	๔๔.๙๖
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖	๓๐	๕๓	๘๕	๓๒	๒๐	๓๐๑	๕๒.๓๑
- จักรหมายราชทูตไทย	๓๖	๓๓	๖๙	๓๓	๑๕	๓๖๙	๕๓.๘๒
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๓๓	๓๔	๖๓	๒๖	๑๕	๓๑๓	๕๓.๙๑
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๒๖	๖๓	๘๒	๒๓	๑๐	๖๘๘	๕๑.๓๓
- บทละครเรื่องอิเหนา	๓๕	๕๐	๘๓	๓๙	๑๒	๓๐๙	๕๒.๙๓
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๓๔	๕๒	๘๑	๒๘	๒๒	๖๙๙	๕๒.๕๖
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	๓๙	๕๓	๓๐	๒๙	๑๖	๓๐๓	๕๓.๑๖
- คุณยาเพ็ง	๑๙	๒๓	๕๘	๖๐	๓๓	๕๓๐	๓๙.๘๕

ตาราง ๓ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา	๓๑	๓๘	๖๐	๒๗	๑๐	๓๒๐	๕๔.๑๔
- คำฉันท์ย่อ เกียรติ	๓๓	๓๔	๕๖	๓๑	๔	๓๐๐	๕๒.๖๓
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตา	๒๖	๔๐	๔๐	๓๖	๑๖	๒๔๘	๔๘.๓๒
- สามกรุงตอนขึ้นแสหมอก	๓๒	๔๘	๓๓	๓๐	๑๕	๒๔๖	๔๘.๕๓

จากตาราง ๓ เรื่องที่ให้ความรู้ในด้านหลักภาษา เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ มากน้อยดังนี้ เรื่องจดหมายราชทูตไทย (๕๗.๘๒ %) ลิลิตตะเลงพ่าย ภาพยนตร์เหวี่ยง และ บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา ส่วนเรื่องที่ให้ความรู้ในด้านหลักภาษาน้อยที่สุด ๔ เรื่อง คือ เรื่องขุนยาเพ็ง (๓๔.๘๕ %) เมืองอุทอง สร้อยคอที่หาย และบทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก ตามลำดับ เรื่องอื่นๆ นอกจากนี้เป็นเรื่องที่ให้คุณค่าทางด้านภาษาพอประมาณ

ตาราง ๔ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนบังเกิดความเข้าใจอันดีต่อชีวิต ความเป็นอยู่ของคนไทยทั้งในอดีต และปัจจุบัน เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ภาพยนตร์เหวี่ยง	๑๘	๖๕	๘๐	๒๒	๑๕	๖๕๕	๕๒.๕๕
- ภาพยนตร์โคลงประพาส	๒๒	๕๘	๘๐	๓๕	๑๓	๖๖๕	๕๐.๓๐
- คำพากย์รวมเกียรติ	๒๕	๕๐	๖๕	๕๑	๒๘	๖๐๓	๔๕.๖๕
- นิราศภูเขาทอง	๔๘	๓๕	๕๓	๑๕	๑๓	๓๓๐	๕๓.๘๕
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๔๑	๖๖	๖๑	๒๓	๑๓	๓๒๓	๕๕.๓๖
- สมุทโฆษชาดก	๒๖	๓๑	๖๓	๕๒	๓๕	๕๕๘	๔๔.๕๖
- สร้อยคอพิมาย	๕๖	๖๓	๕๘	๑๕	๑๖	๓๖๐	๕๓.๑๕
- เรื่อง เมืองอุทอง	๒๕	๔๒	๓๒	๔๐	๒๖	๖๓๕	๔๓.๓๕
- จันทบูรพา	๓๕	๖๓	๕๕	๒๕	๑๓	๘๓๖	๖๒.๘๖
- ลัทธิเฝ้าอย่าง	๖๒	๖๕	๕๕	๒๓	๑๑	๓๕๖	๕๕.๘๕
- บทละคร รุ่งเรืองแผ่นดิน	๔๕	๓๖	๖๓	๒๕	๑๕	๘๑๕	๖๑.๕๕
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖	๒๓	๖๒	๓๘	๒๕	๑๕	๖๓๕	๕๐.๖๘
- จดหมายราชทูตไทย	๔๓	๖๒	๖๒	๓๕	๒๐	๓๓๓	๕๕.๔๑
- วิทยามหาเวสสันดร	๓๘	๓๑	๖๖	๔๑	๓๕	๖๒๕	๔๓.๖๕
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๖๖	๖๕	๕๕	๒๒	๑๓	๘๑๖	๖๑.๓๕
- บทละคร เรื่องอิเหนา	๓๘	๖๐	๖๑	๓๖	๑๕	๓๐๕	๕๒.๕๓
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๓๓	๖๕	๓๐	๔๐	๒๒	๓๕๓	๕๖.๕๒
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	๕๒	๕๕	๖๓	๒๕	๑๓	๓๕๒	๕๕.๓๕

ตาราง ๔ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- เรื่องคุณย่าเพ็ง	๔๖	๖๐	๗๒	๒๗	๒๔	๗๖๔	๕๓.๔๔
- บทละครพุกคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา	๒๓	๒๖	๘๐	๕๓	๓๐	๕๕๕	๔๔.๗๕
- คำฉันท์ย่อเกียรติฯ	๔๕	๖๒	๖๗	๒๔	๒๐	๗๕๒	๕๖.๕๔
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตฯ	๕๓	๕๐	๕๒	๓๒	๑๘	๗๐๓	๕๒.๘๖
- สามกรุงคอนซินแสหมอกุ	๒๓	๖๔	๗๔	๒๗	๒๓	๖๗๐	๕๐.๓๗

จากตาราง ๔ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยทั้งในอดีตและปัจจุบัน เรียงตามลำดับค่าความสำคัญมากน้อย ดังนี้ เรื่องจันทร์พราดา (๖๒.๘๖ %) บทละครเรื่องเหินแกลูก และเสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนตอนว่าเน็ดพลายงาม ส่วนเรื่องที่คุณค่าต่ำกล่าวน้อยที่สุด ๕ เรื่อง คือ บทละครพุกคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา (๔๔.๗๕) สมุทโฆษชาดก คำพากย์รามเกียรติ์ ร่ายยาวเวสสันดรชาดกฯ และเมืองอุทอง ตามลำดับ นอกนั้นเป็นเรื่องที่คุณค่าให้ผู้เรียนดังกล่าวข้างต้นพอประมาณ

ตาราง ๕ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ
ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ภาพยนตร์เรื่อง	๓๕	๕๓	๘๐	๒๘	๑๔	๓๑๓	๕๓.๖๑
- ภาพยนตร์โคลงประพาสฯ	๓๒	๔๖	๘๓	๓๒	๑๕	๖๓๒	๕๐.๕๓
- คำพากย์รามเกียรติ์	๒๔	๕๔	๖๘	๒๔	๑๕	๖๑๓	๔๖.๐๔
- นิราศภูเขาทอง	๔๕	๕๔	๖๖	๒๐	๑๐	๖๐๔	๔๕.๓๔
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๓๓	๕๓	๖๕	๓๖	๑๖	๖๔๖	๕๒.๓๓
- สมุทรโฆษคาถก	๒๓	๕๕	๓๐	๓๒	๒๕	๒๕๖	๔๔.๑๓
- สร้อยคอที่หาย	๓๘	๕๖	๖๓	๓๘	๓๑	๓๑๐	๕๓.๓๘
- เมืองอุทอง	๑๔	๒๐	๔๓	๕๔	๕๔	๔๓๖	๓๕.๓๔
- จันทบูรปราศ	๒๑	๔๓	๓๑	๕๑	๒๖	๖๓๔	๔๓.๖๓
- ลัทธิเฝ้าอย่าง	๒๒	๓๓	๓๖	๔๔	๒๓	๕๔๓	๔๔.๘๔
- บทละครพูดเรื่องเหินแกลูก	๓๔	๕๑	๖๔	๓๖	๑๒	๖๔๑	๕๑.๔๕
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖	๑๖	๓๔	๖๓	๖๓	๒๕	๔๖๘	๓๕.๑๔
- จดหมายราชทูตไทย	๑๔	๒๘	๖๔	๔๔	๔๔	๕๕๕	๔๑.๓๓
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๓๖	๕๘	๖๕	๒๖	๒๔	๖๘๓	๕๑.๓๕
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๓๑	๕๒	๖๒	๑๘	๑๕	๓๘๐	๕๘.๖๕
- บทละครเรื่องอิเหนา	๖๓	๕๕	๖๒	๒๕	๑๖	๓๘๓	๕๔.๑๓
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๑๔	๓๔	๖๓	๕๓	๒๔	๕๘๓	๔๔.๑๔
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	๒๘	๔๔	๓๑	๔๘	๒๕	๖๕๐	๔๘.๘๓

ตาราง ๕ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- คุณย่าเพ็ง	๓๓	๖๐	๖๓	๒๙	๒๕	๖๗๒	๕๐.๕๓
- บทละครพุกคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา ๔๐		๕๒	๗๐	๒๗	๒๐	๖๙๒	๕๒.๐๓
- คำฉันท์ยอเกียรติฯ	๓๐	๔๒	๗๑	๓๗	๒๓	๖๒๔	๔๗.๒๒
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตฯ	๕๔	๕๕	๗๐	๒๓	๑๗	๗๖๓	๕๗.๓๗
- สามกรุงคอนซินแลหมอกู	๒๗	๓๙	๔๐	๓๙	๒๐	๖๒๙	๔๗.๒๙

จากตาราง ๕ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญมากน้อยดังนี้คือ บทละครเรื่องอิเหนา ตอนเฒ่าเมือง (๕๔.๑๗ %) เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนฯ นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตบางตอน ภาพยนตร์เรื่อง และสร้อยคอที่หาย ส่วนเรื่องที่คุณค่าต่งกล่าวน้อยที่สุด ๕ เรื่อง คือ พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ (๓๕.๑๙ %) เมืองอุทอง จกหมายราชทูตไทย พระราชวิจารณ์ในรัชกาลที่ ๕ และลัทธิเอาอย่าง ตามลำดับ เรื่องอื่นๆ นอกจากนี้ให้คุณค่าต่งกล่าวข้างต้นพอประมาณ

ตาราง ๖ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจซาบซึ้งในคุณค่าของวรรณคดี เรียงตามลำดับค่าแห่ง
ความสำคัญ ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ภาพยนตร์เรื่อง	๖๓	๗๔	๕๖	๑๓	๕	๘๑๐	๖๐.๘๐
- ภาพยนตร์โคลงประพาส	๔๔	๗๓	๕๔	๒๕	๘	๗๖๔	๕๗.๕๕
- คำพากย์รวมเกียรติ	๕๔	๗๑	๕๖	๒๔	๘	๗๗๘	๕๘.๕๐
- นิราศภูเขาทอง	๕๗	๔๕	๕๐	๑๔	๑๒	๘๒๕	๖๒.๐๓
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๕๔	๖๗	๕๓	๑๔	๑๒	๗๗๒	๕๘.๐๔
- สมุทรโฆษคาถา	๔๒	๕๗	๗๔	๒๔	๑๖	๗๒๔	๕๔.๕๕
- สร้อยคอพิฆาต	๒๔	๔๒	๗๗	๕๕	๑๔	๖๕๗	๔๙.๕๐
- เมืองอุทอง	๒๐	๒๖	๖๑	๕๖	๓๔	๕๓๘	๔๐.๕๕
- จันทบูรพา	๑๖	๓๗	๗๓	๕๓	๒๔	๕๗๗	๔๓.๓๘
- ลัทธิเออาอย่าง	๒๕	๖๑	๗๔	๓๔	๑๔	๗๐๓	๕๒.๘๖
- บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก	๒๗	๖๑	๗๔	๕๒	๑๒	๗๓๒	๕๕.๐๔
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖	๓๔	๔๖	๖๖	๔๓	๒๖	๖๘๔	๕๑.๘๐
- จกนมายราชทูตไทย	๒๔	๔๔	๗๒	๓๗	๒๗	๖๓๓	๔๗.๕๔
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๕๒	๖๖	๖๐	๑๘	๑๔	๗๕๔	๕๖.๖๔
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๕๔	๗๕	๖๒	๑๖	๔	๗๕๗	๕๔.๔๒
- บทละครเรื่องอิเหนา	๖๑	๘๒	๕๗	๒๑	๔	๘๕๕	๖๔.๒๘
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๕๑	๕๒	๗๖	๔๑	๑๗	๗๔๐	๕๕.๔๐
- พระบรมราชาชาตใน ร.๕	๕๔	๕๐	๖๔	๓๗	๒๒	๗๕๘	๕๖.๔๔

ตาราง ๖ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- คุณย่าเพ็ง	๒๔	๔๕	๖๕	๖๐	๓๐	๖๓๔	๕๐.๕๓
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา	๕๕	๖๖	๓๕	๓๑	๑๕	๔๕๓	๖๕.๖๔
- คำฉันท์ยอเกียรติฯ	๔๖	๖๑	๖๔	๒๔	๑๖	๓๕๐	๕๖.๓๕
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตฯ	๕๓	๕๑	๖๓	๒๓	๑๔	๓๒๖	๕๔.๕๔
- สามกรุงตอนขึ้นแสหมอกุ	๒๓	๖๕	๓๓	๒๔	๒๐	๖๕๐	๕๑.๔๔

จากตาราง ๖ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของวรรณคดี เรียงตามลำดับค่าความสำคัญมากน้อยดังนี้ คือ บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา (๖๕.๖๔ %) บทละครเรื่องอิเหนา นิราศภูเขาทอง และกาพย์เห่เรือ ส่วนเรื่องที่ให้คุณค่าถึงกล่าวน้อยที่สุด ๔ เรื่องคือเรื่องเมืองอุทอง (๕๐.๕๕ %) จันทรูปราดา จกหมายราชทูตไทย และสร้อยคอที่หาย ตามลำดับเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ ให้คุณค่าแก่ผู้เรียนถึงกล่าวข้างต้นได้พอประมาณ

ตาราง ๗ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจแจ่มแจ้งโดยละเอียด เรียงตามลำดับค่าแห่ง
ความสำคัญ ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- กายพะเหเรือ	๓๔	๖๗	๗๔	๒๔	๑๓	๗๔๖	๕๖.๐๔
- กายพะเหโคลงประพาสา	๓๔	๖๖	๗๔	๒๒	๑๔	๗๕๔	๕๖.๖๔
- คำพากย์รามเกียรติ์	๓๖	๖๖	๖๔	๓๒	๑๕	๗๒๗	๕๔.๖๖
- นิราศภูเขาทอง	๖๖	๗๔	๕๕	๑๒	๑๒	๔๑๗	๖๑.๕๓
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๕๕	๖๕	๖๓	๒๗	๑๔	๗๔๖	๕๖.๐๔
- สมุทโฆษชาดก	๓๖	๕๔	๗๓	๓๒	๒๖	๖๔๕	๕๑.๕๐
- สร้อยคอหอย	๖๐	๖๑	๕๕	๒๕	๑๕	๗๗๔	๕๘.๑๔
- เรื่องเมืองอุทอง	๒๐	๕๔	๕๗	๕๐	๔๗	๕๔๔	๕๔.๖๖
- จันทรูปราคา	๒๔	๕๔	๗๔	๓๐	๓๔	๗๐๔	๕๓.๓๐
- ลัทธิเอาอย่าง	๓๔	๗๓	๖๐	๓๐	๑๗	๗๓๔	๕๕.๕๖
- บทละครพูดเรื่องเหินแกลูก	๕๔	๗๑	๕๔	๒๕	๑๕	๗๗๑	๕๗.๕๖
- พระราชคำรวิสิน ร.๖	๒๗	๕๓	๔๐	๓๖	๑๔	๖๗๔	๕๐.๕๗
- จดหมายราชทูตไทย	๒๔	๕๖	๗๒	๔๖	๓๓	๖๔๕	๕๑.๕๐
- ร่ายยาวหาเวตสันตรา	๕๐	๖๓	๖๔	๒๔	๑๔	๗๓๒	๕๕.๐๔
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๖๔	๖๔	๕๓	๑๖	๑๑	๔๑๔	๖๑.๒๐
- บทละครเรื่องอิเหนา	๕๖	๖๔	๕๒	๒๓	๑๕	๗๗๓	๕๘.๑๒
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๒๗	๔๖	๔๐	๔๖	๒๖	๖๗๗	๕๐.๕๐
- พระบรมราชาชาทใน ร.๕	๕๐	๗๑	๖๑	๒๕	๑๗	๗๔๔	๕๘.๕๕

ตาราง ๓ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- เรื่องคุณย่าเพ็ง	๕๑	๖๔	๖๑	๓๒	๑๖	๓๗๔	๕๔.๑๔
- บทละครพุกคำฉันท์เรื่องมัทนะ	๔๔	๕๔	๓๔	๓๑	๑๔	๓๓๔	๕๕.๕๖
- คำฉันท์ย่อเกียรติ	๓๔	๕๖	๓๔	๓๑	๑๔	๓๓๑	๕๔.๕๖
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต	๕๓	๖๓	๖๒	๒๕	๑๓	๓๔๖	๕๔.๐๔
- สามกรุงตอนขึ้นแสนมอญ	๒๔	๕๓	๔๖	๓๓	๒๕	๖๔๓	๕๒.๔๑

จากตาราง ๓ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจแจ่มแจ้งโดยละเอียด เรียงตามลำดับค่าความสำคัญมากน้อยดังนี้ คือ เรื่องนิราศภูเขาทอง (๖๑.๔๓ %) เสภาขุนช้างขุนแผน นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตบางตอน พระบรมราชาในรัชกาลที่ ๕ สร้อยคอที่หาย และคุณย่าเพ็ง ส่วนเรื่องที่มีคุณค่ากักล้าน้อยที่สุด ๓ เรื่อง คือ เรื่องเมืองอุทอง (๔๔.๖๖ %) พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ และพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ ตามลำดับ เรื่องอื่นๆ นอกจากนี้มีคุณค่ากักล้าน้อย

ตาราง ๔ บทนำของเรื่องที่ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ
ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ภาพยนตร์เรื่อง	๓๒	๔๘	๘๕	๒๓	๑๓	๖๕๐	๕๑.๘๘
- ภาพยนตร์โคลงประพาส	๓๒	๔๕	๘๕	๒๓	๑๕	๖๓๓	๕๐.๕๐
- คำพากย์รวมเกียรติ	๓๑	๕๔	๙๓	๓๓	๑๕	๖๘๓	๕๑.๖๕
- นิราศภูเขาทอง	๕๓	๙๓	๖๑	๑๖	๑๒	๘๒๐	๖๑.๖๕
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๔๑	๙๘	๕๓	๒๑	๑๑	๙๔๑	๕๕.๓๑
- สมุทรโฆษคาถา	๓๔	๕๕	๙๘	๒๔	๑๘	๖๕๐	๕๑.๘๘
- สร้อยคอที่หาย	๓๓	๕๕	๙๐	๓๓	๑๔	๖๕๑	๕๑.๘๕
- เมืองอุทอง	๒๑	๔๓	๙๐	๔๒	๓๑	๖๑๘	๔๖.๔๓
- จันทบูรพา	๒๓	๖๐	๙๕	๓๑	๒๑	๖๓๕	๕๐.๓๕
- ลัทธิเฝ้าอย่าง	๒๓	๖๑	๘๐	๒๕	๑๓	๖๕๔	๕๒.๑๘
- บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก	๒๒	๖๕	๙๕	๓๐	๑๒	๖๕๕	๕๒.๒๒
- พระราชดำรัสใน ร.๖	๓๒	๕๔	๙๔	๓๕	๑๕	๖๕๕	๕๒.๒๒
- จกหมายราชทูตไทย	๓๐	๕๓	๖๕	๓๘	๒๐	๖๖๕	๕๐.๐๐
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๓๕	๕๖	๙๕	๓๐	๑๖	๙๒๐	๕๔.๑๔
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๕๐	๖๕	๖๓	๒๒	๑๓	๙๓๒	๕๔.๐๕
- บทละครเรื่องอิเหนา	๓๘	๖๖	๖๔	๒๓	๑๘	๙๑๐	๕๓.๓๘
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๒๕	๔๕	๙๘	๓๘	๒๔	๖๕๕	๔๕.๕๕
- พระบรมราชาชาตใน ร.๕	๔๔	๕๑	๙๔	๒๔	๒๐	๙๑๔	๕๓.๖๘

ตาราง ๔ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- คุณย่าเพ็ง	๒๖	๕๐	๓๘	๓๙	๒๓	๖๖๕	๕๐.๐๐
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา	๓๐	๖๖	๖๒	๓๐	๒๔	๖๘๔	๕๑.๔๓
- คำฉันท์ยอเกียรติ	๒๔	๕๔	๓๒	๓๓	๒๒	๖๕๖	๔๙.๓๒
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต	๔๔	๕๓	๖๕	๓๓	๑๖	๗๒๕	๕๔.๕๑
- สามกรุงตอนขึ้นเสหมอดู	๒๙	๕๒	๓๕	๓๒	๒๒	๖๖๔	๔๙.๙๒

จากตาราง ๔ บทนำของเรื่องที่ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องแก่นุเวียน เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญมากน้อยดังนี้ คือ บทนำเรื่องนิราศภูเขาทอง (๖๑.๖๙ %) เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนฯ ลิลิตตะเลงพ่าย และนวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตบางตอน ส่วนบทนำเรื่องที่มีคุณค่าถึงกล่าวข้างต้นน้อยที่สุด ๔ เรื่อง คือ บทนำเรื่องเมืองอุทอง (๔๖.๔๓ %) ยอเกียรติขาวนครราชสีมา พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ และสามกรุงตอนขึ้นเสหมอดู ตามลำดับ บทนำเรื่องอื่น ๆ นอกจากนั้นมีคุณค่าถึงกล่าวข้างต้นพอประมาณ

ตาราง ๔ คำอธิบายศัพท์ต่าง ๆ ในเรื่องที่ตั้งเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ แก่ผู้เรียน
เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ภาพยนตร์เรื่อง	๔๔	๓๖	๖๑	๒๖	๑๓	๓๓๒	๕๔.๐๕
- ภาพยนตร์โคลงประพาส	๔๓	๓๓	๖๒	๒๕	๑๑	๓๖๒	๕๓.๒๕
- คำพากย์รามเกียรติ์	๓๖	๖๑	๓๓	๒๕	๒๐	๓๒๑	๕๔.๒๑
- นิราศภูเขาทอง	๕๖	๖๕	๕๖	๒๓	๑๕	๓๔๕	๕๕.๓๒
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๔๕	๖๔	๕๖	๒๕	๑๔	๓๔๑	๕๕.๓๑
- สมุทโฆษชาดก	๓๕	๔๔	๓๔	๓๕	๑๕	๖๕๔	๕๒.๔๔
- สร้อยคอหอย	๒๕	๕๕	๓๓	๓๕	๑๓	๖๕๑	๕๑.๕๕
- เมืองอุทอง	๑๔	๕๔	๖๓	๔๑	๓๔	๖๒๓	๔๓.๑๔
- จันทรูปราคา	๒๕	๔๓	๓๔	๓๓	๓๐	๖๔๓	๔๔.๓๕
- ลัทธิเอาอย่าง	๒๓	๖๑	๓๓	๒๕	๓๐	๖๕๔	๕๒.๔๔
- บทละครพูดเรื่องเหินแกลูก	๓๐	๕๓	๔๒	๓๓	๒๒	๓๑๒	๕๓.๕๓
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖	๒๕	๕๒	๓๓	๔๑	๒๒	๖๕๖	๔๕.๓๒
- จกหมายราชทูตไทย	๓๓	๕๑	๖๖	๓๖	๒๖	๖๔๕	๕๑.๕๐
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๓๕	๕๔	๖๕	๓๒	๒๕	๓๐๓	๕๓.๑๖
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๔๕	๕๒	๕๓	๑๕	๒๐	๖๕๐	๔๔.๔๓
- บทละครเรื่องอิเหนา	๔๓	๓๐	๖๒	๒๔	๑๔	๓๕๕	๕๖.๓๓
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๓๕	๕๒	๓๓	๓๓	๒๐	๓๐๔	๕๓.๒๓
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	๓๔	๕๔	๓๑	๓๕	๑๓	๓๐๖	๕๓.๐๔

ตาราง ๕ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ความถี่ความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- คุณย่าเพ็ง	๓๒	๔๔	๙๔	๓๕	๒๔	๒๗๒	๕๐.๕๓
- บทละครพุกคำฉันท์เรื่องมัทนะ	๓๐	๒๑	๔๖	๒๗	๑๖	๓๒๒	๕๔.๒๔
- คำฉันท์ขอเกียรตินิ	๓๓	๔๕	๙๑	๓๐	๓๑	๒๔๔	๔๔.๘๐
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตา	๓๘	๕๓	๙๒	๓๕	๒๓	๓๑๑	๕๓.๔๖
- สามกรุงตอนขึ้นเสหมอญ	๒๘	๕๔	๙๔	๔๐	๒๒	๒๘๐	๕๑.๑๓

จากตาราง ๕ คำอธิบายศัพท์ในเรื่องที่ส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ โดยตรง เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญมากน้อยดังนี้ คำอธิบายศัพท์ในเรื่องนิราศภูเขาทอง (๕๔.๓๒ %) ภาพยนตร์เรื่อง ภาพยนตร์โคลงประพาสธารทองแดง บทละครเรื่องอิเหนา และลิลิตตะเลงพ่าย ส่วนคำอธิบายศัพท์ในเรื่องที่มี คุณสมบัติดังกล่าวข้างต้นน้อยที่สุด ๔ เรื่อง คือ คำอธิบายศัพท์ในเรื่อง เมืองอุทอง (๔๗.๑๔ %) จันทบูรปราศ ขอเกียรติชาวนครราชสีมา และพระราชดำรัสในรัชกาลที่ ๖ ตามลำดับ คำอธิบายศัพท์ในเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ให้คุณค่าดังกล่าวข้างต้นได้พอประมาณ

ตาราง ๑๐ รูปภาพในเรื่องที่ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ
ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ภาพยนตร์เรื่อง	๔๑	๔๓	๕๓	๕๔	๒๒	๒๕๔	๕๒.๑๘
- คำพยานร่ามเกียรติ	๒๔	๒๘	๒๔	๒๖	๓๑	๕๘๓	๔๔.๑๔
- นิราศภูเขาทอง	๓๑	๓๔	๒๐	๒๐	๒๔	๒๑๕	๔๖.๒๔
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๒๓	๓๘	๒๕	๕๑	๒๔	๒๑๒	๔๖.๐๒
- สมุทโฆษชาดก	๒๐	๒๔	๕๔	๕๔	๔๕	๕๓๖	๔๐.๓๐
- สร้อยคอที่หาย	๒๒	๒๖	๒๐	๕๘	๔๘	๕๔๒	๔๐.๓๕
- เมืองอุทอง	๒๒	๓๔	๒๒	๕๘	๔๐	๕๘๘	๔๔.๒๑
- จันทรูปราชา	๑๓	๒๔	๕๘	๒๕	๔๒	๕๔๓	๔๑.๑๓
- ลัทธิเฝ้าอย่าง	๒๖	๒๓	๕๔	๒๐	๔๐	๕๖๐	๔๒.๑๑
- พระราชดำรัสใน ร.๖	๑๓	๓๔	๒๑	๕๔	๔๑	๕๖๓	๔๒.๓๓
- จดหมายราชทูตไทย	๒๑	๕๔	๒๐	๕๖	๒๓	๒๓๖	๔๓.๘๒
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๑๓	๓๒	๒๓	๒๔	๒๓	๕๖๔	๔๒.๓๘
- เสภาขุนช้างขุนแผน	๒๒	๓๔	๓๑	๓๐	๒๘	๒๒๓	๔๓.๑๔
- บทละครเรื่องอิเหนา	๒๐	๓๓	๒๖	๕๘	๓๔	๕๘๐	๔๓.๖๑
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๒๒	๓๓	๕๖	๕๒	๓๔	๕๖๔	๔๒.๓๘
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะ	๔	๒๑	๓๐	๒๖	๔๐	๕๑๑	๓๘.๔๒
- คำฉันท์ยอเกียรติ	๑๐	๒๘	๓๐	๒๓	๓๖	๕๓๔	๔๐.๑๕
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต	๑๑	๒๘	๒๓	๓๑	๓๕	๕๓๓	๔๐.๐๘
- สามกรุงตอนขึ้นเสหมอก	๑๑	๒๕	๒๓	๒๕	๔๔	๕๑๘	๓๘.๕๕

จากตาราง ๑๐ รูปภาพประกอบในเรื่องที่ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ โดยตรง
 เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญมากน้อยดังนี้ รูปภาพประกอบในเรื่องกาพย์เห่เรือ (๕๒.๑๔ %)
 จดหมายราชทูตไทย เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนฯ นิราศภูเขาทอง และลิลิตตะเลงพ่าย ส่วน
 ภาพประกอบในเรื่องที่มีคุณค่ากึ่งกล่าวน้อยที่สุด ๕ เรื่อง คือ บทละครพูดเรื่องมัทนะพาธาคำฉันท์
 (๓๘.๔๒ %) สามกฐกตอนขึ้นแสหมอดู นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต จันทรุปราคา คำฉันท์ -
 ยอดเกียรติชวณครราชสีมา และสมุทรโฆษคาถก ตามลำดับ รูปภาพประกอบในเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้
 ให้คุณค่าในด้านการส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ได้พอสมควร

ตาราง ๑๑ หนังสืออ่านประกอบที่แนะนำไว้ตอนท้ายแต่ละเรื่อง ส่งเสริมความเข้าใจในการเรียน
วรรณคดีไทยของผู้เรียน เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- กาพย์เห่เรือ	๒๖	๔๘	๗๘	๒๘	๑๓	๖๓๑	๔๗.๔๔
- กาพย์ห่อโคลงประพาส	๒๐	๕๓	๗๒	๒๓	๑๖	๕๘๘	๔๔.๘๖
- คำพากย์รามเกียรติ์	๒๒	๕๑	๘๑	๒๓	๑๓	๖๒๔	๔๖.๘๒
- นิราศภูเขาทอง	๒๘	๗๓	๖๐	๒๑	๑๕	๖๗๔	๕๐.๖๘
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๓๒	๕๙	๖๑	๒๘	๑๗	๖๔๔	๔๘.๔๒
- สมุทโฆษชาดก	๒๓	๕๔	๗๐	๓๔	๑๕	๖๒๔	๔๖.๘๒
- สร้อยคอที่หาย	๒๗	๔๐	๖๒	๓๕	๑๗	๕๖๘	๔๒.๗๑
- เมืองอุทอง	๑๔	๕๓	๖๑	๓๘	๒๕	๕๖๘	๔๒.๗๑
- จันทรูปราชา	๑๖	๔๓	๗๕	๔๑	๑๘	๕๗๘	๔๓.๔๖
- ลัทธิเฝ้าอย่าง	๒๒	๕๑	๖๗	๓๓	๑๘	๖๐๐	๔๕.๑๑
- บทละครพูดเรื่องเหินแกลูก	๒๖	๓๗	๗๔	๓๕	๑๘	๕๘๘	๔๑.๗๓
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖	๑๖	๔๖	๗๐	๔๒	๒๐	๕๗๘	๔๓.๔๖
- จกหมายราชทูตไทย	๒๐	๔๖	๖๕	๓๔	๒๘	๕๗๕	๔๓.๒๓
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๓๐	๕๕	๖๑	๓๒	๑๗	๖๓๔	๔๗.๖๗
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๔๑	๕๕	๖๔	๒๑	๑๔	๖๗๓	๕๐.๖๐
- บทละครเรื่องอิเหนา	๓๘	๕๕	๖๓	๒๒	๒๑	๖๖๔	๔๙.๘๒
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๓๒	๕๖	๕๘	๓๐	๑๗	๖๓๘	๔๗.๘๗
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	๓๑	๕๓	๖๕	๓๔	๑๔	๖๔๔	๔๘.๔๒

ตาราง ๑๑ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- คุณย่าเพ็ง	๒๒	๓๔	๗๔	๔๓	๒๖	๕๕๖	๔๔.๘๑
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะ	๒๕	๓๖	๗๕	๔๑	๒๓	๖๑๑	๔๕.๕๔
- คำฉันท์ย่อเกียรติ	๒๔	๓๔	๖๕	๔๔	๒๐	๕๘๘	๔๔.๒๘
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต	๔๐	๓๔	๗๑	๓๖	๑๘	๖๕๘	๔๔.๕๕
- สามกรุงตอนขึ้นเสหมอก	๒๒	๔๒	๘๓	๓๐	๑๔	๖๐๖	๔๕.๕๖

จากตาราง ๑๑ หนังสืออ่านประกอบที่ส่งเสริมการเรียนรู้วรรณคดีโดยตรง และโดยทางอ้อม เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญมากน้อยดังนี้ หนังสืออ่านประกอบในเรื่อง บทละครพูดเรื่อง เห็นแก่ลูก (๕๑.๗๒ %) นิราศภูเขาทอง เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน บทละครเรื่องอิเหนา นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต ลิลิตตะเลงพ่าย และพระบรมราชาในรัชกาลที่ ๕ ส่วนหนังสืออ่านประกอบที่มีคุณสมบัติน้อยที่สุด คือ เรื่องสร้อยคอที่หาย (๔๒.๗๑ %) เมืองอุทอง จกหมายราชทูตไทย พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ จันทบูรพา คำฉันท์ย่อเกียรติชาวนครราชสีมา คุณย่าเพ็ง ตามลำดับ หนังสืออ่านประกอบในเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ให้คุณค่าดังกล่าวข้างต้นพอประมาณ

ตาราง ๑๒ กิจกรรมที่แนะนำไว้ท้ายเรื่องช่วยส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องแก่ผู้เรียน
เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ภาพยนตร์เรื่อง	๓๑	๔๑	๔๔	๓๔	๑๖	๖๕๕	๔๔.๒๕
- ภาพยนตร์โคลงพระพาสา	๓๔	๓๓	๔๓	๓๒	๑๖	๖๕๔	๔๔.๕๕
- คำพากย์รามเกียรติ์	๒๔	๓๔	๔๔	๓๑	๒๐	๖๔๓	๔๔.๓๕
- นิราศภูเขาทอง	๒๖	๔๖	๓๔	๓๔	๑๔	๖๓๔	๔๓.๔๓
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๓๕	๕๓	๓๒	๒๔	๑๔	๖๔๖	๕๒.๓๓
- สมุทรโฆษคาถา	๒๒	๓๕	๔๔	๓๖	๒๔	๖๑๔	๔๖.๑๓
- สร้อยคอท้าว	๒๖	๔๒	๓๒	๓๔	๒๓	๖๑๓	๔๖.๓๔
- เมืองอุทอง	๒๑	๔๓	๖๕	๔๐	๓๖	๔๔๓	๓๖.๓๒
- จันทรูปราคา	๑๔	๔๐	๓๒	๔๔	๒๔	๕๓๔	๔๓.๖๖
- ลัทธิเฝ้าอย่าง	๒๖	๔๓	๔๓	๓๓	๑๔	๖๕๑	๔๔.๔๕
- บทละครเรื่องเห่แก้ว	๓๑	๔๑	๓๐	๔๑	๒๒	๖๓๓	๔๓.๕๔
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖	๒๔	๔๒	๓๓	๔๐	๒๕	๖๑๒	๔๖.๐๒
- จดหมายราชทูตไทย	๑๔	๔๑	๔๓	๓๓	๒๔	๖๐๖	๔๕.๕๖
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๒๖	๔๔	๖๑	๓๒	๒๕	๕๓๔	๔๓.๖๖
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๓๔	๖๔	๖๖	๓๒	๑๓	๓๒๑	๕๔.๒๑
- บทละครเรื่องอิเหนา	๓๕	๔๔	๓๐	๓๔	๑๕	๖๖๐	๔๔.๖๒
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๓๔	๓๖	๔๓	๓๕	๒๓	๖๕๖	๔๔.๓๒
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	๓๐	๔๑	๓๔	๓๓	๑๔	๖๓๓	๔๓.๕๔

ตาราง ๑๒ (ต่อ)

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- คุณย่าเพ็ง	๓๐	๓๕	๒๘	๔๑	๒๔	๒๑๖	๔๖.๓๒
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา	๒๖	๓๘	๔๑	๓๔	๒๕	๒๑๘	๔๖.๔๓
- คำฉันท์ยอเกียรติฯ	๒๖	๔๐	๔๖	๓๒	๒๒	๒๓๔	๕๓.๖๓
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตฯ	๓๑	๔๓	๓๓	๓๒	๒๒	๒๖๐	๕๔.๖๒
- สามกรุงตอนขึ้นแสหมอกุ	๒๗	๓๐	๔๔	๓๕	๒๔	๒๒๑	๔๖.๖๔

จากตาราง ๑๒ กิจกรรมที่ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องโดยตรง เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญมากน้อยดังนี้ กิจกรรมในเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผนฯ (๕๔.๒๑ %) ลิลิตตะเลงพ่าย บทละครเรื่องอิเหนาฯ นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตฯ ภาพยนตร์โคลงฯ พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ และภาพยนตร์เรื่อง ส่วนกิจกรรมที่มีคุณค่าต้งกล่าวน้อยที่สุด คือ กิจกรรมในเรื่องเมืองอุทอง (๓๖.๓๒ %) จันทบูรปราคา ร่ายยาวเวสสันดรฯ และจดหมายราชทูตไทย ตามลำดับกิจกรรมในท้ายเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ แก่ผู้เรียนพอสมควร

ตาราง ๑๓ เรื่องที่คัดมาเฉพาะบางตอนทำให้เข้าใจวรรณคดี ฉบับสมบูรณ์ได้อย่างถูกต้อง
เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๕๔	๓๕	๕๔	๒๕	๖	๓๘๔	๕๔.๕๕
- คำพากย์รามเกียรติ์	๓๓	๖๒	๓๖	๓๐	๑๓	๓๓๘	๕๕.๔๔
- ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก	๔๓	๕๕	๓๕	๑๖	๖	๓๓๑	๕๔.๕๖
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๔๘	๓๕	๖๑	๑๕	๕	๓๕๔	๕๖.๖๘
- บทละครเรื่องอิเหนา	๒๓	๓๐	๖๖	๒๕	๓	๖๕๐	๔๘.๘๓
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๒๔	๕๐	๓๘	๓๓	๑๘	๖๔๖	๔๘.๕๓
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะ	๓๓	๕๑	๓๕	๓๒	๑๓	๖๘๓	๕๑.๓๕
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต	๓๐	๕๑	๓๔	๒๕	๑๒	๖๔๖	๔๘.๕๓
- สามกรุงตอนขึ้นแสดหมอก	๒๘	๔๖	๓๒	๓๖	๑๔	๖๓๑	๔๓.๔๔

จากตาราง ๑๓ เรื่องที่คัดเลือกคัดมาเฉพาะบางตอน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่อง
วรรณคดีฉบับสมบูรณ์ เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญมากน้อยดังนี้ คือ เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย
(๕๔.๕๕ %) เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน คำพากย์รามเกียรติ์ และเรื่องร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก
ส่วนเรื่องที่คัดเลือกคัดมาเฉพาะบางตอน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจวรรณคดีดังกล่าวน้อยที่สุด คือ เรื่อง
สามกรุงตอนขึ้นแสดหมอก (๔๓.๔๔ %) นอกจากนั้นเป็นเรื่องที่ให้คุณค่าดังกล่าวข้างต้นพอประมาณ

ตาราง ๑๔ ผู้เรียนมีความต้องการเรียนเรื่องประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง เรียงตามลำดับ
ค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

ลักษณะของเรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
๑. ประเภทร้อยแก้ว	๔๕	๖๕	๖๐	๑๔	๑๑	๙๐๔	๕๒.๕๓
๒. ประเภทร้อยกรอง	๕๔	๙๕	๖๗	๒๑	๓๕	๔๗๓	๖๕.๖๔

จากตาราง ๑๔ จะเห็นได้ว่า ความต้องการของผู้เรียนเรื่องประเภทร้อยกรอง มีค่า
แห่งความสำคัญถึง ๖๕.๖๔ % และเรื่องร้อยแก้ว ๕๒.๕๓ % มีค่าแห่งความสำคัญต่างกัน
จึงสรุปได้ว่า ผู้เรียนชอบเรียนและสนใจ เรื่องประเภทร้อยกรองมากกว่าร้อยแก้ว

ตาราง ๑๕ เรื่องที่นักเรียนมีความสนใจเรียน ทั้งประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง เรียงตามลำดับ
ค่าเฉลี่ยแห่งความสนใจเป็นร้อยละ ดังนี้

ประเภทร้อยแก้ว			ประเภทร้อยกรอง		
เรื่อง	ความถี่	ร้อยละ	เรื่อง	ความถี่	ร้อยละ
ละครแห่งชีวิต	๑๐๔	๓๓.๕๕	เสภาขุนช้าง-ขุนแผนฯ	๔๔	๓๓.๐๔
บทละครพูดเรื่องเหินแกลู	๖๔	๒๕.๕๖	บทละครเรื่องอิเหนาฯ	๕๕	๒๐.๖๔
สร้อยคอที่หาย	๖๔	๒๕.๐๖	นิราศภูเขาทอง	๔๕	๓๑.๕๕
พระบรมราชาบาท ร.๕	๕๕	๒๐.๖๔	มัทนะพาธาคำฉันท์	๕๕	๒๐.๖๔
ลัทธิเอาอย่าง	๔๓	๓๒.๓๑	ลิลิตตะเลงพ่าย	๖๑	๒๒.๕๓
สมุทรโฆษชาดก	๔๓	๑๖.๑๓	คำพากย์รามเกียรติ์	๓๔	๑๔.๒๕
จันทรปุราณะ	๔๐	๑๕.๐๔	ร่ายยาวเวสสันดรชาดก	๕๐	๑๘.๘๐
คุนยาเพ็ง	๒๖	๕.๓๓	กาพย์เห่เรือ	๖๑	๒๒.๕๓
จดหมายราชทูตไทย	๑๑	๔.๑๔	ขอเกียรติชวามครราชสีมา	๒๐	๗.๕๒
พระราชวิจารณ์ใน ร.๕	๖	๒.๒๒	กาพย์ห่อโคลงฯ	๓๒	๑๒.๐๓
พระราชดำรัสใน ร.๖	๑๐	๓.๓๖	สามกรุงตอนขึ้นเสหมอกุ	๒๒	๘.๒๓
เมืองอุทอง	๕	๑.๘๘			

จากตาราง ๑๕ ผู้เรียนมีความสนใจเรียนเรื่องละครแห่งชีวิตมากที่สุดถึง ๓๓.๕๕ %
และรองลงไปคือเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผนฯ ลัทธิเอาอย่าง นิราศภูเขาทอง บทละครพูดเรื่องเหินแกลู
สร้อยคอที่หาย ลิลิตตะเลงพ่าย มัทนะพาธาคำฉันท์ พระบรมราชาบาทในรัชกาลที่ ๕ และบทละคร
เรื่องอิเหนาฯ ตามลำดับ ส่วนเรื่องที่นักเรียนมีความสนใจน้อยที่สุดคือเรื่องเมืองอุทอง เพียง
๑.๘๘ % รองลงไปคือเรื่องพระราชดำรัสในรัชกาลที่ ๖ พระราชวิจารณ์ในรัชกาลที่ ๕

จดหมายราชทูตไทย คุณย่าเพ็ง ยอเกียรติชวานครราชสีมา ภาพหล่อโคลงฯ และสามกรุง
ตอนขึ้นเสหมอญ ตามลำดับ เรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ก็ได้รับความสนใจจากผู้นิยมพอประมาณ

สรุปข้อแสดงความคิดเห็นของนักเรียน เกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมเรื่องในหนังสือแบบเรียน
วรรณคดี ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนี้

๑. เรื่องที่ควรคงเอาไว้ตามเดิมในแบบเรียน มีดังนี้

- เรื่องนวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตบางตอน
- สามกรุงตอนขึ้นเสหมอญ
- บทละครเรื่องอิเหนาตอนเฝ้าเมือง
- คำพากย์รามเกียรติ์
- ลัทธิเฝ้าอย่าง
- นิราศภูเขาทอง
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน
- ภาพยี่ห่อเรือ
- สร้อยคอที่หาย
- ภาพยี่ห่อโคลงฯ
- ละครพูดเรื่อง เห็นแก่ลูก
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธาบางตอน
- พระบรมราชาบาท

๒. เรื่องที่ควรตัดออก ไม่ควรนำมาเรียนอีก มีดังนี้

- เมืองภูเขาทอง ปีความเห็น ๑๗ คน
- ภูเขาเจ้า ปีความเห็น ๔๕ คน

- จดหมายราชทูตไทย มีความเห็น ๑๐ คน
- สมุทโฆษชาตก มีความเห็น ๗ คน
- ลิลิตตะเลงพ่าย มีความเห็น ๖ คน
- จันทรุปราคา มีความเห็น ๕ คน
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕ มีความเห็น ๔ คน

๓. เรื่องที่จะต้องมีปรับปรุงแก้ไขหรือเพิ่มเติม ตามความคิดเห็นของผู้เรียน มีดังนี้

- เรื่องเมืองอุทอง ผู้เรียนออกความเห็น ว่า ควรขยายข้อความบางตอนให้ละเอียดแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น มีผู้ตอบเช่นนี้ ๒๒ คน
- เรื่องมหาเวสสันดรชาตก ควรปรับปรุงคำศัพท์ ควรตัดคำถากถางเสียออก และมีผู้แสดงความเห็น จำนวน ๑๔ คน
- เรื่องสามกฐกา ควรเพิ่มเนื้อหา และคำอธิบายศัพท์ มีผู้แสดงความเห็นเห็นจำนวน ๑๔ คน
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต ควรจัดเพิ่มเนื้อเรื่อง และอธิบายศัพท์ มีผู้แสดงความเห็นเห็น จำนวน ๑๔ คน
- บทละครพุกกระทันท์ เรื่องวิเศษพิชิต จะต้องปรับปรุงขยายเรื่องให้กว้างออกไป และอธิบายศัพท์มากขึ้น มีผู้แสดงความเห็นเห็น จำนวน ๑๔ คน
- บทละครเรื่องอิเหนาตอนเฝ้าเมือง ควรเพิ่มเนื้อหาสาระสำคัญ มีผู้แสดงความเห็นเห็น จำนวน ๑๒ คน
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนตอนกำเนิดพลายงาม ควรเพิ่มเนื้อหาของเรื่อง มีผู้แสดงความเห็นเห็น จำนวน ๑๒ คน
- ลิลิตตะเลงพ่าย ควรจัดให้มีคำอธิบายศัพท์โดยละเอียด มีผู้แสดงความเห็นเห็นจำนวน ๔ คน
- บทพระราชนิพนธ์ใน ร.๕ ควรปรับปรุงเรื่อง เพิ่มเนื้อหาและคำอธิบายศัพท์ มีผู้แสดงความเห็นเห็น จำนวน ๔ คน

๔. แนวความคิดเห็นของผู้เรียน พอสรุปได้ ดังนี้

- ควรเพิ่มคำอธิบายศัพท์ให้มากยิ่งขึ้นทุกเรื่อง
- เพิ่มภาพประกอบภายในเรื่องให้มากยิ่งขึ้น
- ควรเพิ่มแบบฝึกหัดและกิจกรรมบางเรื่อง และตัดกิจกรรมบางเรื่องที่ไม่น่าสนใจออก

สนใจออก

- เพิ่มเรื่องอื่น ๆ ที่ยังไม่สมบูรณ์ ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และควรจะได้เรียนจากเรื่องที่สมบูรณ์เป็นเรื่อง ๆ

- คัดเลือกเอาเรื่องที่ทันสมัย และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยคัดเลือกบทสำคัญและไพเราะ ไม่ควรนำเรื่องที่เข้าใจยากมาเรียน

- ควรลดจำนวนเรื่องลงอีก ไม่ควรมีเรื่องจำนวนมากเกินไป จัดให้เหมาะสมกับ

เวลาที่เรียน

- ควรจัดให้ มีการสอนการเขียน แบบทัศนศึกษานอกสถานที่
- ควรนำเอาเรื่องนวนิยายให้ความรู้ทางสังคม และการเมืองมาเรียน
- ควรนำเอาเรื่อง ลิลิตพระลอ กำศรวลศรีปราชญ์ และเรื่องสามก๊กมาเรียน

ในบทเรียนควย

- ควรคัดเลือกวรรณกรรมหรือบทความที่เป็นสาระน่าคิด เหมือนอย่างเรื่องลัทธิเอาอย่าง เพื่อเป็นการเสริมสร้างแนวความคิดใหม่ ๆ ให้แก่ผู้เรียนมาบรรจุในแบบเรียน

วิเคราะห์ผลจากการตอบแบบสอบถามของครูผู้สอน ที่มีต่อเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียน
วรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามตารางดังต่อไปนี้

ตาราง ๑๖ เกี่ยวกับลักษณะของเรื่องที่ศึกษามาเป็นตอน ๆ เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ
ดังต่อไปนี้

ประเภทของเรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
บทร้อยกรอง	๓๘	๒๓	๓๖	๑๒	๔	๓๘๓	๓๔.๐๔
บทร้อยแก้ว	๔๑	๓๕	๘๓	๕๑	๔	๓๑๓	๓๒.๔๒
บทละครร้อยแก้ว	๓๔	๔๘	๖๔	๔	๑๕	๖๒๓	๖๓.๓๓
บทละครร้อยกรอง	๒๔	๒๐	๒๐	๒๔	๖	๕๔๔	๖๐.๐๐

ตาราง ๑๖ แสดงว่าผู้เรียนชอบเรียนเรื่องที่เป็นบทร้อยกรองมากที่สุด มีค่าแห่งความสำคัญ
ถึง ๓๔.๐๔ % รองลงมาเป็นบทร้อยแก้ว คือ ๓๒.๔๒ % ส่วนบทละครประเภทร้อยแก้ว และ
บทละครร้อยกรองนั้น ผู้เรียนชอบเรียนพอประมาณคือ ๖๓.๓๓% และ ๖๐.๐๐ % ตามลำดับ

ตาราง ๑๓ เกี่ยวกับความรู้จากการเรียนเรื่องฉบับสมบูรณ์ และเรื่องที่คัดเลือกคัดมาเฉพาะบางตอน
ความลำบาก ค่าแห่งความสำคัญ ดังต่อไปนี้

ลักษณะของเรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
เนื้อเรื่องฉบับสมบูรณ์	๕๓	๗๒	๑๘	๑๒	๐	๘๓๑	๘๓.๕๔
เนื้อเรื่องที่คัดเลือกคัดมา เฉพาะบางตอน	๖	๒๓	๗๒	๓๖	๕	๔๓๕	๔๓.๕๔

ตาราง ๑๓ แสดงว่าเนื้อเรื่องฉบับสมบูรณ์ให้ความรู้แก่ผู้เรียนมากกว่า คือ มีค่าแห่งความสำคัญ ถึง ๘๓.๕๔ % ส่วนเรื่องที่คัดเลือกคัดมาเฉพาะบางตอนนั้น ให้ความรู้แก่ผู้เรียนน้อยกว่า มีค่าความสำคัญเพียง ๔๓.๕๔ %

ตาราง ๑๘ เกี่ยวกับความเข้าใจวรรณคดีฉบับสมบูรณ์ได้อย่างถูกต้อง จากเรื่องที่คัดเลือกศึกษา เฉพาะบางตอน ทั้งประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

ประเภทของเรื่องที่ศึกษา เฉพาะบางตอน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
ประเภทร้อยแก้ว	๒๑	๓๖	๘๖	๓๓	๒๑	๒๒๔	๒๓.๐๓%
ประเภทร้อยกรอง	๖	๑๘	๑๑๗	๔๘	๑๒	๕๖๑	๕๖.๖๗%
บทละคร	๕	๒๓	๘๖	๕๔	๑๕	๕๖๔	๕๖.๘๗%

ตาราง ๑๘ แสดงว่าเรื่องที่คัดเลือกศึกษาเฉพาะบางตอนประเภทร้อยแก้ว ส่งเสริมความเข้าใจแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับวรรณคดีฉบับสมบูรณ์ได้อย่างถูกต้องมากที่สุด มีค่าแห่งความสำคัญถึง ๒๓.๐๓ % ส่วนเรื่องประเภทร้อยกรอง และบทละครนั้นส่งเสริมความเข้าใจแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับวรรณคดีฉบับสมบูรณ์นั้น ๆ น้อยกว่าเท่า ๆ กัน คือ มีค่าความสำคัญ ๕๖.๖๗ % และ ๕๖.๘๗ % ตามลำดับ

ตาราง ๑๔ เกี่ยวกับวิธีการที่เหมาะสมที่สุด จากการเรียนเรื่องฉบับสมบูรณ์ กับเรื่องที่คัดเลือกขึ้นมาเฉพาะบางตอน เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

ลักษณะของเรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
เรื่องฉบับสมบูรณ์	๖๓	๘๑	๒๑	๑๒	๑๒	๓๓๘	๙๔.๕๕
เรื่องที่คัดเลือกขึ้นมาเฉพาะบางตอน	๒๑	๒๔	๘๓	๓๖	๑๒	๕๔๖	๕๕.๑๕

ตาราง ๑๕ แสดงว่าการเรียนเรื่องฉบับสมบูรณ์นั้นเป็นวิธีการที่ดีกว่าเรื่องที่คัดมาเฉพาะบางตอน ซึ่งมีค่าแห่งความสำคัญ ๙๔.๕๕ % ส่วนการคัดเลือกเรื่องคัดเอามาเฉพาะบางตอนมาเรียนนั้น มีค่าแห่งความสำคัญเพียง ๕๕.๑๕ %

ตาราง ๒๐ เกี่ยวกับความสนใจของผู้เรียนที่ได้เรียนเรื่องฉบับสมบูรณ์ กับเรื่องที่คัดเลือกนำมาเฉพาะบางตอน มีค่าแห่งความสำคัญเรียงตามลำดับ ดังนี้

ลักษณะของเรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
เนื้อเรื่องฉบับสมบูรณ์	๓๖	๘๓	๖๐	๕	๐	๗๒๖	๗๓.๓๓
เนื้อเรื่องที่คัดเลือกนำมาเฉพาะบางตอน	๒๑	๕๔	๘๓	๒๕	๑๕	๖๒๑	๖๒.๗๓

ตาราง ๒๐ แสดงว่าผู้เรียนสนใจเรื่องฉบับสมบูรณ์มากกว่าเรื่องที่คัดเอามาเฉพาะบางตอน
 มีค่าความสำคัญ ๗๓.๓๓ % ส่วนเรื่องที่คัดมาเฉพาะบางตอน มีค่าแห่งความสำคัญ ๖๒.๗๓ %
 เท่านั้น

ตาราง ๒๑ เกี่ยวกับการเรียนเรื่องที่คัดเลือกศึกษาเฉพาะบางตอนแล้ว ผู้เรียนมีความเข้าใจ
ลึกซึ้งเพียงใด เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ ดังนี้

เรื่องที่คัดเลือกมาเฉพาะบางตอน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ค่าแห่งความสำคัญ	
	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ความถี่	ร้อยละ
คำพากย์รวมเกียรติ	๓๖	๒๓	๓๔	๑๒	๖	๖๙๖	๓๐.๓๐
ลิลิตตะเลงพ่าย	๔๔	๓๔	๔๕	๒๔	๓	๓๓๔	๓๔.๕๕
รายยาวมหาเวสสันดรชาดก	๕	๔๔	๔๓	๓๐	๑๒	๕๓๐	๕๓.๕๔
เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนฯ	๓๐	๔๔	๕๔	๑๔	๖	๖๙๐	๖๙.๓๐
บทละครเรื่องอิเหนา	๒๔	๒๓	๓๖	๑๔	๑๒	๖๓๖	๖๔.๒๔
พระราชวิจารณ์ใน ร.๕	๒๔	๒๔	๔๑	๕๔	๒๔	๕๙๑	๕๙.๓๐
บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะ พาชาฯ	๔๕	๕๔	๓๕	๒๑	๑๒	๓๒๐	๓๒.๓๓
นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต บางคน	๕	๔๔	๓๔	๒๑	๑๕	๕๒๔	๕๓.๓๓
สามกรุงตอนขึ้นแสดหมอก	๖	๔๒	๑๐๕	๓๖	๕	๕๙๔	๖๐.๐๐

ตาราง ๒๑ แสดงว่าผู้เรียนเรียนจากเรื่องที่คัดเลือกศึกษาเฉพาะบางตอนแล้วมีความเข้าใจ
ลึกซึ้ง เรียงตามลำดับค่าแห่งความสำคัญ มากที่สุดคือเรื่องลิลิตตะเลงพ่าย (๓๔.๕๕ %)
ส่วนเรื่องรองลงไปคือ บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาชา (๓๒.๓๓ %) และคำพากย์รวมเกียรติ
(๓๐.๓๐ %) ส่วนเรื่องที่สร้างความสนใจใ้มน้อยที่สุดคือเรื่องนวนิยายละครแห่งชีวิต (๕๓.๓๓ %)
และเรื่องรายยาวมหาเวสสันดรฯ (๕๓.๕๔ %) ส่วนเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้มีคุณค่าดังกล่าว
พอประมาณ

ตาราง ๒๒ เกี่ยวกับการวิเคราะห์เรื่องที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความมุ่งหมายในหลักสูตร
 ประโยชน์ขยมนศึกษาตอนปลาย ดังนี้

	๑. ให้ความรู้ใน ด้านต่าง ๆ		๒. ส่งเสริมทักษะ ในด้านต่าง ๆ		๓. ส่งเสริมวิจารณญาณ	
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
- ภาพเหเรือ	๖๘๓	๒๖.๖๘	๒๑๖	๒๑.๘๒	๑๐๕	๓.๕๘
- ภาพหอโคลงประพาสธารทองแดง	๖๕๓	๒๕.๕๒	๑๓๔	๑๓.๕๘	๘๖	๖.๘๓
- คำพากย์รามเกียรติ์	๔๕๐	๑๓.๔๘	๑๓๔	๑๓.๕๘	๑๑๓	๘.๔๔
- นิราศภูเขาทอง	๖๖๓	๒๕.๓๖	๑๔๒	๑๔.๓๘	๑๓๔	๑๒.๕๕
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๓๘๘	๓๑.๐๐	๑๘๖	๑๘.๓๘	๒๒๘	๑๖.๔๕
- สมุทรโฆษคาถา	๓๔๒	๓.๒๘	๑๑๔	๑๑.๕๒	๑๕๖	๑๑.๒๖
- ฝอยคอที่หาย	๒๘๒	๑๐.๘๕	๑๖๕	๑๖.๖๓	๒๖๔	๑๘.๐๕
- เรื่องเมืองอุทอง	๕๓๓	๒๐.๘๖	๑๔๓	๑๔.๘๕	๑๓๔	๑๒.๕๕
- จันทราปราศ	๓๒๔	๑๒.๕๘	๑๔๕	๑๔.๓๐	๑๘๘	๑๓.๖๔
- ลัทธิเอาอย่าง	๓๑๔	๑๒.๓๕	๒๐๔	๒๐.๖๑	๒๖๓	๑๘.๒๖
- บทละครพุกเรื่องเหินแกลูก	๒๔๘	๘.๖๓	๑๓๔	๑๓.๕๘	๒๒๘	๑๖.๔๕
- พระราชมคำรัสใน ร.๖	๒๒๘	๑๑.๑๘	๒๑๘	๒๒.๑๒	๒๐๑	๑๔.๓๒
- จกหมายราชทูตไทย	๔๑๔	๑๖.๐๘	๑๐๕	๑๐.๖๑	๑๔๔	๑๐.๓๘
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๕๕๘	๒๒.๘๔	๑๔๓	๑๔.๘๕	๒๑๘	๑๕.๘๐
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๕๒๘	๒๐.๕๒	๑๓๓	๑๓.๘๘	๒๒๕	๑๖.๒๓
- บทละครเรื่องอิเหนา	๔๓๓	๑๕.๕๓	๑๓๔	๑๓.๕๘	๒๐๔	๑๔.๓๒
- พระราชมวิจารณ์ในรัชกาลที่ ๕	๔๒๖	๑๖.๕๕	๑๒๕	๑๒.๖๓	๑๐๒	๓.๓๖

ตาราง ๖๖ (ต่อ)

	๑.ให้ความรู้ใน งานต่าง ๆ		๒.ส่งเสริมทักษะ ในงานต่าง ๆ		๓.ส่งเสริมวิจารณ์งาน	
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
- พระบรมราโชวาทใน ร.๕	๓๕๓	๑๓.๘๓	๒๔๖	๒๔.๘๕	๑๖๕	๑๑.๕๐
- เรื่องคุณยาเพ็ง	๒๓๔	๘.๐๘	๑๒๖	๑๒.๓๓	๑๓๓	๑๒.๓๓
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา	๓๖๖	๑๔.๒๒	๑๕๐	๑๕.๑๕	๑๓๕	๘.๙๔
- คำฉันท์ย่อเกียรติ	๔๓๒	๑๖.๓๘	๑๔๔	๑๔.๕๕	๘๓	๖.๒๘
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชาติ	๓๐๐	๑๑.๖๖	๒๐๑	๒๐.๓๐	๒๑๖	๑๕.๕๘
- สำนักรุ่งตอนขึ้นแสหมอก	๒๕๐	๒๕.๕๐	๑๓๑	๑๓.๒๓	๑๔๔	๑๐.๓๘

ตาราง ๒๒ (ต่อ)

	๔. เรื่องที่ให้ จินตนาการแก่ ผู้เรียน		๕. เรื่องที่ทำให้ เกิดความคิดริเริ่ม และสร้างสรรค์		๖. เรื่องที่ก่อให้เกิด นิสัย ที่ดี		๗. เรื่องที่ทำให้ เกิดทัศนคติที่ดี ต่อผู้เรียน	
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
- ภาพเห็นเรือ	๑๐๒	๑๓.๑๓	๒๓	๔.๕๕	๘๔	๓.๐๓	๑๔๔	๒๔.๒๔
- ภาพห่อโคลงประพาส	๑๑๓	๑๔.๓๐	๓๓	๕.๕๖	๓๒	๖.๐๖	๑๒๓	๒๐.๓๑
- คำพากย์รามเกียรติ์	๔๐	๑๕.๑๕	๒๔	๔.๐๔	๕๑	๔.๒๔	๓๑	๑๑.๔๕
- นิราศภูเขาทอง	๑๔๔	๒๔.๒๔	๓๖	๖.๐๖	๕๔	๔.๕๕	๑๓๕	๒๒.๓๓
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๑๒๖	๒๑.๒๑	๑๘	๓.๐๓	๑๑๑	๔.๓๔	๑๐๒	๑๓.๑๓
- สมุทโฆษชาดก	๕๓	๔.๖๐	๑๘	๓.๐๓	๕๔	๔.๕๕	๕๔	๔.๐๔
- สร้อยคอที่หาย	๔๓	๑๕.๖๖	๓๔	๖.๕๓	๕๔	๔.๕๕	๓๕	๑๒.๖๓
- เมืองอุทอง	๑๕	๒.๕๓	๓๔	๖.๕๓	๔๔	๘.๓๓	๓๐	๕.๐๕
- จันทรูปราคา	๔๒	๓.๐๓	๓๕	๑๒.๖๓	๕๑	๔.๒๔	๖๐	๑๐.๑๐
- ลัทธิเอาจ้าง	๓๖	๖.๐๖	๘๓	๑๕.๖๕	๑๓๕	๑๑.๓๖	๕๔	๔.๐๔
- บทละครพูดเรื่องเหินแกลู	๔๓	๑๕.๖๖	๑๕	๒.๕๓	๖๖	๕.๕๖	๕๓	๔.๖๐
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖	๓๖	๖.๐๖	๓๔	๖.๕๓	๓๕	๖.๓๑	๕๔	๔.๐๔
- จดหมายราชทูตไทย	๒๑	๓.๕๔	๓๓	๕.๕๖	๔๐	๓.๕๐	๓๐	๕.๐๕
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๓๖	๑๖.๑๖	๖	๑.๐๑	๕๑	๔.๒๔	๖๓	๑๐.๖๑
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๑๒๐	๒๐.๒๐	๑๕	๒.๕๓	๓๐	๖.๕๓	๖๔	๑๑.๖๖
- บทละครเรื่องอิเหนา	๔๐	๑๕.๑๕	๑๕	๒.๕๓	๖๐	๕.๐๕	๓๕	๑๒.๖๓
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕	๑๕	๒.๕๓	๔๖	๓.๐๓	๖๔	๕.๘๑	๔๔	๔.๐๔
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	๔	๑.๕๖	๓๔	๖.๕๓	๑๓๕	๑๑.๓๖	๖๔	๑๑.๖๖

ตาราง ๒๒ (ต่อ)

	๔. เรื่องที่ให้อินตอนการแก ผู้เรียน		๕. เรื่องที่ทำให้ เกิดความศึกริเริ่ม และสร้างสรรค		๖. เรื่องที่ก่อให้ เกิดนิสัย ที่ดี		๗. เรื่องที่ทำให้ เกิดทัศนคติที่ดี ต่อผู้เรียน	
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ
- คุณย่าเพ็ง	๘๑	๑๓.๖๔	๓๖	๖.๐๖	๖๐	๕.๐๕	๕๓	๘.๖๐
- บทละครพุกคำฉันท์เรื่อง มัทนะพาธา	๘๑	๑๓.๖๔	๔๒	๗.๐๗	๔๒	๓.๕๔	๑๐๘	๑๘.๑๘
- คำฉันท์ย่อเกียรติ	๔๕	๗.๕๘	๒๑	๓.๕๔	๗๔	๖.๕๓	๑๐๘	๑๘.๑๘
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต	๘๖	๑๖.๑๖	๘๖	๑๖.๑๖	๑๕๖	๑๓.๑๓	๖๖	๑๑.๑
- สามกรุงตอนขึ้นแสดหมอก	๓๘	๖.๕๓	๘๘	๑๔.๑๔	๖๓	๕.๓๐	๓๘	๖.๕๓

ตาราง ๒๒ แสดงว่าความเหมาะสมของเรื่องและสอดคล้อง กับความมุ่งหมายในหลักสูตร
มีดังต่อไปนี้

๑. เรื่องที่ส่งเสริมเกี่ยวกับการแสวงหาความรู้ทางค่านต่าง ๆ แก่ผู้เรียนมากน้อยเรียง
ตามลำดับคือ เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย (๓๑.๐๐ %) ภาพยนตร์เห่เรือ (๒๖.๖๘ %) นิราศภูเขาทอง
(๒๕.๓๖ %) ภาพยนตร์โคลงประพาสธารทองแดง (๒๕.๕๒ %) และสามกรุงตอนขึ้นแสดหมอก
(๒๕.๔๐ %) ส่วนเรื่องที่ส่งเสริมการแสวงหาความรู้ที่น้อยที่สุดเรียงตามลำดับคือ เรื่องสมุทรโฆษตาก
(๓.๒๘ %) คุณย่าเพ็ง (๔.๐๔ %) และบทละครพุกคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา (๔.๖๗ %) เรื่องอื่น ๆ
นอกจากนี้ส่งเสริมการแสวงหาความรู้ในด้านต่าง ๆ พอประมาณ

๒. เรื่องที่ส่งเสริมทักษะในกานต่าง ๆ แก่ผู้เรียนมากน้อยเรียงตามลำดับคือ เรื่องพระบรม
ราชาในรัชกาลที่ ๕ (๒๔.๘๕ %) พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ (๒๒.๑๒ %) ภาพยนตร์เห่เรือ
(๒๑.๘๒ %) และลัทธิเอาอย่าง (๒๐.๖๑ %) ส่วนเรื่องที่ส่งเสริมทักษะในกานต่าง ๆ น้อยมาก

เรียงตามลำดับคือ เรื่องจดหมายราชทูตไทย (๑๐.๖๑ %) สมุทโฆสชาตก (๑๑.๕๒ %) และเรื่องคณยาเพ็ง (๑๒.๙๓ %) เรื่องอื่น ๆ นอกจากนั้นสิ่งเสริมทักษะในด้านต่าง ๆ พอประมาณ

๓. เรื่องที่ส่งเสริมวิจารณ์งานแก่ผู้เรียน มากน้อยเรียงตามลำดับคือ เรื่องลัทธิเออาอย่าง (๑๕.๒๖ %) สร้อยคอที่หาย (๑๕.๐๕%) ลิลิตตะเลงพ่าย (๑๖.๔๕ %) บทละครพูดเรื่อง เห็นแก่ลูก (๑๖.๔๕ %) เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน (๑๖.๒๓ %) ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาตก (๑๕.๔๐ %) และนวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต (๑๕.๕๔ %) ส่วนเรื่องที่ส่งเสริมวิจารณ์งานแก่ผู้เรียนน้อยที่สุดเรียงตามลำดับคือ เรื่องคำฉันท์ยอเกียรติชวานครราชสีมา (๖.๒๔ %) ภาพยี่ห้อโคลงประพาสฯ (๖.๕๓ %) พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ (๙.๓๖ %) ภาพยี่ห้อเรือ (๙.๕๔%) คำพากย์รวมเกียรติ (๔.๔๔ %) และบทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา (๔.๙๔ %) เรื่องอื่น ๆ นอกจากนั้นสิ่งเสริมวิจารณ์งานแก่ผู้เรียนได้พอประมาณ

๔. เรื่องที่ส่งเสริมความเจริญทางจินตนาการแก่ผู้เรียนมากน้อยเรียงตามลำดับคือ นิราศภูเขาทอง (๒๔.๒๔ %) เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน ฯ (๒๐.๒๐ %) และภาพยี่ห้อโคลงประพาสธารทองแดง (๑๕.๙๐ %) ส่วนเรื่องที่ส่งเสริมความเจริญทางจินตนาการดังกล่าวน้อยที่สุดเรียงตามลำดับคือ เรื่องพระบรมราโชวาทในรัชกาลที่ ๕ (๑.๕๒ %) พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ (๒.๕๓ %) เมืองอุทอง (๒.๕๓ %) จดหมายราชทูตไทย (๓.๕๔ %) พระราชดำรัสในรัชกาลที่ ๖ (๖.๐๖ %) ลัทธิเออาอย่าง (๖.๐๖ %) สามกรุงคอนชินแสดหมอกุ (๖.๕๙ %) จันทรูปราคา (๙.๐๙ %) และคำฉันท์ยอเกียรติชวานครราชสีมา (๙.๕๔ %) เรื่องอื่น ๆ นอกจากนั้นมีส่วนส่งเสริมความเจริญดังกล่าวข้างต้นได้พอประมาณ

๕. เรื่องที่ส่งเสริมความเจริญทางความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์แก่ผู้เรียนมากน้อยเรียงตามลำดับคือ นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต (๑๖.๑๖ %) ลัทธิเออาอย่าง (๑๔.๖๕ %) สามกรุงคอนชินแสดหมอกุ (๑๔.๑๔ %) และจันทรูปราคา (๑๒.๖๓ %) ส่วนเรื่องที่ส่งเสริมความเจริญทางความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์น้อยที่สุดเรียงตามลำดับคือ ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาตกฯ (๑.๐๑%) บทละครเรื่องเห็นแก่ลูก (๒.๕๓ %) เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนตอนกำเนิดพลายงาม (๒.๕๓ %) บทละครเรื่องอิเหนาตอนเฝ้าเมือง (๒.๕๓ %) ลิลิตตะเลงพ่าย (๓.๐๓ %) สมุทโฆสชาตก

(๓.๐๓ %) และคำฉันท์ย่อเกียรติชานนครราชสีมา (๓.๕๔ %) เรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ส่งเสริมความเจริญทางความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ได้พอสมควร

๖. เรื่องที่ก่อให้เกิดนิสัยที่ดีแก่ผู้เรียนมากน้อยตามลำดับคือ เรื่องนวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต (๑๓.๑๓ %) พระบรมราชาธิราชในรัชกาลที่ ๕ (๑๑.๓๖ %) และเรื่องลัทธิเอาจ๋วย (๑๑.๓๖ %) ส่วนเรื่องที่ก่อให้เกิดนิสัยที่ดีแก่ผู้เรียนน้อยที่สุดตามลำดับคือ เรื่องเสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน (๒.๕๓ %) บทละครพุกคานท์เรื่องมัทนะพาธาบางตอน (๓.๕๔ %) คำพากย์รวมเกียรติ (๔.๒๕ %) จันทบูรปราศ (๔.๒๕ %) ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก ฯ (๔.๒๕ %) นิราศภูเขาทอง (๔.๕๕ %) สมุทโฆษชาดก (๔.๕๕ %) และสร้อยคอที่หาย (๔.๕๕ %) เรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้อีกก่อให้เกิดนิสัยที่ดีแก่ผู้เรียนพอสมควร

๗. เรื่องที่ทำให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้เรียนมากน้อยตามลำดับคือ ภาพยนตร์เรื่อง (๒๔.๒๔ %) นิราศภูเขาทอง (๒๒.๗๓ %) ภาพยนตร์โคลงประพาสธารทองแดง (๒๐.๗๑ %) บทละครพุกคานท์เรื่องมัทนะพาธา (๑๔.๑๔ %) คำฉันท์ย่อเกียรติชานนครราชสีมา (๑๔.๑๔ %) และลิลิตตะเลงพ่าย (๑๓.๑๓ %) ส่วนเรื่องที่ทำให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้เรียนน้อยที่สุดเรียงตามลำดับคือ เมืองอุทอง (๕.๐๕ %) จดหมายราชทูตไทย (๕.๐๕ %) สามกรุงตอนขึ้นเสหมอญ (๖.๕๗ %) และพระราชวิจารณ์ในรัชกาลที่ ๕ (๔.๐๔ %) เรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้อีกทำให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้เรียนได้พอสมควร

ตาราง ๒๓
เกี่ยวกับกิจกรรมท้ายเรื่อง
ที่ส่งเสริมผู้เรียนในต่าง
ๆ ทั้งค่าเฉลี่ยร้อยละ
ต่อไปนี้

	๑. การนิเทศ	๒. การฝึกอบรมรายเขต	๓. แนวความคิดที่พัฒนา	๔. ฝึกความเข้าใจเหตุผล	๕. การใช้ภาษาที่ถูกต้อง	๖. การวิจัยคุณภาพ	๗. การศึกษานอกสถานที่	๘. การแสดงละคร	๙. ใช้สุนทรียภาพ	๑๐. เพื่อสร้างความหมายของศัพท์
- ภาพยนตร์เรื่อง	๓.๐๓	๖.๐๖	๖.๐๖	๔.๕๕	๑๔.๑๔	๑๔.๓๐	๑๖.๖๗	๑.๕๒	๖๔.๓๐	๓๖.๓๖
- ภาพยนตร์โคลงประพาส	๐.๐๐	๑๖.๑๖	๑๔.๓๐	๓.๕๓	๑๕.๑๕	๔๐.๔๑	๒๕.๒๕	๐.๐๐	๕๓.๐๓	๓๓.๔๔
- ภาพยนตร์รวมเกียรติ	๐.๐๐	๑๐.๕๔	๓.๕๓	๔.๐๔	๑๔.๑๔	๑๐.๕๔	๔.๐๔	๑๒.๑๒	๕๓.๕๔	๔๐.๔๑
- นิราศภูเขาทอง	๖.๐๖	๓.๕๓	๓๓.๔๔	๑๖.๖๗	๑๐.๕๔	๑๖.๑๖	๕๐.๐๐	๐.๐๐	๓๔.๓๔	๑๖.๖๗
- ลิลิตตะเลงพ่าย	๓.๕๓	๓๐.๓๐	๒๔.๓๒	๒๑.๒๑	๑๔.๑๔	๒๕.๒๕	๒๓.๓๖	๑๐.๖๑	๓๖.๓๖	๕๔.๐๔
- สมุทโฆษชาดก	๓.๐๓	๒๑.๒๑	๒๓.๒๓	๒๓.๒๓	๑๓.๑๓	๑๕.๑๕	๐.๐๐	๓.๕๓	๑๔.๑๔	๒๔.๓๒
- สร้อยคอที่หาย	๑๐.๕๔	๓๔.๔๔	๒๕.๓๖	๓๐.๓๐	๔.๐๔	๓.๕๓	๐.๐๐	๓๐.๓๐	๐.๐๐	๓.๐๓
- เมืองอุทอง	๖.๐๖	๒๓.๒๓	๑๖.๖๗	๔๖.๔๓	๑๓.๒๔	๕๑.๕๒	๓๓.๓๓	๕.๕๕	๐.๐๐	๐.๐๐
- จันทบูรพา	๑๐.๕๔	๒๕.๓๖	๓๖.๓๖	๕๓.๐๓	๑๕.๑๕	๑๓.๒๔	๐.๐๐	๑.๕๒	๑.๕๒	๑.๕๒
- ลัทธิเขาอย่าง	๒๔.๓๒	๓๔.๔๔	๕๓.๐๓	๕๐.๐๐	๒๓.๒๓	๓.๕๓	๐.๐๐	๓.๐๓	๑.๕๒	๑.๕๒
- บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก	๑๔.๓๐	๑๔.๓๐	๒๔.๓๒	๓๖.๓๖	๑๖.๑๖	๓.๐๓	๐.๐๐	๒๖.๑๖	๖.๐๖	๑.๕๒
- พระราชดำรัสใน ร.๖	๔๓.๔๔	๑๔.๑๔	๓๓.๔๔	๒๕.๒๕	๒๔.๓๔	๔.๕๕	๖.๐๖	๐.๐๐	๑.๕๒	๐.๐๐
- จดหมายราชทูตไทย	๓๓.๔๔	๓๓.๓๓	๑๔.๓๐	๒๑.๒๑	๒๑.๒๑	๓๑.๔๒	๓.๕๓	๑.๕๒	๖.๐๖	๑๖.๖๗
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	๓.๕๓	๒๔.๓๒	๓๑.๔๒	๒๔.๒๔	๒๑.๒๑	๑๒.๑๒	๔.๕๕	๑๖.๑๖	๓๐.๓๐	๖๐.๖๑
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน	๓.๕๓	๑๔.๑๔	๒๖.๓๓	๑๕.๑๕	๑๕.๑๕	๑๔.๑๔	๑๕.๑๕	๒๑.๒๑	๔๔.๔๔	๒๖.๖๗
- บทละครเรื่องอิเหนา	๖.๐๖	๑๔.๖๔	๔.๐๔	๑๖.๑๖	๑๓.๒๔	๖.๐๖	๔.๐๔	๔๐.๔๑	๕๔.๕๕	๒๔.๒๔
- พระราชวิจารณ์ใน ร.๕	๕.๕๓	๒๓.๒๓	๓๑.๔๒	๓๖.๓๖	๓.๕๔	๔๐.๔๑	๓๔.๔๕	๑.๕๒	๔.๕๕	๑๖.๖๗
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	๓๓.๓๓	๓๐.๓๐	๔๓.๔๔	๓๔.๓๔	๓๓.๔๔	๖.๐๖	๔.๕๕	๓.๐๓	๖.๐๖	๓.๐๓
- คุณยาเพ็ง	๑๖.๑๖	๓๔.๔๔	๒๕.๓๖	๒๔.๒๔	๑๓.๒๔	๔.๐๔	๑.๕๒	๓๖.๓๖	๑.๕๒	๖.๐๖
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะ	๓.๕๓	๑๐.๕๔	๓.๕๓	๓.๐๓	๓.๕๓	๓.๕๓	๓.๐๓	๔๕.๔๕	๒๓.๒๔	๒๕.๓๖
- คำฉันท์ยอเกียรติ พารา	๓.๕๓	๑๓.๒๔	๑๕.๑๕	๓.๕๓	๑๖.๑๖	๑๔.๓๐	๑๖.๑๖	๖.๐๖	๔๖.๓๐	๒๓.๒๓
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต	๒๖.๓๓	๓๓.๓๓	๔๔.๔๔	๓๖.๓๖	๒๓.๒๓	๑๐.๕๔	๑๐.๕๔	๑๐.๕๔	๓.๕๓	๓.๐๓
- สามกฐทองขึ้นแสดหมอก	๖.๐๖	๒๖.๓๓	๑๔.๑๔	๑๔.๑๔	๑๕.๑๕	๒๔.๓๔	๔.๕๕	๑๐.๕๔	๒๕.๓๖	๓๐.๓๐

ตาราง ๒๓ แสดงว่า :-

๑. กิจกรรมที่ส่งเสริมการฝึกพูดที่ดีแก่ผู้เรียนคือกิจกรรมท้ายเรื่อง พระราชดำรัสใน ร.๖ (๔๓.๕๔ %) จกหมายราชทูตไทย (๓๓.๔๔ %) พระบรมราโชวาทใน ร.๕ (๓๓.๓๓ %) กับ ลัทธิเออาอย่าง (๒๔.๓๒ %) ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมที่ไม่ส่งเสริมการฝึกพูดที่ดีคือเรื่องกาพย์ห่อโคลง ประพาสธารทองแดง และเรื่องคำพากย์รามเกียรติ์ ต่างมีค่า ๐.๐๐ % ส่วนเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ ก็ส่งเสริมการฝึกพูดพอสมควร...

๒. กิจกรรมที่ส่งเสริมการฝึกอภิปรายที่ดีคือ กิจกรรมท้ายเรื่องสร้อยคอที่หาย (๓๔.๔๕%) ลัทธิเออาอย่าง (๓๔.๔๕ %) คุณย่าเพ็ง (๓๔.๔๕ %) จกหมายราชทูตไทย (๓๓.๓๓ %) นวนิยาย เรื่องละครแห่งชีวิต (๓๓.๓๓ %) กับเรื่องพระบรมราโชวาทใน ร.๕ (๓๐.๓๐ %) ส่วนกิจกรรม ที่ให้การฝึกดังกล่าวน้อยที่สุดคือ กาพย์เห่เรือ (๖.๐๖ %) และนิราศภูเขาทอง (๓.๕๓ %) ส่วนเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ก็กิจกรรมส่งเสริมการฝึกอภิปรายได้ดีพอสมควร

๓. กิจกรรมที่ส่งเสริมแนวความคิดที่แตกฉานได้คือ กิจกรรมท้ายเรื่องลัทธิเออาอย่าง (๕๓.๐๓ %) นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต (๔๔.๔๔ %) และพระบรมราโชวาทใน ร.๕ (๔๓.๕๔ %) กิจกรรมของเรื่องส่งเสริมแนวคิดดังกล่าวได้น้อยมากคือ คำพากย์รามเกียรติ์ (๓.๕๓ %) บทละครพุกคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา (๓.๕๓ %) และกาพย์เห่เรือ (๖.๐๖ %) กับบทละครเรื่องอิเหนาคอนเฒ่าเมือง (๔.๐๔ %) กิจกรรมในเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ช่วยส่งเสริม ความคิดที่แตกฉานแก่ผู้เรียนพอสมควร

๔. กิจกรรมที่ส่งเสริมฝึกความเข้าใจเหตุผลของผู้เรียนได้ดีที่สุดคือ กิจกรรมในเรื่อง จันทรูปราชา (๕๓.๐๓ %) ลัทธิเออาอย่าง (๕๐.๐๐ %) และเมืองอุทอง (๔๖.๕๓ %) ส่วน กิจกรรมที่ส่งเสริมเรื่องดังกล่าวได้น้อยมากคือกาพย์เห่เรือ (๔.๕๕ %) บทละครพุกคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา (๓.๐๓ %) กาพย์ห่อโคลงประพาสธารทองแดง (๓.๕๓ %) และคำฉันท์ยอเกียรติชวามครราชสีมา (๓.๕๓ %) กิจกรรมในเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ส่งเสริมฝึกความเข้าใจเหตุผลพอสมควร

๕. กิจกรรมของเรื่องเกี่ยวกับการใช้ภาษาที่ถูกต้องได้ดีที่สุดคือ เรื่องพระบรมราโชวาท ในรัชกาลที่-๕ (๓๓.๔๔ %) พระราชดำรัสในรัชกาลที่ ๖ (๒๔.๓๕ %) และลัทธิเออาอย่าง

(๒๗.๒๗%) ส่วนกิจกรรมของเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาน้อยที่สุดเรียงตามลำดับคือ เรื่องสร้อยคอที่หาย (๔.๐๔ %) พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ (๗.๕๔ %) และเรื่องมัทนะพาธา คำฉันท์ (๗.๕๗ %) ส่วนกิจกรรมหายเรื่องอื่น ๆ นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ให้คุณค่าเกี่ยวกับการใช้ภาษาที่ถูกต้องพอประมาณ

๖. กิจกรรมของเรื่องที่ส่งเสริมการวิจัยค้นคว้าได้มากที่สุดคือ กิจกรรมในเรื่องเมืองอุทอง (๕๑.๕๒ %) ภาพยนตร์โคลงประพาสธารทองแดง (๔๐.๕๑ %) และพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ (๔๐.๕๑ %) ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมที่เกี่ยวกับการวิจัยค้นคว้าได้น้อยที่สุดคือ บทละครพูดเรื่อง เห็นแก่ลูก (๓.๐๓ %) พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๒ (๔.๕๕ %) บทละครเรื่องอิเหนาตอน เมาเมือง (๖.๐๖ %) พระบรมราชาธิราชในรัชกาลที่ ๕ (๖.๐๖ %) ลัทธิเอาอย่าง (๗.๕๗ %) สร้อยคอที่หาย (๗.๕๗ %) บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา (๗.๕๗ %) ส่วนกิจกรรมเรื่องอื่นๆ นอกจากนี้ให้แนวทางการวิจัยค้นคว้าพอประมาณ

๗. กิจกรรมของเรื่องที่ส่งเสริมการศึกษานอกสถานที่มากที่สุด คือเรื่องนิราศภูเขาทอง (๕๐.๐๐ %) และพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ (๓๔.๔๔ %) ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมของเรื่องที่ไม่เหมาะสมในการจัดศึกษานอกสถานที่คือเรื่องสมุทรโฆษชาดก สร้อยคอที่หาย จันทรูปราคา ลัทธิเอาอย่าง บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก ซึ่งทุกเรื่องดังกล่าวมานี้มีค่า ๐.๐๐ % ส่วนกิจกรรมเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้มีส่วนส่งเสริมการศึกษานอกสถานที่พอสมควร

๘. กิจกรรมของเรื่องที่ส่งเสริมการแสดงละครมากที่สุดคือ บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก (๖๒.๑๒ %) บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา (๔๕.๔๕ %) ละครเรื่องอิเหนา (๔๐.๕๑ %) และเรื่องสร้อยคอที่หาย (๓๐.๓๐ %) ส่วนกิจกรรมของเรื่องที่ส่งเสริมการแสดงละครน้อยที่สุดคือ นิราศภูเขาทอง (๐.๐๐ %) พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๒ (๐.๐๐ %) ภาพยนตร์เรื่อง (๑.๕๒ %) พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ (๑.๕๒ %) จดหมายราชทูตไทย (๑.๕๒ %) จันทรูปราคา (๑.๕๒ %) และเรื่องพระบรมราชาธิราชในรัชกาลที่ ๕ (๓.๐๓ %) ส่วนกิจกรรมเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ส่งเสริมการแสดงละครพอประมาณ

๙. กิจกรรมของเรื่องที่ช่วยเพิ่มสุนทรียภาพได้มากที่สุดคือ เรื่องกาพย์เห่เรือ (๖๙.๙๐%)
 บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา (๖๓.๖๔ %) คำพากย์รวมเกียรติ (๕๗.๕๔ %) บทละคร
 เรื่องอิเหนา (๕๔.๕๕ %) เสาเรื่องขุนช้างขุนแผน (๔๔.๔๔ %) และคำฉันท์ยกเกียรติ
 ขาวนครราชสีมา (๔๖.๙๐ %) ส่วนกิจกรรมของเรื่องที่ส่งเสริมทางค่านิยมที่น้อยที่สุดคือ
 เรื่องสร้อยคอที่หาย (๐.๐๐ %) จันทบูรปราศ (๑.๕๒ %) เมืองอุทอง (๐.๐๐ %)
 ลัทธิเออาอย่าง (๑.๕๒ %) พระราชดำรัสในรัชกาลที่ ๖ (๑.๕๒ %) คุณย่าเพ็ง (๑.๕๒ %)
 พระราชวิจารณ์ในรัชกาลที่ ๕ (๔.๕๕ %) บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก (๖.๐๖ %) จกหมาย
 ราชทูตไทย (๖.๐๖ %) พระบรมราชาธิราชในรัชกาลที่ ๕ (๖.๐๖ %) และนวนิยายเรื่อง
 ละครแห่งชีวิต (๗.๕๗ %) กิจกรรมของเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ช่วยส่งเสริมทางค่านิยมที่น้อยที่สุดคือ
 พอประมาณ

๑๐. กิจกรรมของเรื่องที่ส่งเสริมการทดสอบความหมายของศัพท์มากที่สุดตามลำดับ คือ
 เรื่องรายยาวมหาเวสสันดรชาดก (๖๐.๖๑ %) ดิลิตตะเลงพ่าย (๕๕.๐๕ %) คำพากย์รวมเกียรติ
 (๔๐.๕๑ %) กาพย์ห่อโคลงประพาสธารทองแดง (๓๗.๔๔ %) และกาพย์เห่เรือ (๓๖.๓๖ %)
 ส่วนกิจกรรมของเรื่องที่ส่งเสริมการทดสอบความหมายของศัพท์น้อยที่สุดเรียงตามลำดับคือเมืองอุทอง(๑.๐๐%)
 พระราชดำรัสใน ร.๖ (๐.๐๐ %) จันทบูรปราศ (๑.๕๒ %) ลัทธิเออาอย่าง (๑.๕๒ %)
 บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก (๑.๕๒ %) สร้อยคอที่หาย (๓.๐๓ %) พระบรมราชาธิราชใน ร.๕
 (๓.๐๓ %) นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต (๓.๐๓ %) และคุณย่าเพ็ง (๖.๐๖ %) กิจกรรม
 เรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้มีส่วนส่งเสริมการทดสอบความหมายของศัพท์พอประมาณ

วิเคราะห์ความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับการนำเอาเนื้อหาของเรื่องฉบับสมบูรณ์ และฉบับคัดเลือก
 ตัดมาเฉพาะบางตอนมาเรียนย่อมได้ผลแตกต่างกันหรือเหมือนกัน ดังนี้

สรุปได้ว่าผลดีของการเรียนเรื่องฉบับสมบูรณ์

๑. ผู้เรียนได้รับความรู้จริงรู้อย่างละเอียด จนเข้าใจได้ลึกซึ้ง
๒. เรียนได้น้อยเรื่อง ทำให้จดจำเรื่องได้แม่นยำและเกิดความประทับใจ
๓. ผู้เรียนได้รับรสต่าง ๆ ครบถ้วน ตามที่ผู้เขียนกำหนดไว้

๔. ผู้เรียนเห็นคุณค่าของเรื่องที่อ่านอย่างชัดเจน และประเมินผลได้ถูกต้อง
๕. ทำให้ผู้เรียนสนใจและเข้าใจเนื้อเรื่องโดยตลอด เกิดความสนุกเพลิดเพลินคิดว่า
๖. ผู้เรียนทราบรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะคำประพันธ์ จึงทำให้สามารถเปรียบเทียบวรรณคดีได้อย่างถูกต้อง

๗. ได้รับรสรวรรณคดีครบถ้วน เป็นการส่งเสริมวิจารณ์ได้

ส่วนผลเสียที่นำเรื่องสมบูรณาเรียนมีดังนี้

๑. ผู้เรียนอาจเกิดความเบื่อหน่ายได้ เพราะร่ายกรองยืดยาวเกินไป (สำหรับเรื่องที่เป็นบทร่ายกรอง)

๒. ได้เรียนรู้ในคำต่าง ๆ น้อยไป เพราะเรียนได้เนื้อเรื่อง

สรุปผลดีของการเรียนเรื่องที่คัดเลือกคัดมาเฉพาะบางตอนคือ

๑. ถ้าคัดเลือกเอาเฉพาะบางตอนที่มันมีลักษณะเด่นก็จะเป็นแนวทางให้ผู้เรียนสนใจอยากติดตามเรื่องฉบับสมบูรณ์

๒. ผู้เรียนได้เรียนรู้ชีวิตประวัติผู้แต่ง สมัยที่แต่งผลงานของผู้แต่ง ความเป็นมาของเรื่อง และข้ออ้างอิงอื่น ๆ ในหน้าเรื่อง นำมาเปรียบเทียบกันได้หลาย ๆ เรื่องทำให้เกิดความสนใจและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

๓. ผู้เรียนได้รับความรู้จากหลาย ๆ เรื่อง หลาย ๆ รส ทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีความสนใจต่อการเรียน

๔. ผู้เรียนได้รับความรู้กว้างขวาง มีแนวความคิดมากกว่า ทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง

๕. การคัดเลือกเอาเฉพาะบางตอนที่มีความไพเราะและเหมาะสมกับผู้เรียน ก็จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจซาบซึ้ง ไม่เกิดความเบื่อหน่าย

ส่วนผลเสียที่นำเอาเรื่องคัดมาเฉพาะบางตอนมาเรียนมีดังนี้

๑. ผู้เรียนจะเรียนรู้เฉพาะเนื้อเรื่องในตอนนั้น ๆ ไม่เข้าใจเรื่องใดลึกซึ้งเพียงพอ
๒. เรียนหลายเรื่อง ทำให้จำเนื้อเรื่องไขว้เขว
๓. จำเรื่องได้แต่เพียงผิวเผินไม่ค่อยประทับใจเรื่องใด ขาดความซาบซึ้งในเนื้อหาและถ้อยคำสำนวน

๔. ผู้เรียนขาดความซาบซึ้ง ไม่เข้าใจฉันทลักษณ์ได้ถูกต้องชัดเจน
๕. ไม่มีความรู้ทางวิจารณ์ที่ดี แม้แค่นิสัยของตัวละครไม่เห็นความสำคัญของวรรณคดี
๖. เหมาะสำหรับเรื่องร้อยกรองที่มีเนื้อเรื่องช่นาถยาว แต่ไม่เหมาะสำหรับร้อยแก้วที่มีเนื้อเรื่องช่นาถยาว

บทวิเคราะห์เกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้สอนว่าควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมและคัดออกหรือเปลี่ยนแปลงประการใด เพื่อให้มีเนื้อเรื่องสมบูรณ์เหมาะสมเป็นที่ต้องการและสนใจของผู้เรียนมากที่สุด ดังนี้

๑. เรื่องที่มีความเหมาะสมและคงเอาไว้ ในบทเรียนตามเดิมคือ
 - ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก
 - ลิลิตตะเลงพ่าย
 - บทละคร เรื่องมัทนะพาธา คำฉันท์
 - นิราศภูเขาทอง
 - กาพย์เห่เรือ
 - กาพย์ห่อโคลงประพาสธารทองแดง
 - เสภาขุนช้างขุนแผนตอนกำเนิดพลายงาม
 - บทละครเรื่องอิเหนาตอนเฒ่าเมือง
๒. เรื่องที่ไม่เหมาะสมควรคัดออกไปหาเรื่องใหม่มาแทนคือ
 - คุณยาเพ็ง
 - เมืองอุทอง
 - จันทรูปราชา

- บทพากย์รามเกียรติ์
- พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕
- สมุทรโฆษคาถก
- สร้อยคอที่หาย

๓. เรื่องที่ควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมใหม่คือ

- บทละคร เรื่องสามกฐ
- ฉันทยอ เกียรติชาวนครราชสีมา
- นวนิยาย เรื่องละครแห่งชาติ

ส่วนเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ครูผู้สอนไม่แสดงความคิดเห็นประการใด

๔. ข้อคิดเห็นอื่น ๆ เกี่ยวกับการปรับปรุงแบบเรียน

- เรื่องเมืองอุทอง เข้าใจยาก และข้อสันนิษฐานต่าง ๆ ไม่ค่อยตรงกับพงศาวดาร และความเข้าใจในเรื่องเป็นที่สับสน

- ภาพย่อโคลงควรตัดบางตอนออกเพราะยาวเกินไป
- พระราชนิพนธ์เป็นเรื่องที่เข้าใจยากในการใช้ภาษา ศัพท์ยากจนยาก

จากปกรณานาพจนานุกรมมากเกินไป

- เวลสันตรควรตัดออกเหลือ ๑ กัณฑ์ ก็เพียงพอ
- ละครแห่งชาติ ควรตัดออกเอาตอนดี ๆ มากกว่านี้มาเรียน
- สามกฐ ควรเพิ่มในเนื้อหาอีก จะได้เห็นเค้าลักษณะคำประพันธ์
- ลิลิตตะเลงพ่าย ควรเพิ่มเนื้อเรื่องให้ครบในฉบับสมบูรณ์
- มัทนะพาธาควรเพิ่มเนื้อหาเข้าไปอีก
- ละครแห่งชาติ ควรเรียนฉบับสมบูรณ์ และจัดเป็นหนังสือนอกเวลา
- ควรเพิ่มคำอธิบายศัพท์ให้มากขึ้น ละเอียดยิ่งขึ้น
- เพิ่มเรื่องที่เป็นบทประพันธ์ของพระยาอุปกิตศิลปสาร

- คำนวณเอาเรื่องอิสรราชคำฉันท์มาเวียนแทน เรื่องมันะพาทาคำฉันท์
- เพิ่มแผนผังวัดพระเชตุพน
- ควรจัดรูปภาพประกอบเพิ่มให้มากกว่านี้ เช่น ภาพเครื่องสูง เป็นต้น
- ทุกเรื่องเหมาะสมดี ควรมีวรรณคดีฉบับสมบูรณ์เวียนด้วยสัก ๑ เรื่อง

แยกเป็น ๑ เล่มต่างหาก

บทที่ ๕

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลของการค้นคว้า และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

จากผลของการวิเคราะห์ข้อมูล และการเสนอผลการค้นคว้าอย่างละเอียดในบทที่ ๔ แล้วนั้น
พอนำมาสรุปผล อภิปรายผลและเป็นข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาและความมุ่งหมาย

หนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้ง ๒ เล่มนี้ ยังไม่มีผู้ใดทราบว่า
มีเนื้อหาสาระสำคัญเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับนี้เพียงไร เพราะแบบเรียนที่ดัดนั้นจะต้องมีเนื้อหาสาระ
สำคัญเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน และมีคุณค่าแก่ผู้เรียนโดยตรง

ความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้ จึงมีดังนี้

๑. สำนวจความสอดคล้องของเนื้อหาในแบบเรียนกับความสนใจของผู้เรียน
๒. สำนวจความสอดคล้องของเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนกับความมุ่งหมายในการสอน
ภาษาไทย
๓. สำนวจความเหมาะสมของแบบเรียนวรรณคดีไทยตามความคิดเห็นของผู้สอน

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม ๒ ฉบับ เป็นแบบลิขิตและแบบสัมภาษณ์ ฉบับหนึ่งทดสอบ
กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียน จำนวน ๓๐๐ คน ของโรงเรียนรัฐบาล ๗ โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร
อีกฉบับหนึ่งทดสอบมวลประชากรซึ่งเป็นครู จำนวน ๒๕๔ คน จากโรงเรียนรัฐบาล
และโรงเรียนราษฎร์ ๑๐๖ โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร ก่อนนำแบบทดสอบไปใช้จริง
ได้ทดลองสอบ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง ปรับปรุงใหม่แล้ว เมื่อรวบรวมแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว
จึงได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามสถิติ ดังนี้

- อัตราร้อยละ
- คะแนนรวมแต่ละตอนของนักเรียนและครูแต่ละคน
- ค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบเป็นร้อยละ
- ค่าแห่งความสำคัญ
- จัดตาราง เปรียบเทียบค่าสถิติ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความเหมาะสมของเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และครูผู้สอนที่เป็นมวลประชากรครั้งนี้ ปรากฏผลดังนี้

๑. ความสนใจของผู้เรียนที่มีต่อเนื้อหาในแบบเรียน

เรื่องที่คัดเลือกมาบรรจุในแบบเรียนจำนวนทั้งหมด ๒๓ เรื่องนี้ ยังมีเรื่องที่คุณเรียนมีความสนใจมากที่สุด เรียงตามลำดับ ๑๑ เรื่องคือ เรื่องนิราศภูเขาทอง ลิลิตตะเลงพ่าย เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนตอนกำเนิดพลายงาม บทละครเรื่องอิเหนาตอนเฝ้าเมือง ภาพยนตร์เรื่องบทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา พระบรมราชาในรัชกาลที่ ๕ นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต สร้อยคอที่หาย ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก และพระราชวิจารณ์ในรัชกาลที่ ๕ ส่วนเรื่องที่คุณเรียนให้ความสนิใจน้อยที่สุดมี ๔ เรื่องคือ เรื่องคุณย่าเพ็ง เมืองอุทอง พระราชดำรัสในรัชกาลที่ ๖ และจันทร์บุรพราภา เรื่องอื่นๆ นอกจากที่กล่าวมานี้ ยังมีอีก ๔ เรื่อง ที่คุณเรียนมีความสนใจพอประมาณ

เรื่องที่คุณเรียนเห็นว่าควรจะได้รับการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมทั้งในเนื้อหาของเรื่อง คำศัพท์ ภาพประกอบ และกิจกรรมคือ เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนตอนกำเนิดพลายงาม ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก พระราชวิจารณ์ในรัชกาลที่ ๕ บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา และเรื่องสามกรุงตอนขึ้นเสหมอกุ

สรุปแนวความคิด เห็นของผู้เรียนมีดังนี้ ผู้เรียนส่วนมากมีความคิดเห็นตรงกันว่า ควรเพิ่มเติมคำอธิบายศัพท์ให้ละเอียด มีภาพประกอบ แบบฝึกหัดและกิจกรรมที่น่าสนใจให้มากยิ่งขึ้น และเพิ่มเนื้อเรื่องที่ยังไม่สมบูรณ์ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น คัดจำนวนเรื่องลงอีก คัดเลือกเอาเรื่องที่ทันสมัยและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน และให้มีประโยชน์แก่ผู้เรียนทุก ๆ ด้านมากที่สุด

๒. ผลการสำรวจเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนที่มีความสอดคล้องกับความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทยของครูผู้สอน มีดังนี้

เนื้อหาสาระของเรื่องที่มีส่วนสอดคล้องกับความมุ่งหมายในการสอนวรรณคดีไทยมากที่สุด และมีความสมบูรณ์เกือบทุกด้านเรียงตามลำดับ ๑๕ เรื่องคือ เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย ลัทธิเอาอย่าง กาบพี้เหวเรือ นิราศภูเขาทอง กาบพี้หอโกลงประพาสธารทองแดง นวนิยายเรื่องละครแห่งชาติ เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนตอนกำเนิดพลายงาม พระบรมราชาในรัชกาลที่ ๕ สามกรุงตอน ชินแสหมอกุ สร้อยคอที่หาย ละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก พระราชนิพนธ์ ร.๑๐ - บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา และคำฉันท์ย่อเกียรติชาวนครราชสีมา ส่วนเนื้อหาสาระของเรื่องที่มีส่วนสอดคล้องกับความมุ่งหมายดังกล่าวข้างต้นน้อยที่สุด มี ๕ เรื่องคือ เรื่องเมืองอุทอง จดหมายราชทูตไทย คำพากย์รามเกียรติ์ สมุทโฆสชาดก และพระราชวิจารณ์ในรัชกาลที่ ๕ ตามลำดับ

ส่วนกิจกรรมที่มีอยู่หายเรื่องของทั้งหมด ๒๓ เรื่องนี้ มีอยู่ ๒๑ เรื่อง ที่มีส่วนสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอนมากที่สุดเรียงตามลำดับดังนี้คือ กิจกรรมท้ายเรื่อง พระบรมราชาในรัชกาลที่ ๕ ลัทธิเอาอย่าง กาบพี้หอโกลงประพาสธารทองแดง พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ จดหมายราชทูตไทย สร้อยคอที่หาย คุณย่าเพ็ง นวนิยายเรื่องละครแห่งชาติ จันทรูปราคา เมืองอุทอง พระราชวิจารณ์ในรัชกาลที่ ๕ นิราศภูเขาทอง ละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก ละครพูดคำฉันท์ ~~เรื่องมัทนะพาธา~~ ละครเรื่องอิเหนาตอนเฝ้าเมือง กาบพี้เหวเรือ คำพากย์รามเกียรติ์ เสภาขุนช้างขุนแผนตอนกำเนิดพลายงาม คำฉันท์ย่อเกียรติชาวนครราชสีมา ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก และลิลิตตะเลงพ่าย ส่วนกิจกรรมที่เหลืออีก ๒ เรื่อง คือ กิจกรรมท้ายเรื่อง สมุทโฆสชาดก กับสามกรุงตอนชินแสหมอกุ นั้น เป็นกิจกรรมที่มีคุณลักษณะดังกล่าวข้างต้นน้อยที่สุด

๓. ผลการสำรวจความคิดเห็นของครูผู้สอนว่า การคัดกรองเรื่องยาวในวรรณคดีมาเรียนหลาย ๆ เรื่อง กับการเรียนเรื่องเต็มสมบูรณ์ทั้งเรื่องนั้นมีข้อดีและข้อเสียอย่างไรปรากฏดังนี้

การเรียนจากวรรณคดีเรื่องฉบับเต็มสมบูรณ์นั้นเป็นวิธีการดีกว่าเรื่องที่คัดเลือกตัดมาเฉพาะบางตอน เพราะมีค่าแห่งความสำคัญถึง ๙๖.๕๕ % ส่วนเรื่องที่คัดเลือกตัดมาเฉพาะบางตอนมีค่าแห่งความสำคัญเพียง ๕๕.๑๕ % ทั้งนี้จะเปรียบเทียบในด้านความรู้ที่ผู้เรียนจะได้รับและผู้เรียนมีความสนใจก็จะมีค่าแห่งความสำคัญถึง ๘๓.๕๔ % และ ๙๓.๓๓ % ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบข้อดีกับข้อเสียของการเรียนจากเรื่องเต็มฉบับสมบูรณ์กับเรื่องที่คัดเลือกตัดมาเฉพาะบางตอนนั้นก็พบว่ามีผลก็ไปคนละแนว ส่วนชอบก็พร้อมก็มีอยู่เช่นเดียวกันทั้งสองวิธี

๔. ผลการสำรวจแนวความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับลักษณะของเนื้อหาแต่ละเรื่องในแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีดังนี้

เรื่องที่มีความเหมาะสมที่ควรจะนำมาใช้เรียนต่อไปนั้นก็มี ๘ เรื่องด้วยกันคือ เรื่องลิลิตตะเลงพ่าย ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก ภาพยนตร์เหวี่ยง ภาพยนตร์โคลงประพาสธารทองแดง นิราศภูเขาทอง บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา อิเหนา และขุนช้างขุนแผน

เรื่องที่ไม่เหมาะสมบางประการ และควรตัดออกมีอยู่ ๙ เรื่องคือ เรื่องเมืองอุทอง - คุณย่าเพ็ง จันทรูปราศ สุมุทโฆสชาดก บทพากย์รามเกียรติ์ พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ และสร้อยคอที่หาย ส่วนเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้อยู่ในเกณฑ์ที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขเสียก่อนจึงจะมีความเหมาะสมใช้เป็นแบบเรียนได้ เช่น นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต สามกรุง เป็นต้น

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า เนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีที่วิจัยแล้ว บางเรื่องมีความเหมาะสมอยู่แล้ว และสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน แต่เนื้อหาอีกหลายเรื่อง มีแนวโน้มที่จะต้องเปลี่ยนแปลงปรับปรุงแก้ไขใหม่ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น และยังมีอีกหลายเรื่อง ที่ควรจะต้องตัดออกไป แล้วนำเรื่องใหม่ที่มีความเหมาะสมดีกว่ามาเรียนแทน ซึ่งจะได้อภิปราย ดังต่อไปนี้

๑. ความสนใจของผู้เรียนที่มีต่อเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย

ผู้เรียนมีความสนใจเรื่องประเภทร้อยกรองมากที่สุด ซึ่งมีค่าแห่งความสำคัญถึง ๖๕.๖๔ % ส่วนเรื่องประเภทร้อยแก้ว ผู้เรียนมีความสนใจรองลงมา ซึ่งมีค่าแห่งความสำคัญเพียง ๕๖.๕๓ % แสดงให้เห็นว่าบทกวีร้อยกรองส่งเสริมความซาบซึ้งในรสไพเราะของเสียงดีเด่นกว่า บทร้อยแก้ว จึงทำให้ผู้เรียนมีความสนุกเพลิดเพลินมากที่สุด ดังที่ปรากฏอยู่ในผลการวิจัยว่าผู้เรียน เกิดความสนุกเพลิดเพลินมากที่สุดเมื่อได้เรียนบทละคร เรื่องอิเหนาตอนเฝ้าเมือง เสด็จหาเรื่องขุนช้าง ขุนแผนตอนกำเนิดพลายงาม ส่วนเรื่องรองลงไปคือ เรื่องนวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตบางตอน และสรวลศอที่หาย

สำหรับความสนใจของผู้เรียนเกี่ยวกับบทละคร เรื่องอิเหนา และเสภาขุนช้างขุนแผน ดังกล่าวนั้น ได้สอดคล้องกับการศึกษาค่านิยมที่สัมพันธ์กับการพัฒนาประเทศจากวรรณกรรมที่วัยรุ่น สนใจ ของ ฐิตมา อษารัฐ ในปริญญาทิพนธ์ ปี ๒๕๑๔ (ฐิตมา อษารัฐ, ๒๕๑๔ : ๒๖) ซึ่งได้สำรวจพบว่า เรื่องทั้งสองดังกล่าวนั้น บรรจุอยู่ในแบบเรียนวรรณคดีไทย เล่ม ๕ ได้รับความสนใจสูงในฐานะบทร้อยกรอง และบทละครเสภา ใ้ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่า เสด็จหาเรื่องขุนช้างขุนแผน เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของคนไทย ซึ่งสะท้อนสภาพของสังคมไทยในสมัย กรุงศรีอยุธยา และยังมีขนบธรรมเนียมประเพณีบางอย่างตกทอดสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบันนี้ ส่วนบทละคร เรื่องอิเหนา นั้น ผู้ประพันธ์ก็ดัดแปลงเรื่องเดิมให้เข้ากับชีวิตความเป็นอยู่ของสังคมไทยเช่นเดียวกัน จึงเป็นสาเหตุทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องได้ดียิ่งขึ้น

เนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนมีความเหมาะสมเป็นที่นาสนใจของผู้เรียนเป็นไปตาม
สมมุติฐานที่ตั้งไว้นั้น มีอยู่เพียง ๑๑ เรื่อง คือ นิราศภูเขาทอง ลิลิตตะเลงพ่าย เสภาเรื่อง
ขุนช้างขุนแผนฯ บทละครเรื่องอิเหนา กาพย์เห่เรือ บทละครคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา
พระบรมราโชวาทใน ร.๕ นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต สร้อยคอที่หาย ร่ายยาวมหาเวสสันดรฯ
และพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕ เรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้แต่ละเรื่องก็มีคุณค่าที่ช่วยส่งเสริม
ความสนใจของผู้เรียนในต่างต่าง ๆ ได้เหมือนกันบ้าง ต่างกันบ้าง ตามเนื้อหาและลีลาของเรื่อง
แต่สิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนให้เกิดความสนใจได้มากที่สุดก็คือ เรื่องที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจแจ่มแจ้ง
เกิดอารมณ์สะเทือนใจ เกิดภาพพจน์ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีความเข้าใจซาบซึ้งในคุณค่า
ของวรรณคดี ได้รับความรู้ทางภาษา มีความเข้าใจต่อชีวิตของสังคมไทยในอดีตหรือปัจจุบัน
เป็นต้น

ส่วนเรื่องคุ้ยหาเพลิง เมืองอุทอง จันทบุรีปราศ และสามกรุงฯ ที่ผู้เรียนมีความสนใจ
น้อยที่สุด อาจจะเป็นเพราะว่าเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ขัดต่อคำสอนเก่า คือใช้ภาษาไทยเดิม
มากเกินไป ไม่เหมาะสมกับคนรุ่นใหม่ที่กำลังเริ่มเรียน เรื่องนี้สร้างปัญหาให้กับครูผู้สอนและนักเรียน
อยู่ไม่น้อย เพราะคำสอนเก่าทำให้ผู้อ่านเข้าใจยาก อาจตีความหมายผิด ๆ เหมาะที่จะนำไปเรียน
ในระดับชั้นอุดมศึกษาต่อไป

๒. ผลจากการสำรวจแนวความคิดเห็นของครูผู้สอนก็ปรากฏว่า วิธีการนำเอาเรื่อง
เต็มฉบับสมบูรณ์มาเรียน กับวิธีคัดเลือกตัดเฉพาะบางตอนจากหลาย ๆ เรื่องนั้น ต่างก็เป็น
วิธีการที่ดีทั้งคู่ ทั้งนี้เพราะว่า การนำเอาเรื่องเต็มฉบับสมบูรณ์มาเรียนนั้น เหมาะสำหรับเรื่องสั้น
ถ้าเรื่องขนาดยาวก็ควรจะคัดเลือกตัดเฉพาะบางตอนที่ตีความมาเรียนจึงจะเหมาะสมกับเวลา
และเรียนจากเรื่องเต็มสมบูรณ์ ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ในเนื้อหาของเรื่องติดต่อกันโดยตลอด
ส่วนการเรียนจากเรื่องที่ถูกคัดเลือกตัดเฉพาะบางตอนก็ทำให้ผู้เรียนได้รับวรรณคดีหลาย ๆ คำ
เพราะได้เรียนหลายเรื่อง ในเวลาเดียวกัน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรจะนำทั้งสองวิธีนี้มาใช้ในการ
คัดเลือกเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดี

เนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียนวรรณคดีไทย ทั้ง ๒๓ เรื่องนี้ ยังมีความเหมาะสมเป็นที่
สนใจของผู้เรียนอยู่ ๒๑ เรื่อง ส่วนอีก ๒ เรื่องคือ สุนทโรฆริศชาดก และสามกรุง นั้น

ยังไม่เหมาะสม คงจะเป็นเพราะเนื้อหาและกิจกรรมในเรื่องสมุทรโฆษาคถา เป็นเรื่องของนามธรรม ซึ่งแสดงออกมาในรูปของปาฏิหารย์ ผู้เรียนยุคใหม่เชื่อมั่นอยู่ในวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ความจริงได้ จึงไม่ค่อยศรัทธาเลื่อมใสในเรื่องนี้ ส่วนเรื่องสามกรุงตอนขึ้นแสดหมอก เป็นเรื่องอิงประวัติศาสตร์ และแสดงถึงอิทธิพลของโหราศาสตร์เข้ามาแทรกด้วย ซึ่งอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนหมดความสนใจในเรื่องทำนองคาถาแผ่น หรือคาถากะเน เช่นเรื่องนี้

๓. ลักษณะของแบบเรียนที่เหมาะสมควรจะต้องประกอบไปด้วย เนื้อเรื่องที่ ความยากง่ายของภาษา เหมาะสมกับวัย และความสนใจของผู้เรียน รวมทั้งมีกิจกรรมที่จะสนองความต้องการของผู้เรียนด้วย เพราะการคัดเลือกเนื้อหาสาระสำคัญของแบบเรียนนั้นจะต้องยึดหลักความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเป็นแนวปฏิบัติ ความจริงแล้ววรรณคดีไทยมีมากมาย ทั้งเรื่องสั้น และเรื่องขนาดยาว ผู้วิจัยจึงเห็นว่ามีความจำเป็นต้องคัดเลือกจากมากมายเพียงพอก็ได้ ที่ผู้เกี่ยวข้องกับการคัดเลือกเรื่องวรรณคดีจะได้มีโอกาสเลือกเรื่องที่ดี มีคุณค่าเหมาะสมกับผู้เรียน ดังที่ ชำรง บัวศรี ได้กล่าวไว้ในหนังสือทฤษฎีหลักสูตร ตอน ๒ (ชำรง บัวศรี, ๒๕๐๔ : ๒๑ - ๒๒) ว่า

“หลักในการเลือกเนื้อหาวิชานั้นจะต้องยึดหลักเกี่ยวกับความสนใจของผู้เรียนเป็นหลักสำคัญประการหนึ่ง เพื่อเป็นการสนองความต้องการของผู้เรียน” ดังจะเห็นได้ว่าในจำนวน ๒๓ เรื่อง ที่บรรจุอยู่ในแบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จะมีอยู่ ๔ เรื่อง ที่ผู้เรียนให้ความสนใจน้อยที่สุด

คือเรื่องขุนยาเพ็ง เมืองอุทอง จันทบุรีปราศ และสามกรุง ฯ ซึ่งเรื่องทั้ง ๔ นี้ ใช้ภาษา
ที่เขียนออกมาในรูปถ้อยคำ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจยาก ทั้งเรื่องขุนยาเพ็งและจันทบุรีปราศ ก็ใช้
ถ้อยคำสำนวนแบบโบราณ ซึ่งผู้เรียนไม่เคยได้ยินมาก่อน แม้แต่ครูผู้สอนรุ่นนี้ก็ไม่เคยได้พบมาก่อน
เช่นกัน จึงเกิดเป็นปัญหาทั้งผู้เรียนและผู้สอนที่จะต้องช่วยกันตีความหมายของสำนวนภาษาโบราณ
ซึ่งไม่แน่ว่าจะเข้าใจถูกต้องทุกคนเสมอไป คงมีอีกหลาย ๆ คนที่ตีความหมายผิด และครูก็พลอย
สอนผิดไปด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้ทำให้ผู้เรียนไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง และไม่เกิดความซาบซึ้งในวรรณคดี

ฉะนั้นการเลือกเนื้อหาที่นำมาเป็นแบบเรียน ไม่ควรจะคัดเลือกเฉพาะเรื่องเก่าที่ใช้
สำนวนภาษาไทยเดิม เช่นเรื่องจดหมายราชทูตไทย และขุนยาเพ็ง ซึ่งไม่เหมาะสมกับคนรุ่นใหม่
อย่างยิ่ง ซึ่งที่จริงแล้วควรจะได้ดำเนินการเขียนเรื่องขึ้นใหม่ให้เหมาะสมกับพัฒนาการและความคิด
ของเด็กรุ่นใหม่ในปัจจุบัน สำหรับสำนวนโวหารในการเขียนเรื่องแต่ละเรื่องนั้นไม่เคยมีนักประพันธ์
หรือกวีผู้ใดคำนึงถึงอย่างจริงจังว่าจะเหมาะสมกับวัย และเหมาะสมแก่การเรียนรู้ทำความเข้าใจ
ของผู้เรียนเพียงใด ยังไม่มีใครศึกษากันจริงจังว่าคำใดผู้เรียนเข้าใจและไม่เข้าใจ แค่นั้น
ส่วนใหญ่ที่เขียนกันก็มุ่งภาษาของวิชาการเป็นหลัก

ส่วนเรื่องเมืองอุทอง และสามกรุง ฯ ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับโบราณคดีและประวัติศาสตร์
สำนวนภาษาก็สละสลวยดี แต่ผู้เรียนไม่เกิดความซาบซึ้งถึงคุณค่าของวรรณคดี และไม่เกิดอารมณ์
สะเทือนใจแต่ประการใด จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจเรื่องดังกล่าว อันเป็น
สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนวรรณคดีไทย

วิธีการที่ดีที่สุด ที่จะทำให้นิเทศาและกิจกรรมของเรื่องมีคุณค่านั้น จะต้องมุ่งปลูกฝัง
ในเรื่องอุดมคติแก่ผู้เรียน และส่งเสริมค่านิยมในการอ่านให้มีความพอ วิธีการดำเนินเนื้อหาควร
มุ่งให้ความเข้าใจที่ถูกต้อง (Concept) และให้ความรู้และทักษะที่เหมาะสมแก่ผู้เรียน
และเห็นคุณค่าของวรรณคดีอย่างถูกต้องมีประโยชน์ต่อตนเองในปัจจุบันและอนาคต ทั้งนี้เป็นหน้าที่
ของครูผู้สอน และเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการคัดเลือกเรื่องในแบบเรียนวรรณคดี โดย
คัดเลือกให้ได้เรื่องที่มีความเหมาะสมและสมบูรณ์ที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการศึกษาค้นคว้าและวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนขอเสนอแนะเกี่ยวกับการปรับปรุงแบบเรียน และการวิจัยค้นคว้า ดังต่อไปนี้

ก. การปรับปรุงแบบเรียน

๑. หากจะมีการจัดทำแบบเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ใหม่ ควรจะได้นำผลของการวิจัยครั้งนี้ไปร่วมพิจารณาคำย เพราะการวิจัยแสดงว่า ลักษณะของแบบเรียนที่ดีนั้นจะต้องมีเนื้อหาสาระเหมาะสมกับวุฒิภาวะและความสนใจของผู้เรียน จะต้องมีส่วนสร้างเสริมความพอใจ และให้ความรู้กับทักษะที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน

๒. เนื้อหาสาระสำคัญในแบบเรียนต้อง เป็นเรื่องที่ช่วยส่งเสริมในด้านศีลธรรมจรรยา ใดก็ได้ ๑ กับที่จะ เป็นเรื่องให้ความสนุกเพลิดเพลินแก่ผู้เรียน

๓. กิจกรรมของแต่ละเรื่อง ควรจัดให้มีแบบฝึกหัดทบทวนเรื่องและแนะนำกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ผู้สอนและผู้เรียนสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างจริงจัง

๔. หนังสืออ่านประกอบ ควรแนะนำเฉพาะหนังสือที่มีอยู่อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เพื่อสะดวกในการค้นคว้าเพิ่มเติม

๕. ควรจัดให้มีหนังสืออ่านนอกเวลาควบคู่กับเรื่องที่เรียน และให้มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกันกับเรื่องที่น่าสนใจ

ข. การวิจัยเพิ่มเติมในโอกาสต่อไป

๑. ควรศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนอื่น ๆ เช่น อาชีวศึกษา และโรงเรียนฝึกหัดครู เกี่ยวกับเรื่องเดียวกัน หรือศึกษาเนื้อหาเพื่อหาความเหมาะสมในวิชาอื่น ๆ ต่อไป

๒. ควรจะได้มีการวิจัยซ้ำ โดยขยายขอบเขตของการวิจัยให้กว้างออกไปสู่ส่วนภูมิภาค เพื่อเปรียบเทียบข้อแตกต่าง หรือข้อที่เหมือนกัน

๓. ควรศึกษาและ เปรียบเทียบผลการวิจัย เรื่องนี้ระหว่างกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนชาย

กับนักเรียนหญิง หรือนักเรียนในแผนกวิทยาศาสตร์กับแผนกศิลปะ หรือแผนกทั่วไป

๔. การศึกษาเกณฑ์วรรณคดีแบบฉบับ (Classical Literature) เพื่อใช้
เป็นหลักในการพิจารณาเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ก่อ สวัสดิพานิชย์ "หนังสือเรียนของเด็ก" ศูนย์ศึกษา ๓ : ๓๒ - ๓๖
มีนาคม ๒๕๐๓
- เกรียง เอี่ยมสกุล "สัมภาษณ์นายเกรียง เอี่ยมสกุล" วิทยาสาร ๒๒ : ๑๔ - ๒๔
กรกฎาคม ๒๕๑๕
- คณะกรรมการจัดทำประมวลการสอน กระทรวงศึกษาธิการ ประมวลการสอนวิชาภาษาไทย
สังคมศึกษาชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๔ - ๕ โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๑, ๓๓๑ หน้า.
- ฐปะณี นครทรรพ คู่มือครูประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย วิชาภาษาไทย เล่ม ๑
โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๔, ๑๗๖ หน้า.
- ถนน มากะจันทร์ หนังสือการศึกษาและการพัฒนาหลักสูตร โรงพิมพ์วัฒนาพานิช
๒๕๑๔, ๑๘๖ หน้า.
- ทองเครือ เกษมสุวรรณ การสอนวรรณคดีในชั้นมัธยมปลาย ศูนย์ศึกษา
๕ (๑๒) : ๓๕ - ๓๘ ธันวาคม ๒๕๐๑
- ให้ออก กุสุมา ณ อรุยา ภาษาไทยตอน ๑ วิธีสอนภาษาไทยชั้นมัธยม โรงพิมพ์คุรุสภา
๒๕๐๕, ๑๔๓ หน้า.
- ประเทิน มหาจันทร์ หลักการสอนภาษา พิมพ์โรเนียว โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ
วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน ๒๕๑๕, ๑๘๕ หน้า.
- พินนุช ภาสุรภัทร หลักเกณฑ์ในการสร้างภาพประกอบแบบเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ปริญญานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๓, ๑๓๑ หน้า.
- ยัง พิชยานิคม "แบบเรียนภาษาไทยกับการพัฒนาของเด็ก" มิตรครู
๑๔ : ๑๕ - ๑๖, ๔๕ กรกฎาคม ๒๕๐๔
- วันเพ็ญ ชีรากร การเปรียบเทียบความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่มีต่อบทเรียน
สำหรับอ่าน (Reading Passage) ระหว่างหนังสือแบบเรียน A Direct
Method English Course Book Two กับ English for Thai Students, Book Two
ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๔, ๑๓๔ หน้า.

วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ แบบเรียนวรรณคดีไทยเล่ม ๔

โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๕, ๔๓๐ หน้า.

วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ แบบเรียนวรรณคดีไทย เล่ม ๕ โรงพิมพ์คุรุสภา

๒๕๐๐, ๕๔๔ หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๐๓

โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๕. ๕๖ หน้า.

อนุกรณราชชน, พระยา "กาพย์วรรณคดี" คลังวิทยา, ๒๕๐๕, ๓๔๔ หน้า.

Benjamin Harold, and Tidyman Willard F. and Butterfield Marguerite,
"Teaching The Language Art" MC Graw - Hill Book Company Inc.
N.Y. 1951, 433 pp.

Bond Guy L. and Bond Eua, "Developmental Reading in High School"
The Macmillan Company New York 1946, 363 pp.

Brooks Nelson, "Language and Language Learning" Harcourt, Brace &
World, Inc., N.Y. 1964, 300 pp.

Clark Leonard H. and Starr S. Irving, "Secondary School Teaching
Methods" The Macmillan Company Collier - Macmillan Limited,
London, 1970, 501 pp.

Crawford Claude C. "How To Teach" Published By C.C. Crawford Los
Angeles, California 1948, 511 pp.

Culkin Mabel Louise, "Teaching the Youngest" New York, the Macmillan
Company 1949, 223 pp.

Douglass Harl R. "The High School Curriculum" The Ronald Press
Company, N.Y., 1964, 696 pp.

Goodlad John I., Stoephasius Von Renata and Klein Frances M.,
"The Changing School Curriculum" The Fund for the Advancement
of Education, New York, The Georgian Press, Inc., 1966, 122 pp.

Haley Loroy D., Kenneth Burkes, "Patterns and Models for Teaching
English" A Report of the NCTE Committee to report promising
practices in the Teaching of English, 1964, 92 pp.

Hillock, George, The Theme - Concept Unit in Literature" Project
English Demonstration Center Euclid Ohio, 1964, 92 pp.

Krug, Edward A., "The Secondary School Curriculum" Harper & Brothers,
Publishers, N.Y., 1960, 555 pp.

Leonard, Paul J., "Developing The Secondary School Curriculum" Rinehart
E. Company Incorporated, 1953, 582 pp.

Mackey, William Francis "Language Teaching Analysis" Longmans, Green &
Co Ltd. London, 1966, 554 pp.

Mcnerney, Chester T., "The Curriculum" McGraw - Hill Book Company,
1953, 292 pp.

Mills, Hubert H., and Douglass Harl R., "Teaching in High School"
The Ronald Press Company N.Y., 1957, 516 pp.

Mildred, Dawson A., and Marian Zollinger "Guiding Language Learning"
N.Y. World Book Co. Youkers on Hudson, 1957, 534 pp.

Morsey, Royal J., "Improving English Instruction" Allyn and Bacon,
Inc. Boston, 1968, 290 pp.

Norvell, George W., "The Reading Interests of Young People", D.C.
Heath and Company, 1950, 262 pp.

Pritzkau, Philo T., "Dynamics of Curriculum Improvement" Prentice -
Hall, Inc. Englewood Cliffs, N.J., 1959, 459 pp.

Spears Harold, "The High School For Today" American Book Company,
N.Y. 1950, 380 pp.

Strickland, Ruth G. "Guid for Teaching English is Our Language"
D.C. Heath and Company 1950, 156 pp.

The Commission on the English Curriculum of the national Council of
Teacher of English, "Language Arts for Todays" N.Y. Appleton-
Century Crofts, Inc. 1954, 431 pp.

Walsh J.H., "Teaching English" Heinemann Educational Books Ltd.
London, 1965, 212 pp.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม สำหรับใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

เรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย

ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

เนื้อหาและองค์ประกอบของเรื่องต่าง ๆ ในแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เป็นปัญหาต่อไปนี้ ขอให้นักเรียนได้อ่านพิจารณาในแต่ละหัวข้ออย่างละเอียด และขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่นักเรียนเห็นว่าเป็นความจริงและถูกต้องที่สุดสำหรับนักเรียน ดังนี้

ตัวอย่าง สำหรับใช้พิจารณาตอบข้อ ๑ - ๑๘

๑.๐๐ เรื่องโคที่เร่ยนแล้วทำให้เกิดภาพพจน์มากขึ้นเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- ภาพยนตร์เหวเรือ			✓		
- สร้อยคอที่หาย	✓				

ในที่นี้สมมุติว่านักเรียนอ่านเรื่องภาพยนตร์เหวเรือแล้ว เกิดมีจินตนาการเห็นภาพพจน์ได้พอสมควร คือไม่มากหรือน้อยจนเกินไป นักเรียนก็กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ปานกลาง" และนักเรียนอ่านเรื่องสร้อยคอที่หายแล้ว เกิดมีจินตนาการเห็นภาพพจน์ได้เด่นชัดมากที่สุดเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับเรื่องประเภทเดียวกัน นักเรียนก็กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "มากที่สุด"

๑. เรื่องใดที่ท่านเรียนแล้วเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากน้อยเพียงใด โปรดกาเครื่องหมาย
ลงในช่องที่ต้องการ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- กาพย์เห่เรือ	✓				
- กาพย์ห่อโคลงประพาส		✓			
- คำพากย์รามเกียรติ์			✓		
- นิราศภูเขาทอง		✓			
- ลิลิตตะเลงพ่าย	✓				
- สมุทรโฆษคาถา		✓			
- สร้อยคอที่หาย			✓		
- เรื่องเมืองอุทอง		✓			
- จันทรปราศ		✓			
- ลัทธิเขาอย่าง		✓			
- บทละครพูดเรื่องเหินแกลูก	✓				
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖		✓			
- จุฬามายราชทูตไทย		✓			
- ร่ายยาวเวสสันดร			✓		
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน			✓		
- บทละครเรื่องอิเหนา		✓			
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕		✓			
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	✓				
- เรื่องคุณยาเพ็ง	✓				
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา	✓	✓			
- คำฉันท์ย่อเกียรติ		✓			
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตบางตอน		✓			
- สามกรุงตอนขึ้นแสหมอก		✓			

๒. เรื่องใดที่เรียนแล้วทำให้เกิดภาพพจน์อย่างน้อยเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย / ลงในช่อง
ที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- ภาพเหวเรือ - ภาพหอโคลงประพาส - คำพากย์รวมเกียรติ - นิราศภูเขาทอง - ลิลิตตะเลงพ่าย - สมุทรโฆษคาถา - สร้อยคอหอย - เรื่องเมืองอุทอง - จันทรูปราชา - ลัทธิเฝ้าอย่าง - บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก - พระราชนิพนธ์ใน ร.๖ - จดหมายราชทูตไทย - ร่ายยาวมหาเวสสันดร - เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน - บทละครเรื่องอิเหนา - พระราชนิพนธ์ใน ร.๕ - พระบรมราชาธิราชใน ร.๕ - เรื่องคุณยาเพ็ง - บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา - คำฉันท์ขอเกียรติ - นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตบางตอน - สามกรุงตอนขึ้นแสดหมอก					

๓. เรื่องใดที่เรียนแล้วทำให้ได้ความรู้ในด้านหลักภาษามากน้อยเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย
ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- ภาพยนตร์เรื่อง - ภาพยนตร์โคลงประพาสฯ - คำพากย์รามเกียรติ์ - นิราศภูเขาทอง - ลิลิตตะเลงพ่าย - สมุทรโฆษคำฉันท์ - สร้อยคอหอย - เมืองอุทอง - จันทบุรีพราศุ - ลัทธิเออาอย่าง - บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก - พระราชนิพนธ์ใน ร.๖ - จดหมายเหตุราชทูตไทย - ร่ายยาวมหาเวสสันดร - เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน - บทละครเรื่องอิเหนา - พระราชนิพนธ์ใน ร.๕ - พระบรมราชาธิราชใน ร.๕ - คุณยาเพ็ง - บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา - คำฉันท์ขอเกียรติฯ - นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตบางตอน - สามกรุงตอนอินแสงหมอก					

๔. เรื่องใดที่เรียนแล้วทำให้เกิดความเข้าใจชีวิตของคนไทยในอดีตและปัจจุบันมากที่สุดเพียงใด
โปรดขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- ภาพยนตร์เรื่อง - ภาพยนตร์โคลงประพาส - คำพากย์รวมเกียรติ - นิราศภูเขาทอง - ลิลิตตะเลงพ่าย - สมุทรโฆษคาถา - สร้อยคอพิทยาย - เมืองอุทอง - จันทบูรพา - ลัทธิเอาอย่าง - บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก - พระราชนิพนธ์ใน ร.๖ - จดหมายราชทูตไทย - ร่ายยาวมหาเวสสันดร - เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน - บทละครเรื่องอิเหนา - พระราชนิพนธ์ใน ร.๕ - พระบรมราชาธิราชใน ร.๕ - คุณยาเพ็ง - บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา - คำฉันท์ขอเกียรติ - นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต - สามกรุงตอนขึ้นแสหมอก					

๕. เรื่องใดที่เรียนแล้วทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินอย่างน้อยเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ห้ามต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- ภาพยนตร์ เรือ - ภาพยนตร์ คลองประพาส - คำพากย์รามเกียรติ์ - นิราศภูเขาทอง - ลิลิตตะเลงพ่าย - สมุทรโฆษคาถา - สร้อยคอหอย - เมืองอุทอง - จันทรูปราคา - ลัทธิเอาอย่าง - บทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูก - พระราชนิพนธ์ใน ร.๖ - จดหมายราชทูตไทย - ร่ายยาวมหาเวสสันดร - เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน - บทละคร เรื่อง อีเหนา - พระราชนิพนธ์ใน ร.๕ - พระบรมราชาธิราชใน ร.๕ - คุณยาเพ็ง - บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา - คำฉันท์ขอเกียรติ - นวนิยายเรื่องละครแห่งชาติ - สามกรุงตอนขึ้นเสหมอก					

๖. เรื่องใดที่เรียนแล้วทำให้เข้าใจซาบซึ้งในคุณค่าของวรรณคดีมากน้อยเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- กาพย์เห่เรือ					
- กาพย์ห่อโคลงประพาส					
- คำพากย์รวมเกียรติ					
- นิราศภูเขาทอง					
- ลิลิตตะเลงพ่าย					
- สมุทรโฆษคาถา					
- สร้อยคอทิพย์					
- เมืองอุทอง					
- จันทรูปราคะ					
- ลัทธิเอาอย่าง					
- บทละครพูดเรื่องเหินแกลูก					
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖					
- จดหมายราชทูตไทย					
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร					
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน					
- บทละครเรื่องอิเหนา					
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕					
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕					
- คุณยาเพ็ง					
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา					
- คำฉันท์ขอเกียรติ					
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต					
- สามกรุงตอนขึ้นเสหมอดู					

๓. เนื้อเรื่องใดเรียนแล้วทำให้เกิดความเข้าใจแจ่มแจ้งเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย ✓
ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- ภาพยนตร์เรื่อง					
- ภาพยนตร์โคลงประพาส					
- คำพากย์รามเกียรติ์					
- นิราศภูเขาทอง					
- ลิลิตตะเลงพ่าย					
- สมุทรโฆษคาถา					
- สร้อยคอหอย					
- เมืองอุทอง					
- จันทรูปราคะ					
- ลัทธิเอาอย่าง					
- บทละครพูดเรื่องเหินแกลูก					
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖					
- จดหมายราชทูตไทย					
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร					
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน					
- บทละครเรื่องอิเหนา					
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕					
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕					
- คุณยาเพ็ง					
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา					
- คำฉันท์หอเกียรติ					
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต					
- สามกรุงคอนซินแสนมอญ					

๘. บทนำเรื่องใดที่ส่งเสริมความเข้าใจเรื่องนั้น ๆ ได้ดีเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย ✓
ลงในช่องที่ต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- กาพย์เห่เรือ	-				
- กาพย์ห่อโคลงประพาสฯ					
- คาวาญร่ามเกียรติ					
- นิราศภูเขาทอง					
- ลิลิตตะเลงพ่าย					
- สมุทโฆสชาดกา					
- สร้อยคอหอย					
- เรื่องเมืองอุทอง					
- จันทบูรปราคา					
- ลัทธิเอาอย่าง					
- บทละครพูดเรื่องเห่แก้วลูก					
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖					
- จดหมายราชทูตไทย					
- ร่ายยาวมหาเวสสันดรฯ					
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนฯ					
- บทละครเรื่องอิเหนา					
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕					
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕					
- คุณยาเพ็ง					
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา					
- คำฉันท์ขอเกียรติ					
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิตฯ					
- สามกรุงตอนขึ้นแลหมอก					

๕. คำอธิบายศัพท์ต่าง ๆ ในเรื่องใดที่ลงเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ได้ดีเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านต้องการ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- ภาพยนตร์เรื่อง - ภาพยนตร์โคลงประพาส - คำพากย์รวมเกียรติ - นิราศภูเขาทอง - ลิลิตตะเลงพ่าย - สมุทโสมสาคร - สร้อยคอหอย - เมืองอุทอง - จันทบูรปราคา - ลัทธิโศภิต - บทละครเรื่องเห็นแก่ลูก - พระราชนิพนธ์ใน ร.๖ - จดหมายราชทูตไทย - ร่ายยาวมหาเวสสันดร - เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน - บทละครเรื่องอิเหนา - พระราชนิพนธ์ใน ร.๕ - พระบรมราชาธิราชใน ร.๕ - คุณยาเพ็ง - บทละครพดด้วงเรื่องมัทนะพาธา - คำฉันท์ยอเกียรติ - นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต - สามกรุงตอนขึ้นเสหมอก					

๑๐. รูปภาพประกอบในเรื่องใดที่ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้นได้ดีเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- ภาพยนตร์เรื่อง - คำพากย์รามเกียรติ์ - นิราศภูเขาทอง - ลิลิตตะเลงพ่าย - สมุทรโฆษคาถา - สร้อยคอหอย - เมืองอุทอง - จันทราปราศ - ลัทธิเขาอย่าง - พระราชนิพนธ์ใน ร.๖ - จุฬามายราชทูตไทย - ร่ายยาวมหาวงศ์สันตรา - เสภาขุนช้างขุนแผน - บทละครเรื่องอิเหนา - พระราชนิพนธ์ใน ร.๕ - บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา - คำฉันท์ขอเกียรติ - นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต - สามกรุงคอนอินแสนมอญ					

๑๑. หนังสืออ่านประกอบที่แนะนำไว้ตอนท้ายของเรื่องใด ส่งเสริมความเข้าใจในการเรียนวรรณคดีไทย
โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- กาพย์เห่เรือ					
- กาพย์ห่อโคลงประพาสฯ					
- คำพากย์รวมเกียรติ					
- นิราศภูเขาทอง					
- ลิลิตตะเลงพ่าย					
- สมุทรโฆษคาถา					
- สร้อยคอหอย					
- เมืองอุทอง					
- จันทบูรพา					
- ลัทธิเอาอย่าง					
- บทละครพูดเรื่องพื้นแก้ว					
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๖					
- จุฬามายราชทูตไทย					
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร					
- เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน					
- บทละครเรื่องอิเหนา					
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕					
- พระบรมราชาธิราชใน ร.๕					
- คุณยาเพ็ง					
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา					
- คำฉันท์ขอเกียรติ					
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชาติ					
- สามกรุงตอนขึ้นเสด็จมอญ					

๑๒. กิจกรรมเรื่องที่ส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ได้ดีเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย
ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- ภาพยนตร์เรื่อง - ภาพยนตร์โคลงประพาส - คำพากย์รามเกียรติ์ - นิราศภูเขาทอง - ลิลิตตะเลงพ่าย - สมุทรโฆษคาถา - สร้อยคอหอย - เรื่องอุทอง - จันทราปราศ - ลัทธิเฝ้าอย่าง - บทละครเรื่อง เห็นแก่ลูก - พระราชนิพนธ์ใน ร.๖ - จุฬามายราชทูตไทย - ร่ายยาวมหาเวสสันดร - เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน - บทละครเรื่องอิเหนา - พระราชนิพนธ์ใน ร.๕ - พระบรมราชาชาตใน ร.๕ - คุณยาเหิง - บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา - คำฉันท์ขอเกียรติ - นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต - สามกรุงตอนขึ้นแสหมอดู					

๑๓. เรื่องใดที่ตอนมาใกล้และทำให้เข้าใจวรรณคดีฉบับสมบูรณ์ได้ถูกต้องเพียงใด
โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- ดิลิตตะเลงพ่าย - คำพากย์รามเกียรติ์ - ร่ายยาวมหาเวสสันดร - เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน - บทละครเรื่องอิเหนา - พระราชนิพนธ์ใน ร.๕ - บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา - นวนิยายเรื่องละครเหิงชีวิตา - สามกรุงตอนอินแสงหมอก					

๑๔. นักเรียนต้องการเรียนเรื่องประเภทร้อยแก้วและร้อยกรองมากน้อยเพียงใด โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ

เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑. ประเภทร้อยแก้ว					
๒. ประเภทร้อยกรอง					

๑๕. สามเรื่องใดที่ท่านสนใจเรียนมากที่สุด ~~โปรด~~ เขียนชื่อเรื่องมาตามลำดับความสนใจมากที่สุด

ประเภทร้อยแก้ว

ประเภทร้อยกรอง

๑)

๑)

๒)

๒)

๓)

๓)

๑๖. นักเรียนเห็นว่าเรื่องใดในแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ ควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมและดัดแปลงประการใด จึงจะทำให้มีความสมบูรณ์เป็นที่ต้องการ และทำให้ผู้เรียนสนใจมากที่สุด โปรดเขียนแสดงความคิดเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญมากที่สุด

๑)

๒)

๓)

๔)

๕)

๖)

๗)

๘)

๙)

๑๐)

แบบสอบถาม สำหรับใช้กับครูผู้สอนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

แบบสอบถามเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย

ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

เนื้อหาและองค์ประกอบของเรื่องต่าง ๆ เช่น กิจกรรม บทนา และคำอธิบายศัพท์
ในแบบเรียนวรรณคดี ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ ยังมีข้อบกพร่องที่เป็นปัญหาอยู่หลายประการ ขอให้
ท่านได้อ่านพิจารณาในแต่ละหัวข้ออย่างละเอียด และชี้แจงเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่า
เป็นความจริงและถูกต้องที่สุดตามความคิดเห็นของท่าน ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑

๐๐. ท่านเห็นว่าเนื้อหาที่คัดเลือกมาของเรื่องใด ส่งเสริมทักษะตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ดังนี้

เกณฑ์กำหนดทางด้านทักษะ	เรื่องกาพย์เห่เรือ	เรื่องขุนช้างขุนแผน
๑) ช่วยให้อ่านไพเราะและถูกต้อง	✓	
๒) ส่งเสริมการอภิปรายแสดงความรู้ และความคิดเห็น		✓

ฯลฯ

สมมุติว่า เรื่องกาพย์เห่เรือช่วยส่งเสริมทักษะในการอ่านให้เกิดความไพเราะได้ก็ให้
ท่านกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "กาพย์เห่เรือตรงกับหัวข้อที่ ๑" ส่วนเรื่องขุนช้างขุนแผนไม่ช่วย
ส่งเสริมทักษะการอ่านให้เกิดความไพเราะ แต่ส่งเสริมการอภิปรายแสดงความรู้ความคิดเห็น ก็ขอให้
ท่านกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องของ "เรื่องขุนช้างขุนแผน ซึ่งอยู่ตรงกับหัวข้อที่ ๒" ดังนี้ เป็นต้น

ตัวอย่างที่ ๒

๐๐. ผู้เรียนชอบเรียนเรื่องในแบบเรียนวรรณคดีที่คัดมาเป็นตอน ๆ มีทั้งบทร้อยกรอง ร้อยแก้ว
และบทละครนั้นมากน้อยเพียงไร

ประเภทของเรื่องที่เรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑) บทร้อยกรอง	✓				
๒) บทร้อยแก้ว					
๓) บทละคร					✓

สมมุติว่า เรื่องที่คัดคือนั้นทำให้ผู้เรียนนิยมเรียนหรือสนใจเรียนเรื่องประเภทร้อยกรอง
มากกว่าประเภทอื่น ๆ ก็ให้ท่านกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "มากที่สุด" และไม่ชอบเรียน
บทละครเลยก็ให้กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "น้อยที่สุด"

๑. ผู้เรียนชอบเรียนในแบบเรียนวรรณคดีที่คัดมาเป็นตอน ๆ มีทั้งบทร้อยกรอง ร้อยแก้ว และบทละครนั้น
 มากน้อยเพียงใด

ประเภทของเรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
— บทร้อยกรอง					
— บทร้อยแก้ว					
— บทละครร้อยกรอง					
— บทละครร้อยแก้ว					

๒. ท่านเห็นว่าการนำเอาเรื่องฉบับสมบูรณ์ และเรื่องที่คัดมาเฉพาะตอนเรียนนั้น ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้มากน้อยเพียงใด

ลักษณะของเรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
— เนื้อเรื่องฉบับสมบูรณ์					
— เนื้อเรื่องที่เลือกคัดมาเฉพาะตอน					

๓. ท่านเห็นว่าการนำเอาเรื่องที่คัดเลือกคัดมาเฉพาะตอนทั้งประเภทร้อยแก้วและร้อยกรองมาเรียนนั้น
 ทำให้ผู้เรียนเข้าใจวรรณคดีฉบับสมบูรณ์ได้อย่างถูกต้องเพียงใด

ประเภทของเรื่องที่คัดมา	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
— บทร้อยแก้ว					
— บทร้อยกรอง					
— บทละคร					

๔. ท่านเห็นว่า การนำเอาเรื่องฉัณฐสมบุรณ์ และการ คัดเลือกคัดเอา มาเฉพาะตอน มาเรียนนั้น
วิธีการใดเหมาะสมที่สุด

ลักษณะของ เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- เรียนจากเรื่องฉัณฐสมบุรณ์		-	-	-	
- เรียนจากเรื่องที่คัดมาเฉพาะตอน					

๕. ท่านเห็นว่า การนำเอาเรื่องที่คัดเลือกคัดมาเฉพาะตอน และเรื่องฉัณฐสมบุรณ์ มาเรียนนั้น
จะสนองความสนใจของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด

ลักษณะของ เรื่อง	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- เนื้อเรื่องที่เลือกคัดมาเฉพาะตอน		-			
- เนื้อเรื่องฉัณฐสมบุรณ์					

๖. การนำเอาเรื่องที่คัดเลือกคัดเอา มาเฉพาะตอนนั้น เรื่องใดทำให้ผู้เรียนเข้าใจลึกซึ้งเพียงใด

เรื่องที่คัดมาเฉพาะตอน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
- คำพากย์รวมเกียรติ					
- ลิลิตตะเลงพ่าย					
- ร่ายยาวมหาเวสสันดร	-	-			
- เสภาขุนช้างขุนแผน					
- บทละครเรื่องอิเหนา					
- บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา					
- นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต					
- สามกรุงตอนอินแสงหมอก					
- พระราชนิพนธ์ใน ร.๕					

๗. ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์จากวิธีการนำเอาเนื้อหาของเรื่องฉบับสมบูรณ์และฉบับคัดเลือกตัดมาเฉพาะตอนมาเรียนย่อมแตกต่างกันหรือเหมือนกันประการใด โปรดแสดงความคิดเห็นของท่าน มาตามลำดับความสำคัญ

เรียนเรื่องจากฉบับสมบูรณ์

- ๑)

 ๒)

 ๓)

เรียนเรื่องที่คัดเลือกตัดมาเฉพาะตอน

- ๑)

 ๒)

 ๓)

๔. กิจกรรมรู้งานที่ส่งเสริมผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ ดังต่อไปนี้ โปรดขีดเครื่องหมาย ✓
กำกับไว้ในช่องว่างที่ทานของการตอบ

[illegible]

๕. ท่านเห็นว่าเนื้อหาของเรื่องใดในแบบเรียนวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ ควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมและตัดออกหรือเปลี่ยนแปลงประการใด จึงจะทำให้มีความสมบูรณ์เป็นที่ต้องการ และทำให้ผู้เรียนสนใจมากที่สุด โปรดเขียนแสดงความคิดเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญจากน้อย

- ၈)
 ၉)
 ၁၀)
 ၁၁)
 ၁၂)
 ၁၃)
 ၁၄)
 ၁၅)
 ၁၆)
 ၁၇)
 ၁၈)
 ၁၉)
 ၂၀)
 ၂၁)
 ၂၂)
 ၂၃)
 ၂၄)
 ၂၅)
 ၂၆)
 ၂၇)
 ၂၈)
 ၂၉)
 ၃၀)
 ၃၁)
 ၃၂)
 ၃၃)
 ၃၄)
 ၃၅)
 ၃၆)
 ၃၇)
 ၃၈)
 ၃၉)
 ၄၀)
 ၄၁)
 ၄၂)
 ၄၃)
 ၄၄)
 ၄၅)
 ၄၆)
 ၄၇)
 ၄၈)
 ၄၉)
 ၅၀)
 ၅၁)
 ၅၂)
 ၅၃)
 ၅၄)
 ၅၅)
 ၅၆)
 ၅၇)
 ၅၈)
 ၅၉)
 ၆၀)
 ၆၁)
 ၆၂)
 ၆၃)
 ၆၄)
 ၆၅)
 ၆၆)
 ၆၇)
 ၆၈)
 ၆၉)
 ၇၀)
 ၇၁)
 ၇၂)
 ၇၃)
 ၇၄)
 ၇၅)
 ၇၆)
 ၇၇)
 ၇၈)
 ၇၉)
 ၈၀)
 ၈၁)
 ၈၂)
 ၈၃)
 ၈၄)
 ၈၅)
 ၈၆)
 ၈၇)
 ၈၈)
 ၈၉)
 ၉၀)
 ၉၁)
 ၉၂)
 ၉၃)
 ၉၄)
 ၉၅)
 ၉၆)
 ၉၇)
 ၉၈)
 ၉၉)
 ၁၀၀)

๑๐. ในหัวข้อต่อไปนี้ ท่านเห็นว่าเนื้อหาหลักและแก่น
ของเรื่องใดที่ให้ความรู้ (ข้อ ๑ - ๑๓) และส่งเสริม
ทักษะ (ข้อ ๑๔ - ๑๕) กับส่งเสริมวิจารณ์
(ข้อ ๑๕ - ๑๕) แก่ผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด
ดังนี้

๑. ระบุว่าละเอียดของเนื้อเรื่องเฉพาะเจาะจง
๒. ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
๓. มีตัวอย่างการเรียนรู้เรื่องอยู่
๔. ให้แบบอย่างการใ้หาความรู้ในวรรณคดี
๕. ให้ตัวอย่างแบบแปลนของคำประพันธ์
๖. ให้ความรู้เกี่ยวกับความหมายของศัพท์
๗. ให้ความรู้ความหมายรวมในแบบประพันธ์
๘. ให้ความรู้ความเข้าใจและวิจารณ์
๙. ให้ความรู้ทางศิลปกรรม
๑๐. ให้ความรู้ทางศิลปกรรม
๑๑. ให้ความรู้ทางศิลปกรรม
๑๒. ให้ความรู้ทางศิลปกรรม
๑๓. ให้ความรู้ทางศิลปกรรม
๑๔. ช่วยให้อ่านไปเร็วและถูกต้อง
๑๕. ช่วยให้อ่านแล้วเข้าใจความกระจ่างชัด
๑๖. ให้แบบอย่างการเขียนภาษาให้เหมาะสม
๑๗. ส่งเสริมการอธิบายแสดงความรู้ความเข้าใจ
๑๘. ช่วยให้เกิดการฟังอย่างมีเหตุผล และเข้าใจ

เรื่อง	
ภาพเทวรูป	
ภาพหอไตรประพาส	
คำพากย์รามเกียรติ์	
นิราศภูเขาทอง	
ลิลิตตะเลงพ่าย	
สมุทรโฆษผจญ	
สร้อยดอกลีลาวดี	
เมืองสุทนต์	
จันทร์ปราศ	
ลิลิตโองการ	
เห็นเกล้า (ละครพูด)	
พระราชดำรัสใน ร.๖	
จดหมายราชทูตไทย	
รายยาวเวศสันถร	
เสภาขุนช้างขุนแผน	
บทละครเรื่องอิเหนา	
พระราชวิจารณ์ใน ร.๕	
พระบรมราชโองการใน ร.๕	
คุณยาไฟ	
ละครพูดเรื่องมัทนะพาธา	
คำฉันท์ร้อยแก้ว	
นวนิยายเรื่องละครแห่งชีวิต	
สามก๊กของจีน	

๑๐. ในหนังสือต่อไปนี้ ท่านเห็นว่าเนื้อหาหลักเลือกมา
 ของเรื่องใดที่สุด (ตัวอักษรตาม (ข้อ ๑๕-๒๕)
 ก) ทัศนนิพนธ์ (ข้อ ๒๖ - ๒๘) และทำให้เกิดความคิด
 ริเริ่มสร้างสรรค์ (ข้อ ๒๕-๓๐) และทำให้เกิดนิสัย
 (ข้อ ๓๑ - ๓๓) แก่ผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด

๑๕. ช่วยพัฒนาความสามารถที่เป็นข้อเท็จจริงจากงานเขียน
๒๐. ส่งเสริมความสามารถในการสรุปเรื่องและข้อความ
๒๐. ช่วยให้เกิดนิสัยชอบหาคำตอบในเรื่องที่ถูกต้อง
๒๕. ช่วยให้เกิดนิสัยอ่านใจความในเรื่องราวที่ประทับใจ
๒๕. ช่วยส่งเสริมความสามารถในการแยกส่วนที่เป็น
 องค์ประกอบของเรื่องราว ในวรรคใด
๒๕. ช่วยให้ผู้รู้จักการคาดคะเนเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้
๒๖. ช่วยให้ผู้สามารถสร้างภาพพจน์จากเรื่องราวในใจ
๒๗. ช่วยให้ผู้สามารถสร้างภาพพจน์ในเรื่องราวซึ่ง
 ขึ้นมาจากการจริง
๒๘. ช่วยให้ความเข้าใจและเห็นคุณค่าจาก
 ทัศนนิพนธ์ และธรรมชาติทั่วไป
๒๘. ทำให้สามารถแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดใหม่
๓๐. ทำให้แต่งคำประพันธ์ควยวิธีการวางรูปแบบควยใหม่
๓๐. ทำให้สามารถสร้างสรรคสิ่งแปลกใหม่ออกจากเดิม
๓๒. ฝึกงานอย่างกว้างขวางและสม่ำเสมอ
๓๓. ทำงานไปโดยวางระเบียบ

เรื่อง	
ภาพเขียน	
ภาพเขียนโคลง	
คำพาดพิงเกี่ยวกับ	
นิราศภูเขาทอง	
ลิลิตตะเลงพ่าย	
สมทโฆษนาถก	
สร้อยคอที่หาย	
เรื่องเมืองสุโขทัย	
จันทร์ปราศ	
ลิลิตโออย่าง	
ละครเรื่องเห็นแก่ลูก	
พระราชดำรัสใน ร.๖	
จดหมายราชทูตไทย	
รายยาวเวสสันดร	
เสภาขุนช้างขุนแผน	
บทละครเรื่องอิเหนา	
พระราชวิจารณ์ใน ร.๕	
พระบรมราชโองการใน ร.๕	
กฤษณาสอบ	
บทละครเรื่องมัทนะ	
ก้านกล้วยเกี่ยวกับ	
เรื่องละครแห่งชาติ	
สามกรุงตอนขึ้นเสนามอญ	

๓๐. ในหัวข้อต่อไปนี้ ท่านเห็นว่าเนื้อหาที่กล่าวเลือกมาของเรื่องใดที่ให้เกิดนิสัยที่ดี (ข้อ ๓๒ - ๓๗) ตลอดจนทำให้เกิดทัศนคติที่ดี (ข้อ ๓๘ - ๔๐) มากขึ้นตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ดังนี้

๓๔. สามารถทำงานเป็นกลุ่มร่วมกับคนอื่นได้
๓๕. มีความรับผิดชอบในงาน
๓๖. มีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียนใฝ่รู้และชอบการศึกษาค้นคว้า
๓๗. มีความคิดริเริ่มแปลกใหม่และมีภาพ
๓๘. ส่งเสริมให้ผู้อื่นทำงานด้วยใจสมัครเอง
๓๙. ช่วยเหลือผู้อื่นที่มีความบกพร่องและมีความยากลำบากในภาษาและวรรณคดีไทย
๔๐. ทำให้มีความสนใจและพอใจในการศึกษาวรรณคดี

เรื่อง	
กาพย์เห่เรือ	
กาพย์ห่อโคลง	
คำพากยรามเกียรติ์	
นิราศภูเขาทอง	
ลิลิตตะเลงพ่าย	
สมุทรโฆษผาถก	
สร้อยคอพ่าย	
เรื่องเมืองอุทอง	
จักรพรรดิ	
ลหิตีไถ่อย่าง	
ละครเรื่องเห็นแก่ลูก	
พระราชดำรัสใน ร.๖	
จดหมายราชทูตไทย	
รายยาวเวสสันดร	
เสภาขุนช้างขุนแผน	
บทละครเรื่องอิเหนา	
พระราชวิจารณ์ใน ร.๕	
พระบรมราชาธิราชใน ร.๕	
กณดาเพ็ง	
บทละครพูดเรื่องมีพระยา	
คำฉันท์ยอเกียรติ	
เรื่องละครแห่งชาติ	
สามกฐ	

ประวัติย่อของผู้เขียน

ชื่อ กอง เคลือบพนิชกุล

เกิดวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๕

สถานที่เกิด ตำบลโนนเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์

การศึกษา

— ประโยคประถมศึกษา (ป.๔)

โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสีห์ จังหวัดกาฬสินธุ์ (๒๔๙๒)

— ประโยคมัธยมศึกษา (ม.๖)

โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ (๒๔๙๔)

— ประโยคเตรียมอุดมศึกษา (แผนกวิทยาศาสตร์)

โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก (๒๕๐๐)

— ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.)

วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จ กรุงเทพมหานคร (๒๕๐๑)

— ประกาศนียบัตรประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.)

สมัครสอบวิชาชุด กรุงเทพมหานคร (๒๕๐๔)

— ปรวิญญูการศึกษามัธยมศึกษา (กศ.ม.)

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร (๒๕๐๔)

— ประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะภาษาและวรรณคดีไทย

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร (๒๕๑๒)

— ปรวิญญูการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร (๒๕๑๖)

หน้าที่การงานปัจจุบัน

รับราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ประจำ ณ วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ กรุงเทพมหานคร.